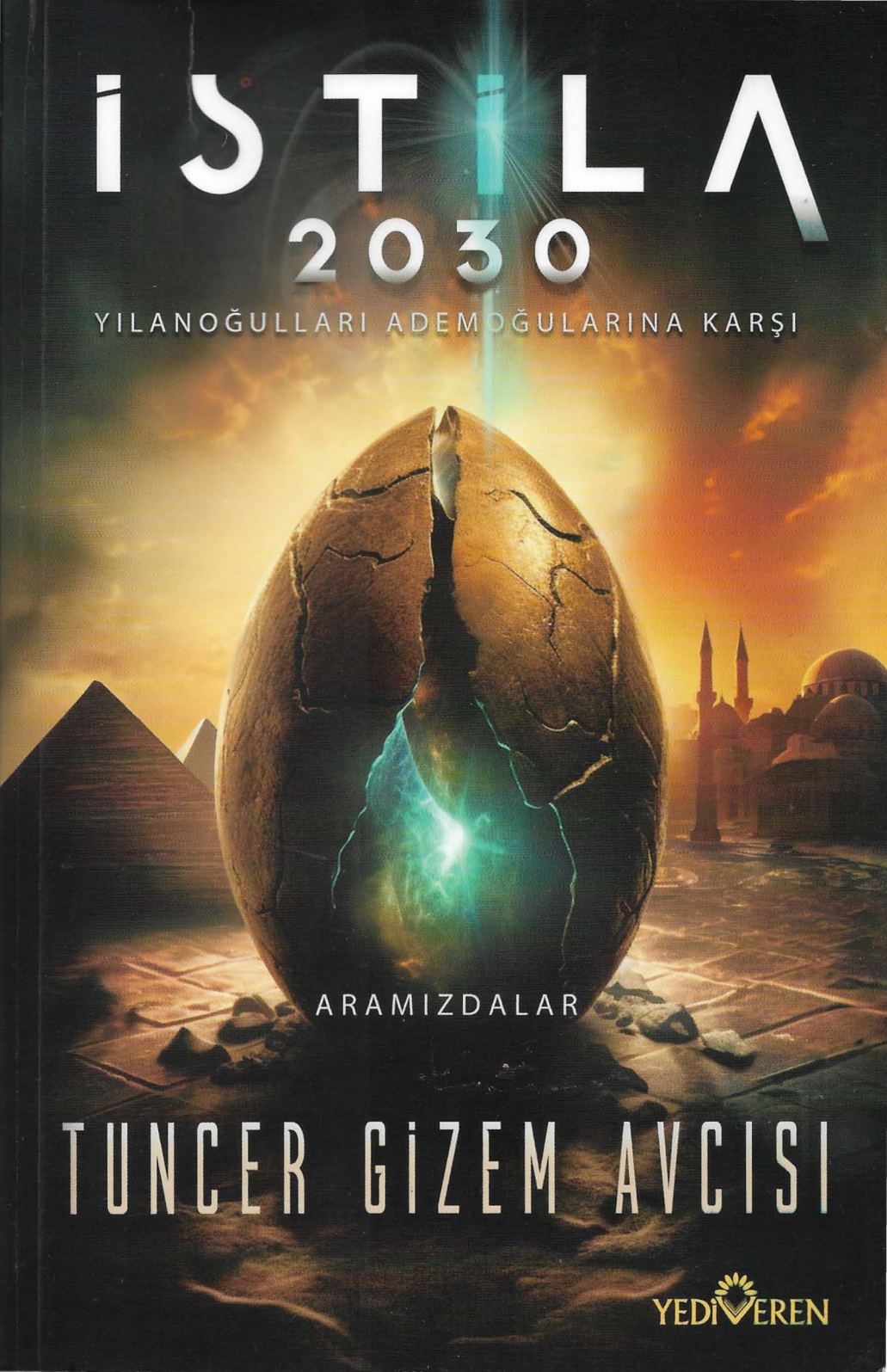
İSTİLA 2030

YILANOĞULLARI ADEMOĞULARINA KARŞI

ARAMIZDALAR

TUNCER GİZEM AVCISI

YEDİVEREN

YEDİVEREN
Okuma alışkanlığınız...

YEDİVEREN

İstila 2030

Tuncer Gizem Avcısı

Tür: *Roman*

© 2023 Yediveren Yayınları
Bu kitabın her türlü basım hakkı,
anlaşmalı olarak Yediveren Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilip alıntı yapılabilir.
İzinsiz hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayın Yönetmeni: Gökhan Alperen Bayrak
Editör: Zeynep Karadeniz
Son Okuma: Kürşat Çetin
Kapak Tasarım: Tunser Medya
Dizgi: Tarık Sağlam

Baskı: Ekim 2023
ISBN: 978-605-269-386-5
Sertifika No: 40142

Matbaa: Çalış Ofset
Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Davutpaşa - Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 482 11 04
Sertifika No: 45159

Yediveren Yayınları Eğitim Hiz. Tic. Ltd. Şti.
Ticaret Sicil No: 893116
Maslak Mahallesi 55. Sokak 42 Maslak Sitesi No:4
Sarıyer / İstanbul
Tel: +90 212 506 13 84-85
www.yediveren.com.tr info@yediveren.com.tr

İSTİLA 2030

TUNCER GİZEM AVCISI

YEDİVEREN

TARİH: 31 ARALIK 2029 PAZARTESİ

Geride kalan on yıl boyunca, insanoğlunun benzersiz nitelikleri âdeta buharlaşmıştı. Bu nitelikler; karşılıklı anlayış, bilgi arayışı, merak, bağımsız düşünce ve kendi geleceğimizi şekillendirme gayretiydi. Bu, insanın temel özelliği ve aydınlanmasının kaynağıydı ancak son on yılda bu değerler hızla yok olmaya yüz tutmuştu.

Her birimiz, içinde bulunduğumuz çağın baskısı altında, özgürlüğümüzü ve özgünlüğümüzü günden güne kaybediyorduk. Kendi düşüncelerimizi oluşturma ve ifade etme yeteneğimiz, kabullenme ve uyum sağlama eylemleri tarafından gittikçe yerinden ediliyordu. Sorgusuzca kabul etmek ve düşünmeden biat etmek, yeni dünya düzeninin kaçınılmaz gereklilikleri olmuştu.

Bu süreçte, egemen güçler, bizi aktif tutacak ve günlük hayatın zorluklarından sıyrılacak araçlarla donatmıştı. Sosyal medya, sanal dünyalar, sürekli yenilenen eğlence teknolojileri ve bilgi bombardımanı; insanların dikkatini saptırıyor ve farkındalıklarını aşındırıyordu. Bu bir dikkat dağıtma taktiğiydi; özgürlüğümüz ve insana özgü niteliklerimiz sömürülürken dikkatlerimiz başka yönlere çevriliyordu.

Sonuç olarak bu manipülasyonların neticesinde, insanlar yaşamlarının dışında hiçbir şeyin farkına varmadan "mutlu" olmaya devam ediyordu. Ya da mutsuz olmaya! Gerçekte bu, bir tür derin uyuşukluk hâlinden başka bir şey değildi. İnsanlar, yaşananları ve

kaybettiklerini görmemek için kendilerini boş işlerle ve sürekli eğlenceyle avutuyordu.

Dolayısıyla insanlık, bu hızlı değişim fırtınasında var olmayı sürdürürken gerçekten neler olduğunu tam olarak kavrayamadan özlerini yitiriyordu. Gelecek, bizi tükenme ve çaresizliğe sürükleyen bir yaratık gibi kapımızda duruyordu. Eski zamanların insanları; araştıran, bilgi peşinde koşan ve yaşamı dolu dolu yaşayan insanlar, akıllı telefonlarının ekranlarına mahkûm uyuşuk varlıklara yerlerini bırakmışlardı.

Gizlilik kavramı tarihin tozlu sayfalarına karışmıştı. Kişisel bilgiler, şirketlerin veri madenciliği aracı hâline gelirken insanların özel yaşamlarının tüm yönleri, önceden tahmin edilemez bir düzeyde izlenir hâle gelmişti. İnsanları fiziksel ve zihinsel sağlıklarını etkileyen bu durum, genel huzursuzluğun ve sosyal kaygının artmasına neden olması gerekirken tam tersi insanlar, kıyısında durdukları uçurumun farkında bile değildi.

Yapay zekâ uygulamaları, toplumsal etkileşimlerin çoğunu denetlemeye başlamıştı. İnsanlar arasındaki ilişkiler, dijital platformlarda algoritmalara maruz kalmış, samimiyet ve duygusal bağlar teknolojiye yenik düşmüştü. Herkesin sosyal skorları vardı ve bu skorlar, kişinin toplumdaki yerini, imkânlarını ve insanlarla olan ilişkilerini belirliyordu.

Bununla birlikte, dünyada artan teknolojik bağımlılık, teknolojik ağların ve enerji kaynaklarının kontrolü için yeni bir çatışma alanı oluşturmuştu. Siber saldırılar ve siber savunma, milli güvenlik politikalarının temel bileşenlerine dönüşmüştü. Bu yeni savaş türü, yaşamın her yönünü etkilemiş, günlük yaşamda sürekli bir belirsizlik hâli oluşturmuştu.

Küresel güçler, toplumların tam da bu şekilde olmasını istiyordu. Onlar, sorgulamayan ve itaat eden toplumlar oluşturmuş-

lardı. Bize bilgi olarak sunulan her şey, onların kontrolü altındaydı. Geçmiş, bilinçli bir şekilde unutturulmuş, hatıralar silinmiş ve zihinlere, kabul etmemizi istedikleri bilgiler dikte edilmişti. Neredeyse herkes bu gerçeğin farkında olmadan, varoluşumuzun yönünün bu küresel güçler tarafından belirlendiğini bilmeden yaşamını sürdürüyordu.

Bilginin koruyucusu olan kitaplar, sessizce ama etkin bir şekilde toplatılıp yok ediliyordu. Bu sistemli yok etme harekâtı, özellikle yaklaşık otuz yıl önce planlanıp uygulanmaya başlanmış, son on yılda ise hız kazanmıştı. Evlerimizdeki ansiklopediler, bilgi hazineleri, kendi isteğimizle 2000'lerin başında sessizce evlerimizden dışarı atılmıştı. 2030'a gelindiğinde ise eski tüm kitaplar, yeni düzenlenmiş hâlleriyle değiştirme ya da satın alma vaatleriyle toplatılıp sanki hiç var olmamış gibi silinmişti.

Bu durum, modern zamanların İskenderiye Kütüphanesi yangınıydı ancak bu sefer yangın tüm dünyayı sarmıştı. Bu küresel güçler, geçmişe ait her izi silme ve yeni bir tarih yazma gayretindeydi. Sanki geçmişte hiç yaşanmamış gibi, tüm hatıraları yok etme çabaları, modern zamanların en büyük ve en korkutucu sansür faaliyetiydi.

Ancak toplumun her kesiminde hâlâ direnen bir azınlık vardı. Bu azınlık, her şeye körü körüne inanmayı reddeden, gerçeklerin peşinden giden, sorgulayan insanlardan oluşuyordu. Dünyanın nasıl bir yöne gittiğinin farkında olan şüpheci azınlık, belki de hâlâ ufak bir umut kırıntısıyla karanlığın ardından gelebilecek aydınlığı bekliyordu. Ancak onlar da kötü günlerin geride kaldığının, şimdi ise çok daha kötü günlerin yaklaşıyor olduğunun farkında değillerdi. Onlar, bu karanlık oyunu bozabilecek potansiyele sahip olduğu için küresel güçler için bir tehditti. Tepedekilerin bu tehdidi ortadan kaldırmak adına, son bir hamle yapmaları gerekiyordu:

Teknolojiyi ortadan kaldırmak!

Teknoloji, onların kontrollerini sorgulayan, direnen, kendi düşüncelerini oluşturan insanlar için bir araçtı. Bu araç, elinde kalan son özgürlük parçası olan bu azınlık için bir silah gibiydi. Aynı zamanda, küresel güçlerin sırlarını saklamasını zorlaştıracak bir potansiyele sahipti. Güç sahipleri için de teknoloji, kontrolü ellerinde tutmanın anahtarıydı ancak aynı zamanda da kaybetme riski taşıyordu.

Teknolojiyi yok etme planı, on yıl önce hazırlanmış ve 1 Ocak 2030'da son bulacak bir dijital geri sayım başlatılmıştı. Bu geri sayım, New York, Londra, İstanbul, Tokyo gibi dünyanın en büyük on metropolünde "Daha İyi Bir Gelecek İçin Kalan Süre" başlığıyla 7/24 halka sergileniyordu. Yıllardır yüksek binaların üzerinde dijital olarak gösterilen bu geri sayımın ne anlama geldiğinin arkasında yatan gerçeği ise kimse bilmiyordu. Herkes farkındalığını yitirmişti.

31 Aralık 2029'u 1 Ocak 2030'a bağlayan gece, son hamlenin zamanı gelmişti. Şimdi, tüm hazırlıklar tamamlandı ve son oyun sahneye konulacaktı.

Dünyanın dört bir yanında yılbaşı coşkusu hâkimdi. Her bir ülke, şehir ve hane, yeni yılı kendi gelenekleri ve heyecanıyla kutluyordu. Çin'deki Büyük Çin Seddi, yılbaşı için özel olarak hazırlanan renkli lambalarla aydınlatılmıştı; yılan gibi sıralanan bu devasa yapının üzerindeki ışıklar, havadan bakıldığında âdeta bir nehir gibi parlıyordu. Çinliler, Shanghai Tower'daki on yıllık geri sayımı sona erdirip yürüyen ejderha ve aslan figürlü kostümlerle dans ederek yeni yıla "merhaba" dedi.

Tokyo, bu gece başka bir gezegene aitmiş gibi parlıyordu. Çelik ve camdan oluşan devasa gökdelenler, binlerce ışığın dansıyla yeni yılın coşkusunu yansıtıyordu. Gökdelenlerin tepelerinden

yükselen havai fişekler, geceye serpilen yıldızlar gibi gökyüzünü süslüyordu.

Londra'da, Thames Nehri boyunca uzanan sahil şeridi, yılbaşı için hazırlanan özel etkinliklerle dolup taşmıştı. Nehirdeki büyük gemilerden atılan havai fişekler, gecenin karanlığını yırtarcasına gökyüzüne yükseldi. İnsanlar, bu büyülü manzarayı izlerken yeni yılın ilk saniyelerini büyük bir heyecanla karşıladı.

İstanbul, tarihî ve modern yapısının birleşiminden oluşan eşsiz güzellikteki siluetiyle parlıyordu. Galata Kulesi, Topkapı Sarayı ve 15 Temmuz Şehitler Köprüsü, yeni yılın heyecanını paylaşıyordu. Özellikle, köprü üzerindeki ve kıyılardaki görsel şovlar, havai fişeklerle birleşince, Boğaz'ın üzerinde bir yıldız yağmuru oluşmuştu.

Bu gece farklı kültürlerin, farklı coğrafyaların ve farklı yaşamların birleştiği; küresel bir sevinç ve umut kutlamasına dönüşmüştü.

Dünya genelinde on metropol, yeni yıl kutlamalarına farklı bir boyut katmıştı. On yıl önce dikkatlice seçilen bu şehirlerde, devasa binaların tepesine yerleştirilen dev ekranlarda bir geri sayım başlamıştı. "Daha İyi Bir Geleceğin Başlangıcına Kalan Süre" sloganıyla programlanan bu geri sayım, insanlığın büyük umutlarla dolu, daha iyi bir gelecek için bekleyişi olmuştu. Ancak hiç kimse gerçek niyetlerinin ne olduğunu bilmiyordu.

Geri sayımın son dakikalarında, tüm dünya soluğunu tutmuş bekliyordu. Şehirlerin sokakları, meydanları, parkları dolup taşmıştı. Herkes, ne olacağını merak ediyordu. Ve bu merak, her geçen saniyeyle birlikte daha da artıyordu.

Tokyo'daki Shibuya Kavşağı, Hindistan'daki Gateway of India, İstanbul'daki Taksim Meydanı, Almanya'daki Brandenburg Kapısı, Rio'daki Christ the Redeemer Heykeli, Amerika'daki

Times Square, Kahire'deki Giza Piramitleri, Güney Afrika'daki Nelson Mandela Square ve Avustralya'daki Sydney Opera House... Bu yerler, her zamankinden daha fazla insanı çekmiş, her biri kendi küçük dünyasını oluşturmuştu.

İnsanların yüzlerindeki merak ve heyecan, geri sayımın sonuna yaklaşıldıkça daha da belirginleşiyordu. On yılın sonunda, dünya genelinde milyarlarca insan, daha iyi bir geleceğin başlangıcını merakla bekliyordu. Ancak kimse bu bekleyişin sonucunun ne olacağını tam olarak bilmiyordu.

Dünya yavaş yavaş yeni yılın ilk dakikalarını çoktan geride bırakmaya başlamıştı bile. İstanbul'da yeni yıla girildiği anlarda ise Tokyo'da güneş ilk ışıklarını gösteriyordu.

Birçok yerde insanlar; yeni bir gün, yeni bir yılın ilk sabahına uyanmıştı. Yeni bir başlangıç, yeni bir umut ve yeni bir gelecek...

Saatler ilerlemiş ve gözler Manhattan'da, Times Meydanı'nın sembolü hâline gelmiş olan geri sayım ekranına dikilmişti. Herkes, daha iyi bir geleceğin başlangıcını kutlamaya hazırdı. Müzik çalıyordu, insanlar dans ediyor, şarkı söylüyor, gülüyor, sevdikleriyle anılar oluşturuyordu. Hava soğuktu ama bundan kimse rahatsız değildi.

Sonunda, tüm hazırlıklar tamamlandı ve büyük an geldi. Geri sayım ekranı son on saniyeye girdi ve herkes nefesini tuttu. "On, dokuz, sekiz, yedi..." Kalabalığın coşkulu sesi soğuk havada yankılanıyordu. Sonra "Üç, iki, bir!" ve herkes coşkuyla bağırdı: "Mutlu Yıllar!" Manhattan'ın gökyüzü, havai fişeklerle dolmuştu ve çığlık atan insanların sesi, hemen hemen tüm şehri kaplamıştı. Bu sırada, milyonlarca Amerikalı da bu anı evlerinde televizyonlarından izliyordu.

Ancak bu coşku ve sevinç sadece bir dakika sürdü. Birdenbire televizyonlar karardı. Cep telefonları sinyalini kaybetti. Arabalar

durdu. Binaların tüm ışıkları söndü ve Manhattan, daha önce hiç görmediği bir karanlığa gömüldü. Ancak bu sadece New York'ta değil, tüm dünyada gerçekleşti. Tüm elektronik aletler birdenbire durdu ve insanlık, bilinmeyen bir durumla karşı karşıya kaldı.

Türkiye'nin başkenti Ankara'da, sabahın ilk ışıkları yeni yılın ilk gününü müjdelemişti. İçerisindeki heyecanla uyanan şehir, yavaş yavaş günlük rutinine başlamak üzereydi. Ancak bu rutin, Cumhurbaşkanlığı Konutu'nda beklenmedik bir gürültüyle bozuldu.

Başkan, uykusunun en derin yerindeyken kopan bir gümbürtüyle yatağından sıçradı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken eli ilk olarak cep telefonuna gitti. Ancak telefonunda hiçbir işaret yoktu; ne bir çağrı ne bir mesaj ne de bir bildirim. Ekran kapalıydı ve tüm çabalarına rağmen telefonunu yeniden başlatamadı.

Bunun üzerine hızla yatağından kalktı. Ancak o anda koridorlardan gelen bir çığlık, onu duraksattı. Bir şeylerin yanlış olduğunu anladı. Odaya ışık gelmiyordu. Eli hızla duvardaki ışık anahtarına gitti, ama ışıklar yanmıyordu. Elektrik kesintisi mi olmuştu? Ancak bu çığlık? İşler daha da garip bir hâl almaya başladı.

Hızla kapısını açtığında, ağzı kanlar içinde kalmış bir koruma görevlisini buldu. Adam yere düşmüştü ve panik içinde başını sallıyordu.

Diğer görevliler neredeydi? Başkan henüz ayılamadığından içinde bulunduğu garip durum daha da tuhaf görünüyordu.

Ardından pencereye doğru ilerleyen Cumhurbaşkanı, bahçedeki manzarayı görünce donakaldı. Sarayın büyük bahçesinde, genellikle devlet ziyaretleri için kullanılan helikopter pistinin hemen yanında, bir uydu dumanlar içinde yanıyordu. Gözlerine inanamayan başkan, "Az önceki gürültünün sebebi bu olmalı," diye mırıldandı. "Gökten düşen bir uydu..."

Cumhurbaşkanı'nın aklı hızla çalışmaya başladı. Uydunun düşmesi, telefonun çalışmaması, ışıkların yanmaması, çığlık atan görevli... Bunların bir araya gelmesiyle çok büyük bir sorun olduğunu anlaşılıyordu. Ancak sorunun ne olduğunu henüz anlamamıştı.

Acil durum protokolleri gerektiriyordu ki, ışıkların yanmaması ve telefon hattının kesilmesi hâlinde, güvende olması için yeraltındaki bir sığınağa gitmesi gerekiyordu.

Tam da o sırada özel kuvvetlerden iki kişi kapıda belirdi. İçlerinden biri yüzünde keskin bir ifadeyle, "Başkanım, lütfen bizi takip edin," dedi. Sesindeki sertlikten tehlikenin ciddiyeti ve koruma altına alma gerekliliği hissediliyordu.

Başkan, kendisini yönlendirdikleri koridora baktı; burası yeraltındaki bir sığınağa, bir bilinmezliğe doğru uzanıyordu. Ancak bu bilinmezlik, yüzeye kıyasla çok daha güvenliydi. Görevliler koruyucu bir çember oluşturarak onu, bu karanlık koridor boyunca, güvenli olduğunu sandıkları bir yere doğru yönlendirdi.

Eski bir KGB[1] ajanı olan Rusya Devlet Başkanı, Moskova'nın güneşli sabahında dairesindeki kahvaltı masasına oturmuştu. Kendi hâlinde omlet yerken aniden bilgisayarının karardığını gördü. Üst düzey bir ajan olarak, çoğu kişiye göre daha fazla içgüdüye sahipti ve bu durum bütün içgüdülerini tetikledi. Cep telefonunu kontrol etmek istedi ancak o da çalışmıyordu. Bu durum onu daha da endişelendirdi.

Dünyanın geri kalanında da benzer durumlar yaşanıyordu.

Küresel çapta bir bilinmezlik hüküm sürüyordu. İlk dakikadan belirsizliğe ve şaşkınlığa sürüklenen insanlar; bir yandan

1) Sovyetler birliğinin gizli istihbaratının kısaltması. (e.n.)

neler olduğunu anlamaya çalışıyor, diğer yandan da korkuya ve paniğe kapılıyorlardı. Bir süreliğine, bu durumun sadece geçici olduğunu, ardından hayatın normale döneceğini ümit ettiler. Ancak durum, tahminlerin ötesine geçmeye başlamıştı.

Kaotik dönem resmî olarak başlamıştı. Önce hastaneler, ardından bankalar... En önemli sosyal ve ekonomik yapılar bile görevlerini yerine getiremiyordu. İletişim hatları çökmüştü, insanlar sevdiklerinden haber alamıyor, hatta devletler bile başka ülkelerle bağlantı kuramıyordu. Bu durumdan etkilenenlerin sadece kendi bölgesindekiler mi yoksa küresel çapta bir etki mi olduğunu kestiremiyorlardı.

Herkes, bu bilinmezliğin oluşturduğu tedirginlikle kendi içine çekilmişti.

Sanki gökyüzü düşmüştü; dünyanın dört bir yanında uydular kontrolsüz bir şekilde yere düşmeye başlamıştı. Bu düşüşler, büyük çaplı yangınlara neden olurken itfaiye ekipleri, olaya müdahale etmek için ne araç ne de iletişim imkânına sahipti.

Saatler ilerledikçe insanların, ne yapacağını bilmez hâli daha da artıyordu. Kimi koşturarak yardım arıyor, kimi ise bu durumu fırsat bilerek kötülüklerini ortaya koyuyordu. Anarşiye sürüklenen şehirlerde cinayetler artmış, yağmalar başlamıştı. Dünya, sadece kırk sekiz saat içinde kaosa sürüklendi ve her köşesi âdeta mahşer alanına dönüştü.

Bir zamanlar, insanlar elektrikli hiçbir alet olmadan yaşamlarını sürdürebilirken 2030 yılında, elektrik ve teknolojiye olan bağımlılığın farkına çok acı bir şekilde varılmıştı.

Ama belki de en acı olan, tüm bu yaşananlar, geç kalınmış bir uyanışın sonuçlarıydı. İçinde bulunulan kargaşa, her ne kadar

göz önünde olsa da asıl büyük felaket henüz kapıda bekliyordu. Bu, tüm dünyanın içine sürüklendiği bir felaketin sadece başlangıcıydı.

Fakat bu karmaşa ve belirsizliğin ötesinde, bir soru vardı ki bu soru insanların aklına çivi gibi saplanmış, onları gece gündüz demeden uykularından etmişti. Bu sonu gelmeyen kargaşanın perde arkasında kim ya da ne vardı? Bu durumun nedeni, arka plandaki kukla oynatıcılar kimlerdi? Kimdi bu gölgeleri andıran figürler, kontrolü elinde tutan ve dünyayı bu bilinmeyen kaosa sürükleyen insanlar?

Ama belki de en önemlisi, en korkutucusu, onların kim olduğunu değil; ne olduklarını sorgulamaktı. Evet, asıl soru şuydu:

ONLAR NEYDİ?

4 HAFTA ÖNCE...

Yasin, taş zemini kaplamış olan moloz ve kir katmanlarını elindeki hassas fırçasıyla dikkatlice temizlerken güneşin acımasız sıcaklığının enerjisini ve gücünü emdiğini hissedebiliyordu. Bir an önce gölge bir yere geçmeliydi. Aksi takdirde yorgunluk ve sıcaktan yere yığılması kaçınılmazdı. Tam mola vermeyi düşünürken bir metre kadar ileride gözüne bir şey takıldı. Kısmen kuma gömülmüş, altın bir madeni para. Heyecanla onu kumların arasından çıkararak incelemeye başladı. Paranın yüzeyinde alışılmadık, garip bir sembol bulunuyordu. Derhâl çılgınca kumu kazmaya başladı ve çok geçmeden avuç avuç madeni paranın yanı sıra mücevherlerin de içinde bulunduğu büyük bir sandığa ulaştı.

Büyük bir heyecanla parayı kumların arasından çıkaran Yasin, gözlerini büyüten şaşırtıcı bir manzara ile karşılaştı. Altın paranın yüzeyinde alışılmadık, esrarengiz bir sembol işlenmişti. Derhâl kumları kazmaya başladı ve kısa süre sonra karşısına muhteşem bir sandık çıktı. Sandığın içi göz kamaştırıcı güzellikteydi; altın paraların yanı sıra paha biçilmez mücevherler de göz alıcı bir biçimde dizilmişti.

En sonunda, yıllarca süren yorucu araştırmaların ardından Yasin'in çabaları meyvesini vermiş ve kendini bir anda kariyerinin en büyük keşfini yapmış olarak bulmuştu. Heyecandan bayılmak üzereydi. Ayaklarının hemen dibinde duran şey onu tarih yazmanın eşiğinde olan bir arkeoloğa dönüştürecek olan kayıp

hazinenin bir parçasıydı. 1952 yılında ölü deniz parşömenleri arasında keşfedilmiş olan eski İbranice belge üzerindeki şifreyi çözerek bakır levha üzerine yazılmış olan o hazinelerden birine ulaşmayı başarmıştı. Fakat Yasin'in bu heyecanı altın veya diğer mücevherlerin maddi değerleriyle alakalı değildi. O daha çok bu kayıp kültürel mirasın gün yüzüne çıkmış olmasıyla ilgileniyordu. Ömrünü, dünyanın en ücra köşelerini dolaşarak ve onu bu keşfe götürebilecek bir ipucu arayarak geçirmişti. Her türlü tehlike ve zorluğa karşı direnmişti ve sonunda çabaları boşa çıkmamıştı. Çözmüş olduğu bu şifre sayesinde her zaman tarihteki o büyük keşiflerden birini gerçekleştiren ünlü bir arkeolog olarak hatırlanacağını biliyordu.

Yasin, bu büyük keşfinin heyecanını yaşarken aniden ürpertici bir ses duydu. Yeraltından kulağına gelen bu garip ses, birbirini tekrarlayan bir sinyale benziyor ve giderek şiddetini arttırıyordu. O sırada Yasin ayaklarının altındaki yerin sallandığını hissetti ve bununla birlikte hazine sandığı kumların altına çekilircesine gözden kaybolmaya başladı. Bir hışımla kendini hazine sandığının üzerine attı ve eliyle kurtarabildiği kadar altını kurtarmaya çalıştı. Bu sırada yerin derinliklerinden gelen sinyal sesi de iyice yükseldi. Fakat iki saniye sonra bu tuhaf sinyal sesi yerini Yasin'in yatağının hemen yanında bulunan telefonun alarmının sesine bıraktı. Az önce hazineyi bir canavar edasıyla yutan garip ses, şimdi Yasin'i uyandırmaya çalışan sinir bozucu alarm sesine dönüşmüştü.

Yasin sersemlemiş bir şekilde gözlerini açtığında tüm bu keşif olayının bir rüya olduğunun farkına vardı ve uzanıp devlet tarafından kendisine tahsis edilmiş olan akıllı cihazından gelen sinir bozucu alarm sesini susturdu. Bu cihazın amacı sadece hizmet etmek değildi. Alarm olarak çalışan ama aynı zamanda Yasin'in her hareketini takip eden ve sosyal kredi notunu da kaydeden onlarca cihazdan sadece biriydi. Yatakta vakit kaybetmekten hiç

hoşlanmayan Yasin kalktığı gibi sendeleyerek banyoya ilerledi. Ellerine almış olduğu soğuk suyu yüzüne çarparak rüyanın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Tabii ya!" diye söylendi kendi kendine. "Geç saatlere kadar bilgisayar başında araştırma yaparsan rüyanda hazine peşinde koşturursun Yasin Bey."

Bu rüyanın üzerine soğuk bir duş seni kendine getirir, diye düşünerek duşa girdi ve henüz ayılmamış bedenini buz gibi suyun altına bıraktı. Su, kıtlığın ciddi bir sorun hâline geldiği bu zamanlarda bir lükstü ama sabah duşu onun vazgeçilmezlerindendi.

İşte yine olmuştu. Genelde yılın hep bu zamanlarında Yasin'in sol kolunun bileğinde tuhaf bir kaşıntı başlıyor ve iki hafta boyunca da bu şekilde devam ediyordu. Kaşıntının başladığını fark eden Yasin'in düşünceleri bileğinin üzerindeki garip ize yöneldi. On santim uzunluğunda, bileğinin üçte birlik bir bölgesini kaplayan ve kendi derisinden farklı görünen bu kısımdaki iz; babasının ona söylediğine göre bebekliğinde yaşamış olduğu kaynar su faciasından kalan bir hatıraydı. *Her yıl aynı dönemde iki hafta boyunca süren sonra kesilen bir kaşıntı oldukça garip*, diye düşündü.

Duştan çıktıktan sonra mutfağın yolunu tutan Yasin'in vazgeçemediği bir alışkanlığı daha vardı: Bir bardak sirkeli limonlu su ile güne başlamak. Otuz yedi yaşında olmasına rağmen en az on yaş genç gösteriyor olmasının sebeplerinden birini de güne bu suyla başlamasına bağlıyordu. Tabii, *fitness* ile ilgilenmesi, sağlıklı beslenmenin yeni yollarını araştırması, alkol ve sigarayı da hayatından uzak tutmasının etkisi de tartışılamazdı.

Yasin, bir yandan her zamanki gibi dört adet haşlanmış yumurtadan oluşan, cevizini, yulafını, peynirini ve biraz da zeytinyağını eksik etmediği kahvaltısını hazırlarken diğer yandan duvarda asılı televizyondan haberleri takip ediyordu. Spiker,

Birleşmiş Milletlerin sürdürülebilir kalkınma hedeflerine ulaşılmasında kaydedilen ilerleme hakkında bilgi veriyordu. "İstanbul şehri, temiz enerji ve atık azaltmanın parlak bir örneği hâline geldi," gibi klişelerle dolu bir başka haber daha...

Tam o sırada alt yazıda bir son dakika haberi geçmeye başladı. Yirmi dakika kadar önce, merkez üssü İstanbul olan 3.6 şiddetinde bir depremin meydana geldiğinden bahsediyordu.

Az önce rüyasında hazineye tam ulaşmışken zeminin sarsılarak sandığın yerin dibine çekilmiş olması daha anlamlı geliyordu şimdi. "*Sanırım gerçekte meydana gelen sarsıntıyı hisseden zihnim, onu rüya ile bu şekilde bağdaştırmış,*" diye düşündü.

"Ne çok deprem haberi geliyor bu ara böyle!" diye söylendi kendi kendine.

Büyük bir iştahla yapıp bitirdiği kahvaltısının ardından hazırlanmak için fazla zamanının kalmadığının farkına vardı. Bir an önce evden ayrılmalı ve her sabah yaptığı gibi bisikletine atlayıp dört km mesafe ötedeki doçent doktor olarak eğitim verdiği Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesine doğru yola çıkmalıydı.

Baba yadigârı mesleğini devam ettiren başarılı bir arkeolog olmanın yanı sıra öğrencilerinin de gözdesiydi Yasin.

Bugün üniversitede yapılacak ve Türkiye'nin farklı şehirlerinden arkeoloji öğrencilerinin de katılacağı bir konferans vereceği için heyecanlıydı. Son birkaç gündür varıncaya kadar önemli bir kısmını yitirmiş olabileceğinden dolayı endişendi.

Yasin, kendince insanlara "Kayıp Ruhlar" lakabı takmıştı ve son günlerde bu söz ona giderek daha bir anlamlı gelmeye başlamıştı. Yıllar geçtikçe insanlar daha fazla cihazlarının kölesi hâline gelmiş, cihazlar da insanların efendisine dönüşmüşlerdi çünkü. Tüm zamanını sosyal medyada geçiren, kendi duyguları ve çevrelerindeki insanlardan kopmuş, durmaksızın gereksiz bir bilgi

bombardımanına tutulan, bu yüzden de gerçeklikle bağlarını koparmış insan yığının arasında her gün işe giderken aynı mutsuz yüzlerle karşılaşmak Yasin'in de enerjisini düşürüyordu.

90'lı yıllarda geçirdiği çocukluğuna dair karşı konulamaz bir özlem duyan Yasin, dünyanın en sinirli insanlarının yaşadığı ikinci ülkenin en kalabalık şehrinde, zihinsel sağlığını korumanın kendince yollarını arıyordu. Bu yöntemlerden biri de kendisini hâlâ 90'lı yıllarda hissettirecek birtakım ufak tefek hatırlatıcıları hayatına yeniden sokmakla başlamıştı.

Mesela işe giderken müzik dinlemeyi çok seviyor fakat bırakın kablosuz kulaklık kullanmayı, özenle hazırlamış olduğu müziklerini cep telefonundan bile dinlemiyordu. Onun yerine 90'lardan kalma eski bir kasetçalar kullanıyor, kablolu kulaklığından kulağına gelen hafif bozuk bant kaydı sesi ve cızırtısı bile eskiye dair hislerin zihninde canlı kalmasına yol açıp kendisini mutlu hissetmesini sağlıyordu. Hatta çoğu zaman kendisini stresli hissettiği anlarda koklamak için cebinde taşıdığı, üzerinde *Arı Maya* çizgi film karakterinin olduğu kokulu bir silgisi bile vardı.

Dışarıdan bakıldığında atletik vücudu ve giyim tarzıyla daha sert müzikler dinleyen bir imaj çizen Yasin'in sanata karşı bakış açısı da oldukça farklıydı. Yaklaşık on beş dakika süren bu bisiklet yolculuğu sırasında son günlerde en çok dinlemeyi sevdiği şarkı, sözlerinde iki kadının bir ağacın gölgesi altında çiçek topladığı, çevrelerindeki doğal güzelliklerden aldıkları keyfi, huzurlu ve ahenkli bir sahneyi anlatan, harika bir melodisi olan Lakmé operasından "Çiçek Düeti" isimli bir şarkıydı. Bu müzik eşliğinde bisikletini sürerken güneş ışığının binalardan dans ederek arabaların, insanların ve ağaçların üzerine sıcak bir ışıltı yaymasını seviyordu.

Yüzüne vuran hafif rüzgâr ve kulağına gelen muhteşem müziğin zihninde oluşturduğu pozitif etki; baktığı her yerde cihazları-

na bağımlı, dış dünyadan kopmuş, yüzleri asık insanların yaydığı zararlı frekanslardan bir nebze olsun korunmasını kolaylaştırıyordu. Üniversitenin kampüsüne giderken her zamanki gibi, sosyal kredi sistemi altında herkese açık olan yüzler ve isimlerle dolu dijital reklam panolarından geçti. Herkesin görebileceği şekilde bir "kara liste" olarak adlandırılan bu panolar, sistem tarafından "problemli" olarak görülen vatandaşları sergiliyordu. Bu kişilere dikkat etmek, sosyal kredi puanınızı korumada önemli bir rol oynuyordu. Rutin yolculuğunun sonunda bisikletini üniversitenin kampüsünde bulunan özel park alanındaki demire kilitleyen Yasin, dijital panoların soğukluğunu arkasında bırakıp her zamanki güvenli alanı olan üniversiteye girdi.

Profesör Yasin, verdiği konferanslarla her defasında dinleyenleri heyecanlandırmayı başarıyordu. Ortalama bir saat süren bu bilgi dolu etkinliğin ardından salondakilerin maksimum düzeyde faydalanabilmesi için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırdı.

Tarih ve araştırmaya karşı olan sevgisinin yeni nesil arkeologlara ilham olması ümidiyle bir başka konferans salonunun kapısından daha içeriye adımını attı ve kendisini bekleyen kalabalığı görünce bir kez daha işini doğru yapıyor olmasının karşılığını almanın haklı gururunu yaşadı.

Gülümsemesini kontrol altına alarak salonun önünde bulunan masasına doğru yürüdü ve omuzunda asılı olan çantasını usulca masaya bıraktı. Ardından bir gözüyle salonda bulunanlarının yüzlerini tararken diğer gözüyle de anlatımı için yararlanacak olduğu notlarını ve materyallerini çıkarmaya başladığında, salondaki enerji frekansının değiştiğini hissedebiliyordu. Katılımcılar yavaş yavaş dikkatlerini profesörün üzerinde yoğunlaştırmaya başladılar.

Projektörün kumandasının çalıştığından emin olup son kontrollerini de gerçekleştiren Yasin, gözlerinden oldukça hevesli ol-

dukları belli olan katılımcılara dönerek, "Hepiniz hoş geldiniz. Ben Profesör Yasin Saklıkent," diyerek konuşmasına başladı.

"Başlamadan önce bugün bu konferansı düzenleyen ve beni bu konuşmaya davet eden kişilere teşekkür etmek istiyorum. Siz değerli katılımcıların da burada olması benim için büyük bir onur.

Arkeologlar olarak bizler geçmişin yaşanmışlıklarını ortaya çıkarmak, yani bizden önce yaşamış olanların hayatlarına bir nevi ışık tutmak için çabalıyoruz. Bir arkeolog için en önemli faktörlerden biri detaylardır. Bizleri başarıya götüren bir diğer önemli etken ise merak duygusu. İyi bir arkeolog sürekli olarak geçmişle ilgili sorular sorar, aldığı cevaplar karşısında da kolay kolay tatmin olmaz. Tüm bunlar gerçekleşirken de en iyi öğrendiğimiz şey sabretmek! Sabır bir arkeoloğun olmazsa olmazı..."

Yasin, iyi bir başlangıç yapmıştı. Kelimeler ağzından bir çırpıda çıkıp giderken ikinci sıranın en köşesinde oturmuş olan dar, siyah renk deri pantolonlu ve siyah tişörtlü bir genç, onun ilgisinin dağılmasına neden oluyordu. Fazlasıyla geriye yaslanmış ve ayaklarını önündeki koltuğa uzatmış asi görünümlü genç, profesörün anlattıklarıyla hiç ilgilenmiyor olacak ki o salona girdiğinden beri bir kez bile okuyor olduğu kitaptan başını kaldırıp sınıfta ne oluyor diye etrafına bakmadı.

Yasin, bir yandan konuşmasına devam ederken bir yandan da yavaş adımlarla ilgisiz gencin yanına doğru yaklaşmaya başladı. Ardından gencin kulağına eğildi ve sessizce, "Neden herkesin aksine kendi başına bir köşede kitap okumayı tercih ettiğini merak ediyorum," dedi.

Gencin düz, siyah saçları uzun olduğu için alnından öne doğru düşmüş ve bir gözünü kapatmıştı. Ukala bir tavırla saçlarını yana savurdu ve "Belki bazılarımız, herkesin yaptığını yaparak

sürüye uymak yerine kendi başının çaresine bakmayı tercih ediyordur," dedi.

Yasin deneyimli bir eğitimciydi. Bu tarz artistik hareketlere ilk defa rastlamıyordu. Sakin bir şekilde, "Senin adın ne evlat?" diye sordu.

Gözlerini deviren genç birkaç saniye suskun kaldı ve ardından cevap verdi. "Benim adım Karanlık," demesiyle birlikte hemen solunda oturan kız arkadaşı tarafından yediği dirsek üzerine sustu ve başını yine diğer tarafa çevirdi.

"Onun adı Alper, hocam," diye cevap verdi genç kız utangaç bir tavırla.

Yasin konuşmasının yönünü tekrar salona doğru çevirip devam etti.

"Bir arkeoloğun önemli niteliklerinden diğeri de bir ekibin parçası olarak hareket edebilmesidir. Alper Bey'in düşündüğünün aksine tek kişilik yapılan arkeolojik çalışmalara her zaman rastlamayız. Çünkü meslektaşlarımız ve ekip arkadaşlarımız ortaya çıkardığımız kanıtları analiz etmede ve onları daha iyi anlamada büyük rol oynamaktadır. Yaptığımız işte başarılı olmayı diğerleriyle kurduğumuz etkili iletişime borçluyuz.

Aslında sizlerin neden burada olduğunuzu da duymak isterim. Neden arkeoloji? Geçmişe ışık tutmada ve günümüzü anlamada büyük rolü olan arkeoloji sizin için ne ifade ediyor? Yanıtlamak isteyen var mı?"

Sözü katılımcılara bıraktı. Fakat salondaki sessizlik bozulmadı.

Yaklaşık on saniye kadar dinleyicilerden bir ses gelmesini bekleyen Yasin, "Sanırım cevap vermek isteyen yok?" diyerek solda üçüncü sırada oturan ve kıyafetlerinden sanki konferansa değil de doğrudan antik bir kazı alanına araştırmaya gelmiş gibi

görünen kumral, gözlüklü, yirmili yaşlarında duran bir erkek öğrenciye yaklaştı.

"Peki ya siz? Siz neden arkeolog olmak istiyorsunuz?" diye sordu.

Yanında oturan ve onun adına cevap verme cesareti bulduklarından yakın arkadaş oldukları belli olan birkaç genç, "Hocam çok fazla *Indiana Jones*[2] filmi izledi. O yüzden burada," diyerek kendi aralarında gülüşmeye başladılar. Onlarla birlikte salonda da bir tebessüm havası oluştu.

Yasin de gençlerin bu ufak esprisine gülümseyerek karşılık verdi ve doğru bilinen fakat sıkça duymuş olduğu bir yanlış anlamayı tekrar işitmiş gibi bir yüz ifadesiyle, "Evet! *Indiana Jones* ..." dedi. "Aslında haklı olduğunuzu biliyor musunuz gençler? Bugün dünyanın en iyi arkeologlarından bazıları Indiana Jones ve benzeri Hollywood yapımı filmlerden sonra arkeolojiye karşı ilgi duyduklarını dile getirmekteler," diyerek konuyu yine istediği yöne çekmeyi başardı.

"Pek çok kişinin Indiana Jones sayesinde arkeolojiyle tanıştığı doğrudur. Fakat işin aslı şu ki Indiana asla gerçek bir arkeolog değildi. O bir macera ve hazine avcısıydı. Gerçek bir arkeolog filmlerde gördüğünüz gibi bir mezar bulduğunda içeriye girmek için öylesine ince çalışır ki belki mezar odasına ulaşması aylarını alır. Gerçek hayatta Indiana olsaydınız muhtemelen şu an kazı alanında olmak yerine demir parmaklıklar arkasında ömrünüzü geçiriyor olacaktınız. Filmlerden etkilenip arkeoloji bölümünde okumaya karar veren ve ardından eğitime başlayan hemen her arkeolog adayı kişi gerçeğin hiç de filmlerde olduğu gibi macera

2) Soğuk Savaş dönemninde uzay yarışı sürerken bir kez daha hortlayan Nazi tehlikesine karşı mücadele veren ünlü bir arkeoloğun hikâyesini anlatan 1989 yapımı macera filmidir. (e.n.)

dolu ve eğlenceli olmadığını çok geçmeden öğreniyor. Aranızda filmlerden etkilenerek bu bölüme ilgi duyan ve sonrasında bu işe adım atanlarınız varsa muhtemelen acı gerçeği hocalarınız çoktan size anlatmış olmalı. Yani arkeolojinin hayal ettiğiniz gibi doğaüstü yaratıkların işin içine dâhil olduğu esrarengiz kazılardan oldukça uzak olduğunu veya yakanıza yapışan dört bin yıllık bir firavunun lanetinden çok daha az heyecan verici bir meslek olduğunu hepiniz biliyorsunuz.

Beni arkeolojiyle ilk tanıştıran kişi Profesör Nihat Saklıkent'ti. Kendisi ilk öğretmenim olmakla birlikte babamdı da. Bundan yirmi iki yıl önce Amerika'daki 11 Eylül olaylarından kısa bir süre sonra kayıplara karışıncaya dek başta ben olmak üzere pek çok arkeolog onun eşsiz bilgisi ve tecrübesinden faydalandık," dedikten sonra bir an susarak salona göz gezdirdi.

"Belki çoğunuz onu 'kırk iki yaşından sonra aklını kaçırmış arkeolog' olarak hatırlıyorsunuz. Biraz Profesör Nihat Saklıkent'ten bahsetmeme izin verin. Babam ve ben her fırsatta film izlemeyi çok severdik. O dönem VHS video kasetleri oldukça popülerdi. Fakat pek çok defa film dükkânından kaset kiralamış olmasına rağmen, asla Indiana Jones benzeri filmleri izlememe izin vermedi.

Bana her zaman tarihin ve arkeolojinin gerçekçi yanlarını öğretmeye çalışıp kafamın karışmaması adına bilim kurgu ve fanteziden uzak bir eğitim vermeye çalıştı. Efsanelere, mitlere, doğaüstü olaylara ve gizemlere karşı keskin bir tavrı bulunuyordu.

Ta ki on üçüncü doğum günüme kadar..."

Konferans salonundakiler konuşmanın gidişatının farklı bir yöne evrileceğini hissetmiş olacaklar ki Profesör Yasin'in anlattığı olaya dikkat kesilmişlerdi. Hemen herkes Yasin'in ağzından

çıkacak bir sonraki sözü merak etmeye başlamıştı. *Ne olmuştu ki Yasin Hoca'nın on üçüncü yaş gününde?*

"O günü hayal meyal hatırlıyorum. Babam eve geldiğinde yüzünde sanki hayalet görmüş gibi bir ifadeyle benimle hiç ilgilenmeden hızlı adımlarla çalışma odasına girmiş, arkadan kapıyı kilitlemişti. Başlangıçta bana bir doğum günü sürprizi falan yapacak olduğunu düşünmüştüm. Fakat saatlerce odadan dışarıya çıkmadığı gibi benimle konuşmayı da reddetmişti. O gece odasından çıkıp yanıma geldiğinde, 'Özür dilerim,' dedi. 'İyi ki doğdun oğlum! Merak etme! Her şey yoluna girecek.'

'Baba! Beni korkutuyorsun,' dediğimi hatırlıyorum. Uzunca bir süre, belki iki üç ay boyunca odasına kapanmaya devam etti. Asla çalışma odasına girmemem konusunda beni sık sık uyarıyordu. Zaten isteseydim de giremezdim çünkü o evde olmadığı zamanlarda da odanın kapısını kilitli tutuyordu.

Birkaç defa kapının arasından onu gözetleme fırsatım olmuştu. Masasında onlarca kitap, kâğıt, dosya; eski bir harita ve birtakım kimyasal madde gözüme çarpmıştı. Odasının bir bölümü sanki bir kimya laboratuvarını andırıyordu.

Babam her şeyden öylesine uzaklaşmıştı ki eskisi gibi bana zaman ayırmamasının yanı sıra üniversitedeki derslerine de gitmemeye başlamıştı. Ara sıra daha önce hiç görmediğim, arkadaşları olduğunu söylediği yabancı kimseler ziyaret etmeye başlamıştı evimizi. Onlar geleceği zaman benim odamdan dışarı çıkmamı ve etrafta görünmemi istemiyordu. Ardından babamın gizemli seyahatleri başladı. Gizemli diyorum çünkü asla nereye gittiğini ve ne yaptığını bana söylemezdi. Bu seyahatleri sırasında beni dedemin yanına bırakırdı. Zaman geçtikçe bu seyahatleri sıklaştı. İki ay boyunca onu göremediğimi hatırlıyorum.

On dört yaşına çoktan girmiştim ve babam giderek daha da tuhaf davranmaya başlamıştı. Bir gün beni karşısına oturttu ve 'Şimdi beni iyi dinle Yasin,' dedi. 'Bazı şeylerin değiştiğini ve eskisi kadar sana zaman ayıramadığımı biliyorum. Bunun için beni affet fakat zamanı gelince bana hak vereceksin! Henüz sana açıklamamış olduğum bazı şeyler var! Bugüne kadar seni sadece bilimsel kabul görmüş araştırmalar ışığında aydınlatmaya çalıştığımı biliyorum. Şu an için sana söyleyebileceğim tek şey bugüne dek anlattığım her şeyi unutman gerektiği! Bazı efsaneler gerçek olabilir ve bunların ne olduğunu zamanı geldiğinde senin de öğreneceğini umuyorum. İnsanlığın bilmediği büyük bir sırrın peşindeyim,' demişti.

Henüz bu gerçekleri duymaya hazır olmadığımı ve bu konuşmanın şimdilik bir sır olarak kalması gerektiğini de ekledi. 'Ve şu sözümü asla unutma! *Yerin kulağı vardır.*'

Bu sözü söylediğindeki yüz ifadesi ve sanki çok daha başka bir anlam ifade ediyormuş hissi veren ses tonundan dolayı o günden beri 'yerin kulağı vardır' sözü aklımdan hiç çıkmaz. Başlarda babamın söylediklerine inanmıştım. Artık benimle ilgilenmiyor olmasının altında yatan mantıklı bir neden olduğunu düşünmüş olmalıyım ki eskisine göre daha az üzüldüğümü hatırlıyorum. Yine de babamın bahsetmiş olduğu ve insanlığın henüz bilmediği o büyük sırrın ne olduğu konusunda merakım beni yiyip bitiriyordu." Burada konuşmasına kısa bir es verdi Yasin ve sonra devam etti.

"Derken o kara gün geldi. Eve dönmek üzereydim ki okulun çıkışında dedemle karşılaştım. 'Gel evlat,' dedi. 'Bizim eve gidiyoruz.' *Sanırım babam yine bir seyahate falan çıkmış olmalı* diye, düşünmüştüm ki olayın hiç de öyle olmadığını eve varınca anladım. Dedem hiç saklamadan babamın başına ne gelmiş olabi-

leceğini anlattı. Söylediğine göre şehir kütüphanesinde bir olay yaşanmış ve babam iki kişiyi silahla vurarak onları öldürmüş. Bunu duyduğumda ağlamaktan kendimi kaybetmiştim. 'Babamı hapse atacaklar!' diye haykırıyordum ki dedem, 'Aslında pek öyle sayılmaz,' dedi. Anlattığına göre babamın ifadesi alınırken vurduğu kişilerden bir tanesinin aslında insan olmadığını ve yakın zamanda dünyanın başına büyük bir bela olacak bir projenin kilit isimlerinden biri olduğunu söylemiş. Babamın dikkat çekici açıklamalarının üzerine doktorlar, onu tedavi için bir süre akıl hastanesinde tutmaları gerektiğine karar vermişler.

Konuyla ilgilenmiş olanlarınız varsa medyada uzunca bir süredir alay konusu olmuş bu durumu sizler de biliyorsunuz zaten. Fakat ben de dâhil olmak üzere kimsenin bilmediği bir şey varsa o da üç ay gibi bir süredir tedavi altındayken babamın nasıl oldu da hastaneden kaybolduğu ve bir daha ondan haber alınamadığıdır. Kimilerine göre babam bir yolunu bulup hastaneden kaçmayı başarmıştı ki eğer böyle olsaydı kesinlikle beni görmeden ortadan yok olacağını düşünmüyorum fakat hastane içinde kaybolmuş olması da akla mantığa hiç uymuyor." Konuşmasına devam ederken salonda sakin adımlarla dolaşıyordu.

"Neden babam hakkında bugüne kadar hiç konuşmayıp da size tüm bunları şimdi anlatıyor olduğumu merak ediyorsunuzdur. Babamın hastaneye yatırıldığı günden sonra ben de tıpkı herkes gibi, onun yapmış olduğu kabul edilemez açıklamaları yüzünden akıl sağlığını kaybetmiş olduğunu düşünüyordum. Üstelik birkaç defa onu ziyaret etmeme izin verildiğinde hastanede bana gizlice söylemiş olduklarından sonra onun gerçekten aklını yitirmiş olduğu konusunda ikna olmuştum. Beni bir köşeye çekip kulağıma şöyle fısıldamıştı:

'Onlar her yerde! Hatta bu hastanenin yönetimini bile ele geçirmiş durumdalar. Bu söylediklerim aramızda kalmalı. Söylediğimi sakın unutma. YERİN KULAĞI VARDIR!'

Evet. Aradan yirmi üç yıl geçti ve ben babamla aramızda geçen bu olayları hiç kimseye anlatmadım.

Yaklaşık iki ay kadar önce satılığa çıkarmaya karar verdiğimiz babamın evindeki ofisini boşaltırken keşfettiğim gizli bir bölmede eski bir not defteri buldum. Onun uzunca bir süre araştırmalarını kaydettiği bir defter!"

Meraklı bakışlar altında Yasin masanın üzerinde duran çantasına uzandı ve içinden kahverengi deri ciltli, eski bir defter çıkardı. Kapağı oldukça yıpranmış ve yıllarca kullanılmış olduğu, kenarlarının yırtık pırtık oluşundan kendini belli ediyordu. Yasin defterin üzerinde sarılı olan ipi yavaşça çözerken sabah duş aldığı sırada bileğinde meydana gelen kaşıntının aynısına maruz kaldı. Fakat onlarca kişinin gözleri üzerindeyken kaşınmaya başlamak en son isteyeceği şeydi.

Kontrol etmek için gömleğinin kolunu hafifçe sıvadı ve bileğinin garip bir şekilde kızarmaya başlamış olduğunu fark etti. Fakat bu durumu fark eden tek kişi kendisi değildi. Az önce anlattıklarına karşı en ufak ilgisi olmayan asi Alper, her nasıl olduysa Profesör Yasin'in bileğindeki garipliği metrelerce öteden görmüş olacak ki gözleri bir anda fal taşı gibi açıldı.

Oturduğu yerden bir anda doğrulan Alper'de meydana gelen bu ani stresin farkına varan yanındaki kız arkadaşı, "Neyin var?" diye sordu.

"Yok bir şey! Şey, benim tuvalete gitmem gerek," dedi ve sanki az önce tüyler ürpertici bir şey görmüş gibi yüz ifadesiyle sessizce, kimseye belli etmeden oturduğu yerden kalktı ve salonun sol arka köşesindeki çıkış kapısına doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

Yasin o sırada, "Şimdi sizlerden istediğim önemli bir şey var," diyerek içindeki sayfaları zamanla sararmış olan defterin ortalarından bir bölümü açtı.

Babasının kariyeri boyunca gözlemleri ve gizli araştırmalarını kaydetmiş olduğu defter, çeşitli şekiller ve siyah mürekkeple yazılmış kusursuz el yazısıyla doluydu.

"Az önce de belirttiğim gibi bunca süredir ben de babamın kaybolmasından önce onun akıl sağlığını kaybetmiş olduğuna inanmış biriydim. Üstelik ona herkesten daha yakın olmama rağmen... Fakat son iki aydır onun notlarından faydalanarak yaptığım araştırmalar beni gelecek konusunda dehşete düşürdüğü yetmezmiş gibi Profesör Nihat Saklıkent'in gerçekten de henüz hiçbirimizin farkında olmadığı birtakım gerçeklerle boğuşmuş olabileceği düşüncesine kapılmamı sağladı.

Şimdi duyacaklarınızın kulağa birer komplo teorisi gibi geldiğinin farkındayım. Ama bana güvenin! Dinlemeye değer bulacaksınız."

Yasin arkasında yer alan dev projeksiyon perdesinde yayınlamayı planladığı görseli açmak için masadaki kumandayı eline aldı ve sahnenin hemen arkasında sağ köşede hazır bekleyen görevliye, "Işıkları karartabilir misin?" diye sordu.

Salondaki ışıkların azalması üzerine katılımcıların tam karşısına denk gelen büyük projeksiyon perdesi, Yasin'in kumandasında aydınlanmaya başladı.

"Defterdeki notlar üzerinde yaptığım yaklaşık iki aylık çalışma üzerine sizlerle bugün hepimizin oldukça yakından aşina olduğu bir element üzerine sohbet etmek istiyorum.

Altın!

Atom numarası yetmiş dokuz olan ve dünyamıza uzaydan gelmiş olan bu element güzelliği ve nadirliği sebebiyle binlerce yıldır insanoğlunun gözdesi olmayı başarıyor."

Salondakilerin gözleri Profesör Yasin'in ekrana yansıtmış olduğu antik döneme ait bir altın görseli karşısında âdeta kamaşıyordu.

"Yapılan birçok bilimsel araştırma, altının yaşadığımız bu gezegene ait olmayan bir element olabileceğini ortaya çıkarıyor. Peki altın hakkında sahip olduğumuz bilgiler sizce ne kadar yeterli? Günümüzde pek çoğumuz onu bir yatırım malzemesi veya vücudumuzda bir takı olarak kullanıyoruz.

Fakat tarih boyunca özellikle de antik dönemlerde yaşayan bazı insanlar, dünyamıza yıldızlardan gelmiş olan bu elementin çok daha üstün özelliklerinin farkındaydı.

Eski Mısırlılar, altının tanrı kabul ettikleri kişilerin derisi olduğuna ve canlıları iyileştirme gücü olduğuna inanmışlardı. Eski Yunanlılar ise altının tanrılarının bir hediyesi olduğunu düşünüyorlardı.

Eski Çin ve Hindistan'da ise altının kötü ruhları kovma gücüne sahip olduğuna inanılırdı.

Kayıp Altın Şehir El Dorado efsanesini duymuşsunuzdur. İnanışa göre EL Dorado şehrinin kralının yapılan ayinler sırasında altın tozuna bulandığı da günümüze kadar gelen bilgiler arasında.

İnkalar, altının güneş tanrısı İnti'nin teri olduğuna inanıyorlardı.

Eski Mezopotamya'da yine tanrı Marduk ile ilişkilendirilen altın dinî törenlerde kullanılmaktaydı.

Sümerler ise altına bir kutsallık vakfetmiş ve onu tanrı Anu'ya sunmuşlar.

Yine antik zamanlarda Afrika'da altının doğaüstü güçleri olduğuna inanılmış.

Yakın dönem araştırmacılarından biri ise Anunnaki Efsanesi'nde dünya dışı varlıkların gezegenimizi altın için ziyaret etmiş oldukları teorisiyle gündeme gelmişti, konuyla ilgili olanlar bilir.

Gördüğünüz üzere geçmişten günümüze birçok antik medeniyet altını kutsal bir sembol hâline getirmiş ve onu tanrı olarak inandıkları kişilerle bağdaştırmış. Buradan altının eski dönemlerde çok daha farklı bir amaçla kullanılmış olduğunu görebiliyoruz.

"Ama sıkı durun! Bu daha bir başlangıçtı. Bu defterdeki notları uzunca bir süredir inceliyorum ve günümüzde sadece ekonomik bir nesne hâline gelmiş olan altını, babamın araştırmalarının odağına koyan unsurun az önce vermiş olduğum örneklerin çok daha ötesinde olabileceğini düşünüyorum.

Profesör Nihat'ın yirmi üç yıl sonra ortaya çıkan bu gizli defterinden anladığıma göre, babam altının bu bilinen gizemli özelliğinin daha fazla detayına inmeye çalışmış. Defterden edindiğim bilgiye göre babamın ismini gizli tutmak zorunda olduğum otuz üçüncü derece mason bir arkadaşı varmış ve ondan altın hakkında çok daha detaylı bilgiler edinme fırsatı olmuş.

Sizin için bu bilgilerin yazılı olduğu sayfayı direkt olarak ekrana yansıtmak istiyorum," dedi ve ekrandaki görseli salondaki katılımcılarla buluşturarak bir yandan da sesli bir şekilde okumaya başladı.

"Tarih: 17 Ekim 1999

Bugün Yasef Cohen ile uzunca bir sohbet gerçekleştirdik. Bana bile anlatmaması gerektiği hâlde cemiyet içerisinde altına ne kadar değer verdiklerinden bahsetti. Felsefe taşı ve altın arasındaki bağlan-

tıyı şimdi daha iyi anlıyorum. Altının içsel ışığı harekete geçirmek, insan bilincini doğanın müdahale edilmemiş gerçek frekansıyla aynı hizaya getirmek için kullanıldığından bahsetti.

Bazı noktaları üstü kapalı anlatmış olsa da bana söylemek isteyip de söyleyemediği çok daha önemli detaylar var. Artık bundan yüzde eminim ki dünya üzerinde birileri altını tek atomlu hâle getirmeyi başardı.

Tek atomlu altın üretebiliyorlarsa bu ilmin kötü insanların eline geçmesi insanlığın sonunu getirecektir.

Altının bu bilinmeyen özelliği diğer boyutlara açılan portalların aktifleşmesinden zaman yolculuğuna, insan ömrünün uzamasından görünmezlik özelliğine kadar pek çok şifrenin çözülmesi anlamına geliyor.

Tek atomlu altın yani 'mono atomik altın' farklı boyutun varlıklarıyla iletişime geçmek, yükselen enerji, bedensel şekil değişikliği, epifiz bezinde canlanma ve frekans iletkenliği sayesinde uzaktan zihin müdahalesi gibi pek çok bilinmezin anahtarı."

Yasin babasının defterinden elde ettiği bilgileri kendi düşünceleri doğrultusunda salondaki dinleyicilere aktarmaya devam etti.

"Gördüğünüz üzere babam 99 yılında tek atomlu altın ve bunun gizemi hakkında kafasında oluşan birtakım soru işaretleri üzerine bu konunun üzerine gitmeye başlıyor. Babam evde olmadığı dönemlerde beni dedeme bırakırdı. Annemi ise hiç tanıma fırsatım olmadı. Ben bir buçuk yaşındayken vefat etmiş.

Notlardan edindiğim bilgiler ışığında babamın zaman içinde kafayı tamamen mono atomik altın hakkında araştırma yapmaya takmış olduğunu anlıyorum. Giderek akıl hastanesine yatırıldığı döneme yaklaşıyoruz. Araştırmalarının daha da ilginç bir hâl almaya başladığına tanık olacaksınız ve az sonra duyacaklarınıza

bir hayli şaşıracağınızdan eminim. Fakat hemen öncesinde izninizle sizlerin de içine dâhil olduğu canlı bir deney gerçekleştirmek istiyorum."

Yasin tekrar salondaki görevliye işaret ederek ışıkları açtırdı ve ardından meraklı gözlerle nasıl bir deney yapılacak olduğunu düşünen katılımcılara döndü.

"Şimdi sizlerden istediğim, üzerinde herhangi bir altın takı bulunan kişilerin yanıma sahneye gelmesi," dedi. "Bu bir altın küpe olabilir, altın kolye veya evlilik yüzüğü. Önemli olan nokta altın olması ve bedeninizle temas ediyor olması."

Bunun üzerine salondaki katılımcılar arasında bir hareketlilik başladı. İzleyicilerin bir kısmı yavaş yavaş oturdukları yerden kalkarak Profesör Yasin'in yanına doğru ilerlerken Yasin sahneye gelen her kişiye masanın üzerinde bulunan boş beyaz kartlarla birlikte birer kalem dağıttı. Görünüşe göre çoğunluğu kadınlardan oluşan on dört kişi, o gün üzerlerinde altın ile konferansa gelmişti.

Yasin sahneye gelenlere, "Hoş geldiniz!" diyerek yerlerinde oturmaya devam eden diğer katılımcılara döndü. "Dağıtmış olduğum kart ve kalemlerin aynısından sıralarınızın altında sizler için de birer tane var. Lütfen onları hazır bulundurun," dedi.

Ardından çantasına uzanarak içinden cep telefonu büyüklüğünde garip görünüşlü bir aygıt çıkardı. Bunun bir tür güçlü ses frekans makinesi olduğunu ve onu çalıştırdığında insan kulağının duyamadığı aralıktaki bir ses frekansını salonun içindekiler için aktif edeceğini açıkladı.

Katılımcılar merakla neler olacağını bekliyordu.

"Şimdi herkesin derin bir nefes almasını ve sessiz olmasını istiyorum," diyerek frekans makinesini aktif hâle getirdi.

"Kimse şu anda bir şey duyamıyor. Fakat makineden çıkmakta olan ses birden yüze kadar olan bir sayıyı ardı ardına tekrarlıyor. Şimdi herkesin odaklanmasını ve bir ile yüz arasında aklına gelen ilk sayıyı büyükçe elindeki kartlara yazmasını ve ardından kartını ters çevirmesini istiyorum."

Salonda sessizlik hâkimdi. Yasin yaklaşık on saniye kadar bekledikten sonra işlemin tamamladığından emin olup frekans makinesini kapattı ve "Önce oturanlardan başlayalım," diyerek sahnedekilere döndü.

"Lütfen siz kartlarınızı kapalı tutmaya devam edin," diye uyarıda bulundu.

"Öncelikle altınla teması olmayanlarla başlamak istiyorum," diyerek oturanlara, "Şimdi herkes kartına yazdığı sayıyı görebileceğimiz şekilde havaya kaldırsın," talimatı verdi. Yüze yakın kişi kartlarını havaya kaldırdığında, Yasin, "Lütfen hepiniz birbirinizin kartlarına bakıp yazmış olduğu sayılara göz gezdirsin. Ben de burada görebildiğim kadarıyla birkaç tanesini söyleyeyim.

Seksen altı, otuz dört, on bir, elli üç, altmış, on yedi, yirmi dört…

Gördüğünüz üzere hemen herkes birbirinden farklı sayılar düşünüp kartlarına yazmış durumda. Merak ettiğim şey, aynı durum sahnedekiler için de geçerli mi?"

Yasin üzerlerinde altın bulunan on dört kişiye dönerek, "Şimdi sizinkileri görebilir miyim?" diye sordu. On dört kişi kartlarını açıp havaya kaldırdığında tüm salonda âdeta bir şok etkisi oluşturdu. Aralarından sadece bir kişinin yazmış olduğu sayı yirmi üçtü. Kalan on üç kişinin her biri ilginç bir şekilde yetmiş iki sayısını kartlarına yazmıştı. Katılımcılar ağızları açık kalmış bir şekilde alkışlamaya başladığında salonda tek şaşırmamış görünen kişi Profesör Yasin'di.

"Evet," dedi. "Şu anda kendi gözlerinizle tanık olduğunuz şey frekans cihazına kodlanmış olan yetmiş iki sayısının altının henüz keşfedilmemiş olan süper iletken özelliğiyle zihnimize nasıl yerleşebileceğinin ufak bir örneğiydi."

Yasin, kartına yirmi üç yazmış olan kıza doğru dönüp, "Kolyenize yakından bakmama müsaade eder misiniz?" diye sordu. Kolyeyi inceleyen Yasin yüzünde üzgün bir ifadeyle salondakilere doğru dönerek, "Üzülerek belirtmeliyim ki hanımefendi dolandırılmış gibi görünüyor. Çünkü taktığı kolye altın değil," dedi.

Tüm salon bir kez daha tanık oldukları karşısında hayretler içinde kalmıştı.

Yasin, insanların şaşkın bakışları altında konferansa devam edebilmek için sahneye çıkmış olan katılımcılara yerlerine geçebileceklerini söyleyerek, "Böyle bir şey beklemiyordunuz, biliyorum," dedi. "Fakat şimdi sıkı durun! Çünkü daha yeni başlıyoruz," diyerek salondaki heyecanı bir üst seviyeye çıkarmayı başarmıştı.

O sırada Yasin Hoca'nın nasıl bir konuyu daha gündeme getirecek olduğunu duymak için can atan Pelin'in aklı bir yandan da az önce tuvalete gidip hâlâ geri dönmemiş olan erkek arkadaşı Alper'deydi. "Bu işte bir tuhaflık var," dedi kendi kendine ve Alper'in ne durumda olduğunu kontrol etmek amacıyla profesöre de ayıp olmaması için kimseye çaktırmadan usulca yerinde kalkıp kenarlardan ilerleyerek salondan dışarıya çıktı.

Pelin'in kimsenin dikkatini çekmeden hareket edebilmekte oldukça usta olması sayesinde Profesör Yasin'in onun salondan ayrıldığının farkına varmamıştı.

Hâlbuki on saniye kadar bekleseydi salonun tekrar kararmasından faydalanarak ekstra bir efor sarfetmesine gerek kalmadan oradan ayrılabilecekti.

Yasin, projeksiyonun kumandasını tekrar eline alıp, "Şimdi olayın en heyecanlı fakat düşündürücü kısmına geldik," diyerek perdeye yeni bir görüntü yansıttı ve konuşmasına devam etti.

"Ekranda görmüş olduğunuz Fransa'da bulunan bu dikili taşla ilgili konuşmak istiyorum. Babamın kimlerle görüşüp nerelere gittiğini tam olarak bilemiyorum fakat bir notunda Fransa'ya gerçekleştirdiği seyahatiyle ilgili kısa bir bilgiye rastladım.

Öyle ki Dennis Benard isimli yaşlı bir arkeolog arkadaşından edindiği bir bilgiye göre Paris'teki Place de la Concorde Meydanı'nda bulunan ve Mısır tarafından Fransa'ya hediye edilmiş 3300 yıllık dikili taş, 1831 yılında Mısır'dan Fransa'ya taşındığı sırada yaşanan bir kaza sırasında kısmen kırılarak zarar görmüş. Yetkililer tepe kısmı kırılan dikili taşı eski hâline getirebilmek için yaptıkları onarım esnasında taşın içinden ne olduğunu anlayamadıkları yaklaşık bir kilogram ağırlığında beyaz parlak bir toz kalıbı çıktığını kaydetmişler. Her nasıl olduysa bu bilginin aktarılmış olduğu raporlar bir süre sonra ortadan kaybolmuş.

Dennis Benard'ın bu bilgiyi nereden edinmiş olduğu ise notlarda yazılı değil. Fakat dikili taştan çıkan bu beyaz tozun tek atomlu altın yani mono atomik altın olduğu belirtilmiş.

Sanıyorum ki babam ilginç bir teori üzerinde yoğunlaşmıştı ve düşündüğüne göre pek çoğu Antik Mısır'da inşa edilmiş ve her ne hikmetse dünyanın farklı ülkelerine bir dostluk simgesi olarak hediye edilmiş olan bu obeliskler çok daha farklı bir amaca hizmet ediyordu.

Yine notlarından anladığım kadarıyla dünya üzerinde güneş ışınlarının her daim en az bir dikili taşa bile dokunabileceği şekilde bu obeliskler ülkeler arasında bölüştürülmüş durumda. Bildiğiniz üzere yine Mısır'dan getirilmiş olan bu dikili taşların

en ünlülerinden biri de 1633 yıldır İstanbul Sultan Ahmet Meydanı'nda hâkimiyetini koruyor.

Babam bu büyük sorunun cevabını arıyordu. Şayet birileri dünya üzerindeki tüm dikili taşların içine mono atomik altın yerleştirdiyse ve bu dikili taşlar düşünüldüğü gibi özenle dünyanın ley hatları üzerine konumlandırıldıysa az önce gerçekleştirdiğimiz basit bir altın ile yaptığımız deneyin tek atomlu altınla yapılması hâlinde tüm gezegen ve biz insanlar üzerindeki sonuçlarını, ne gibi etkiler ortaya çıkarabileceğini hayal edebiliyor musunuz?"

Son söylediklerinden sonra insanların üzerine düşünebilmesi için kısa bir an bekleyip devam etti.

"Babamın başına ne geldiğini bilmiyorum. Ama bugün şundan eminim ki o, zamanın ilerisinde bir araştırmacıydı ve hepimiz onun hakkında yanlış düşündük. Evet! 'Onlar gerçek insan değil,' diyerek iki kişiyi silahla vurmuş olması hâlâ akla mantığa uymuyor olsa da Profesör Nihat Saklıkent'in bana sürekli hatırlattığı bir söz vardı:

'Bilim, henüz keşfedilmemiş olan şeylerin gerçek olabileceğini kabul etmektir.'

"Aradan yirmi üç yıl geçmiş olsa da bedeli ne olursa olsun bu işin peşine düşmeye karar verdim. Size de belirttiğim gibi babam ondan duyduklarımın aramızda kalmasını istemişti. Bu yüzden şimdi neden tüm bunları size ayrıntılarıyla anlatmış olduğumu merak ediyorsanız konferansı bitirmeden önce tüm bu araştırma dosyalarını sizlere açıklamama sebebiyet veren son günlerde gerçekleşen o gelişmeden bahsedeyim:

Bazılarınız duymuştur. Yakın zamanda Mısır piramitleriyle alakalı ilginç bir gelişme oldu." Ses tonu sakindi ama bir an önce aklındakileri dile dökmek için can attığı hissediliyordu.

"Birçoğunuzun duymuş olabileceği üzere, bazı Mısırlı yetkililer Giza Piramitleri'nin üçünün de en tepesine altından dev plakalar yerleştirme kararı almış durumda. Yetkililer bunun piramitlerin eski imajını canlandıracağına ve antik dönemlerdeki gerçeğini yansıtacağına inanıyor. Bildiğiniz üzere kimi tarihçi bir dönem piramitlerin tepe noktasının altın kaplama olduğunu savunuyordu. Fakat bana soracak olursanız yetkililerin günümüzde başlatmış olduğu bu uygulamanın amacının doğru bir şekilde açıklanmadığını düşünüyorum."

Yasin bunu söylerken bir an duraksadı ve salonun ön sırasında oturmakta olan bir diğer ünlü arkeolog Hasan Demirkapı ile göz göze geldi.

"Eğer dünyanın dört bir köşesine konumlandırılmış her bir dikili taşın içinde mono atomik altın varsa ve Giza Piramitleri birer ana komuta merkezi görevi görüyorsa onların yeniden altın başlıklara kavuşması hiç tahmin etmediğimiz sonuçlar doğurabilir. Babamın araştırma notları beni tüm dünyayı ve insanlığı ilgilendiren büyük bir tehlike ile karşı karşıya olduğumuza inandırdı.

Her ne kadar henüz bunun doğruluğundan emin olamasam da içimden bir ses birilerinin böyle bir planı devreye sokmak üzere olduğunu söylüyor."

Yasin tüm bu gerçek dışı gibi gelen konuşmasına devam ederken bir yandan da salondakilerin yüzlerini tarayarak söylediklerinin doğru olabilme ihtimaline karşın onu onaylayan yüzler olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Salonda bir mırıldanma başladı.

"Birçoğunuzun babamın psikolojik sorunları olduğunu düşünebileceğinizi biliyorum," dedi. "Fakat ortaya çıkardığı kanıtları dikkate almanızı tavsiye ederim."

Yasin konuşurken sanki dünyanın ağırlığı üzerinde gibiydi. Bu anlattıklarını tartışmalı olduğu için, bugüne kadar sahip olduğu kariyerine leke sürebileceğinden, bundan sonra fikirleri önemsenmeyen bir arkeoloğa dönüşebileceğinden endişe ediyordu.

Fakat bir şeylerin ters gittiği ve uygulamaya konulan bu büyük planın sadece önemsiz bir restorasyon projesi değil, bundan çok daha uğursuz bir girişim olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Yasin, konuşmasını bitirirken konferans salonunda uzunca bir sessizlik oluştu. Katılımcılar az önce duyduklarını sindirmeye çalışırken havanın gergin olduğu hissedilebiliyordu.

"Katıldığınız için teşekkür ederim. Bir sonraki görüşmemize kadar kendinize iyi bakın," diyerek sunumunu sonlandıran Yasin'in tam o anda gözüne konferansın yeni başladığı dakikalarda köşede oturmakta olan Alper ve yanındaki kız arkadaşının çoktan salondan ayrılmış oldukları çarptı. Fakat geride bir eşyalarını bırakmışlardı. Alper'in okuduğu kitap hâlâ sıranın üzerinde duruyordu.

"*Sanırım birazdan dönecekler,*" diye düşündü.

Salon bir gürültülü kalabalığı eşliğinde yavaş yavaş boşalmaya başlarken Yasin konferans boyunca sessiz sedasız arka sıralarda oturup sunumunu dinlemiş olduğunu bildiği Başprofesör Yakup Şaşmaz Bey'in yüzünde ciddi bir ifade takınmış bir şekilde kendisine doğru yaklaştığını fark etti.

Aralarında bir adım mesafe kaldığında, "İyi cesaret Yasin! Umarım bana ayırabileceğin bir on dakikan vardır. Odamda olacağım," diyerek salondan ayrılmakta olan kalabalığın içine karışan Profesör Yakup'un ses tonundaki samimiyetsizliği hisseden Yasin bir yandan çantasını toparlarken bir yandan da "*Acaba benimle ne konuşmak istiyor olabilir?*" diye düşünmeye başladı.

Beş dakika içinde salonda kendisi ve teknikten sorumlu görevli harici kimse kalmamıştı.

Yasin konferans salonunun çıkış kapısına doğru ilerlerken zihni hâlâ az önce gerçekleştirmiş olduğu sunumu sırasında insanların neler düşündüğüyle alakalı meşguldü ve o an gözü tekrar salonda unutulan kitaba çarptı. Tam Alper'in eline alıp konferansı dinlemek yerine odaklanmayı seçtiği kitabın neyle alakalı olduğunu anlamaya çalışırken salondaki ışıkların tamamen sönmesinin ardından kitabı daha sonra sahibine ulaştırmak üzere çantasına koydu ve kapıdan çıktı.

Koridorda Profesör Yakup'un odasına doğru yürürken ileride bir öğrenci grubunun aralarında sohbet ettiğini fark etti. Bunlar kendi öğrencileriydi. Yanlarından geçerken konuşmayı kesip ona şaşkınlık ve şüphe karışımı bir ifadeyle baktılar. Yasin bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyordu ama profesörün odasına yaklaştığında bu düşünceleri kafasından kovması gerektiğinin de farkındaydı.

Bu sırada farkında olmadığı bir ayrıntı vardı. O da konferans salonundan ayrıldığından beri gizli bir şekilde takip edildiğiydi.

Az önce Alper'i kontrol etmek için tuvalete giden İpek görünüşe göre geri dönmüştü ve adım adım Yasin Hoca'yı takip ediyordu. Yasin'in Profesör Yakup'un odasına girdiğini gördüğü anda adımlarını hızlandırdı ve henüz kapanmadan yetişerek eliyle gizlice kapıyı tuttu; içeride konuşulanları duyabileceği kadar aralık bıraktı. Ses uzaktan geliyor olsa da onları duymak için elinden geleni yapmaya hazırdı.

Yasin Hoca, profesörün masasına doğru yürürken menteşelerden çıkan ses odayı doldurmuştu. Çok geçmeden İpek içerideki gergin havayı hissetti.

Şaşkın ve suçlayıcı bir ifadeyle, "Sen ne yaptığını sanıyorsun Yasin?" diye sordu Profesör Yakup. "Anlattığın o teorilerle babandan ne farkın kaldı söyler misin? Okulumuz için değerli bir itibarın ve kariyerin var. Sen bir arkeolog, bir bilim insanısın. Bu tarz komploları anlatarak saygınlığını kaybetmek mi istiyorsun? Ne olacak yani? Az önce seni dinlemiş olanlar şimdi gidip, 'Durun, piramitleri tepesine altın yerleştiremezsiniz!' deyip dünyayı mı kurtaracak?"

Yasin ciddi yüz ifadesini koruyup profesöre bakarak, "Anlatmış olduklarımın kolay bir şekilde kabul edilebilecek iddialar olmadığını biliyorum. Haklı endişenizi de anlıyorum profesör," dedi. Sesi kararlı ve kendinden emindi. "Fakat kafamda oluşan soru işaretlerini ve elimdeki kanıtları görmezden gelemem. Babamın bana bıraktığı bu mirası, hayatını adamış olduğu araştırma dosyalarını elimin tersiyle bir kenara itip unutamam.

Ona deli yakıştırması yapmış olanlar tarafından Yasin Saklıkent'in bunca sene adının lekelenmiş olmasından rahatsızlık duyuyorum. Babamı belki benden daha iyi tanıyorsunuz profesör. Ben daha hayatta yokken siz çoktan birlikte dünyayı keşfetmeye başlamıştınız bile.

Gerçekten her şey yolunda giderken bu kadar kısa bir sürede akıl sağlığının bozulmuş olabileceğine inanıyor musunuz?"

"Bak Yasin!" dedi Profesör Yakup. Sesi yumuşamıştı. "Haklısın. Babanı herkesten iyi tanırdım ve belki de akıl sağlığını yitirecek en son kişinin baban olabileceği konusunda kefil bile olabilirdim. Babanın üzerinden yirmi yılı aşkın bir zaman geçti ve kütüphanedeki o talihsiz olayın yaşandığı gün ben de oradaydım. Baban son günlerde oldukça tuhaf davranmaya başlamıştı. Neredeyse okula uğramaz olmuştu. Geldiğinde ise hiç kimseyle konuşmuyor, öylece bir köşede oturup düşüncelere dalıyordu. Ona defalarca sormama rağmen duyacaklarıma hazır olmadığımı söy-

leyerek konuşmayı kestirip atıyordu. O gün haberini aldığımda kütüphaneye polislerden önce ulaşan kişi bendim ve sana yemin ederim ki babanın o günkü yüz ifadesini çok iyi tanıyorum. Ailemde aynı hastalıkla senelerce savaşmış insanlar var. Ben bilime inanırım Yasin. Benden aramızda insan gibi görünen ama aslında insan olmayan canlıların olduğuna inanmamı bekleyemezsin."

"Görünüşe göre siz de onu yeteri kadar tanıyamamışsınız profesör," dedi Yasin.

Profesör ayağa kalktı ve bir abi edasıyla, "Bak ne diyeceğim Yasin. Senin için bir önerim var. Bir iki hafta kendine zaman ayır. Tatile falan çık. Her şeyden biraz uzaklaş. Geri döndüğünde oturup tekrar konuşuruz. İzin konusunu ben hallederim," dedi. "Bu arada telefon numaram değişti, akşam bana yeni numaramdan bir hatırlatma mesajı at. Senin numaran da silindi çünkü." Masanın üzerine kartını bıraktı. "Yeni numaram burada yazılı," diyerek acil çıkması gerektiğini söyledi ve hızla odanın kapısına doğru yöneldi.

Anbean her konuşulana kulak kesilmiş olan İpek ise profesörün odadan çıkacağını anladığı gibi kapıdan uzaklaşarak koridorda yürüyormuş rolü yapmaya başladı. Hemen ardından da Yasin yüzünde bir hayal kırıklığıyla odadan ayrıldı.

Onu gören İpek kafasını öne eğip yüzünü sakladı ve böylece Yasin Hoca'nın kendisini fark etmeden yanından geçip gitmesini sağladı. Fakat İpek'in işi henüz bitmemişti. Aklındaki soru işaretlerini sonuca ulaştırmak için sınırı biraz daha aşması gerektiğini düşünerek önce dikkatlice etrafı süzdü ve onu gören kimse olmadığından emin olduktan sonra bir hışımla kendisini profesörün odasına attı.

Yasin Hoca'yla bağlantı kurabileceği bir irtibat yöntemi arıyordu. Bu, ev adresi veya ona ulaşabileceği kişisel telefon numa-

rası olabilirdi. Öğrencisi olduğu için doğrudan kendisinden isteyememişti. Neyse ki odaya girdiği gibi dosyaları karıştırmaya gerek kalmadan masanın üzerinde duran kartı fark etti. Şanslı gününde olmalıydı ki hem kapı açık bırakılmıştı hem de Yasin Hoca, Profesör Yakup'un kartını alıp yerine üzerinde telefon numarası yazılı olan kendi kartını bırakmıştı. Eliyle karta uzandığı sırada bir gözüyle tekrar kimse geliyor mu diye kapıyı süzdü. Güvende olduğunu hissettiği an cebinden çıkardığı telefonunun kamerasıyla kartın üzerindeki numaranın fotoğrafını çekerek koşar adımlarla odadan ayrılıp gözden kayboldu.

Yasin ise stresli bir sabahın yükü omuzlarına binmiş bir şekilde ağır ağır okulun koridorlarında ilerlerken eve dönmeden önce tamamlamak istediği bir araştırmayı düşünüyordu. Kütüphaneyi ziyaret etmenin iyi bir fikir olduğunu düşündü ve kararlı bir şekilde rafların yolunu tuttu.

Hızlı bitirmeyi düşündüğü çalışmanın aradan saatler geçmesine rağmen hâlâ devam ettiğini fark ettiğinde kitaplar ve dergilerin sayfaları arasında kaybolmuş, zihni yeni teoriler ve fikirler ile dolmuştu.

Ancak gereğinden uzun kalmıştı kütüphanede. Artık midesi açlıktan gurulduyordu. Eve gitmeden önce caddenin köşesinde sık sık uğradığı restoranda bir şeyler atıştırmaya karar verdi. Kampüsle restoran arasında üç dakika gibi kısa bir yürüme mesafesi bulunduğundan bisikletini almadan gitmenin daha uygun olacağını düşündü.

Restorana ulaşıp yemeğinin tadını çıkardığı esnada böylesine yüksek kalorili bir ziyafet çektiği için ufak bir suçluluk hissetti. *Fakat sadece bir seferlik*, dedi kendi kendine. Ara sıra bedeni şaşırtmak iyidir, diye de çeşitli bahanelerle kendini kandırmaya çalıştı.

Yemeğini bitirdikten sonra bisikletine atlayan Yasin on beş dakikalık yolculuğu sırasında kapıldığı bir histen kurtulmamıştı bir türlü.

Takip ediliyor hissi...

Evinin bulunduğu apartmanın önüne vardığında sol omzunun üzerinden bakmasıyla yol boyunca birkaç defa gözüne çarpmış olan gizemli bir motosikletlinin sokağın köşesinde bekliyor olduğunu fark etti. O anda bir şeylerin yolunda gitmediği hissi daha da çok zihnini sarmıştı.

Baştan aşağı siyah giyinmiş, taktığı kasktan dolayı yüzü görünmeyen motorcu neden kendisini takip ediyor olabilir ki diye düşündü.

İçini bir huzursuzluk kapladı. Bakışlarını tam motorcunun üzerinde yoğunlaştırmıştı ki motorcunun da kendisine baktığını irkilerek fark etti. Gözleri bir anlığına kilitlendi ve ardından motorcu aceleyle motoruna gaz vererek sokağın tersi istikamette yola koyularak gözden kayboldu.

Bu tuhaf karşılaşma karşısında Yasin'in kafası karışmış ve sersemlemiş bir şekilde apartmanının önünde öylece kalakalmıştı.

"Enteresan!" diye söylendi kendi kendine. Karanlık daha fazla şehrin üzerine çökmeden apartmana girip bisikletini apartmanın zemin katına kilitleyerek asansöre bindi. Bu sefer merdivenleri yürüyerek çıkmaya pek hâli kalmamıştı. Yorgun bir şekilde dairesine ulaşan Yasin, kapının kilidini açarken aklı yine az önce şüphelendiği motorluya gitti. Birileri tarafından takip ediliyor hissinden huylanmış bir şekilde kapıdan içeriye girdi; ayakkabılarını çıkardığı gibi önce mutfağa yönelip su ısıtıcısını çalıştırdı. Günün yorgunluğunu üzerinden atıp enerjisini tekrar toparlamak için sert, sade bir kahvenin iyi geleceğini düşündü. En sevdiği kupası-

nı alıp kendisini salonunun İstanbul manzaralı kısmındaki rahat koltuğuna bıraktı.

"Ne gündü ama..." diye mırıldanarak kahvesinden bir yudum aldı. Sonrasında derin bir nefesle başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı; gün içinde kütüphanede yapmış olduğu araştırmasının eksik kısımlarını bu akşam bilgisayar başında tamamlaması gerektiğini düşünmeye başladı.

"Giderek babama benzemeye başlıyorum sanırım," diye söylendi. Ama konferans salonundaki konuşması sırasında sahip olduğu yüzündeki kararlılığı hâlâ koruyordu. Sonuçları ne olursa olsun bu işin peşini bırakmaya niyeti yoktu. Tam kahvesinden bir yudum daha alırken zihninde bir şimşek çaktı. "Nasıl unuttum?" diyerek oturduğu yerden kalktı ve mutfak masasının üzerine bırakmış olduğu çantasına uzandı.

Sahibine vermeyi unuttuğu o kitap gelmişti aklına.

"Seni biraz inceleyelim bakalım..." diyerek çantasından çıkardığı kitabı alıp tekrar salondaki köşesine ve kahvesine geri döndü.

Konferans sırasında Alper'le arasında geçen diyaloğu düşünerek, "Enteresan biriydi şu Alper denen genç," diye kendi kendine mırıldandı ve elindeki kitaba göz atmaya başladı.

İsmi *Sürüngen Mezarlığı* idi.

"İlginç bir kitaba benziyor! Yazarını da daha önce hiç duymamıştım," diyerek yaklaşık beş yüz sayfa kalınlığındaki kitabın sayfalarını gelişigüzel bir şekilde çevirmeye başladı. Sayfa yetmiş altıda gözüne çarpan bir başlıkta kalıp oradan okumaya başladı.

"Bölüm 12," diyordu. "Hazine Koruyucusu Yılanlar."

Belli ki Hint mitolojisiyle alakalı bir sayfaya denk gelmişti Yasin. İlgi çekici olduğunu düşündüğü sayfayı okuma başladı.

Hint mitolojisinde bazı sürüngen varlıklar genellikle insan şeklini alma yeteneğine sahip yarı insan yarı yılan olarak tasvir edilir. Güçlü ve büyülü yaratıklar olarak kabul edilir; zenginlik, bilgelik ve doğurganlıkla ilişkilendirilirler. Ayrıca tapınaklar, kutsal kabul edilen kuyular ve yeraltındaki hazinelerin korunmasıyla da ilişkilendirilirler.

Bu varlıklara "hazine muhafızları" da denmektedir. Yeraltı dünyasında yaşadığına inanılan bu canlılar uzun zaman önce Hint topraklarında hayatlarını sürdürürken onların düşman canlılar olduğuna inanılmıştı. Fakat sonrasında onlarla karşılaşanların anlatımlarıyla barış yanlısı varlıklar oldukları anlaşıldı. Bu canlılar Hint mitolojisi ve kültüründe önemli bir rol oynamaya devam ediyorlar.

Yasin'in bu okudukları ona, yıllar önce bitirmiş olduğu George Hart'ın Mısır Mitleri isimli kitabında öğrenmiş olduğu bir hikâyeyi hatırlatmıştı.

Antik Mısır'dan gelen bu hikâye, Mısır edebiyatının en erken örneklerinden biri olarak papirüs[3] üzerine yazılmış bir hâlde bugün hâlâ Moskova Müzesi'nde sergilenmeye devam ediyor. Dört bin yıllık bu hikâyeyi yıllar önce duymuş olmasına rağmen bir Mısırolog[4] hikâyede geçen büyülü adanın gerçekten var olabileceğini söylediği için Yasin'in aklında kalmıştı.

Hatırladığı kadarıyla büyülü bir ada hakkındaki bu hikâyede başarısız bir ticaret görevinden yeni çıkmış Mısırlı bir elçi; bir trajedi ve zafer öyküsünü paylaşarak yardımına koştuğu bir denizcinin talihsizliğini anlatıyordu.

Kraliyet madenlerine yolculuk yapan denizci, iki yüz metrelik gemisinin ve yüz kişilik mürettebatının Kızıldeniz'de ani bir fırtına tarafından ezildiğini gördü. Denizci, yaşam mücadelesinden

3) Eski zamanlarda yazı yüzeyi olarak kullanılan, kalın kâğıda benzer bir malzemedir. Sulak bir saz olan papirüs bitkisinin özünden yapılmıştır. (e.n.)

4) Mısırbilimi ile uğraşan kişilere verilen ad. (e.n.)

sonra cennet gibi bir adada karaya vuran ve hayatta kalan tek kişiydi.

Ada, olgun meyve ve sebzelerle, balık ve kümes hayvanlarıyla dolup taşan, gözler için cömert bir şölen gibiydi. Ancak kısa bir süre sonra altın gövdeli dev bir yılanın adayı koruduğunun farkına vardı. Yılan, denizciden bu adaya nasıl ve neden geldiğini açıklamasını istedi. Korkusunun üstesinden gelen denizci, hikâyesini yılana açıkladı.

Denizcinin içinde bulunduğu kötü durumdan etkilenen bu yarı yılan yarı insan yaratık, kendi kayıp ve yalnızlık öyküsünü anlatmaya başladı. Çok eskiden kendisi gibi yetmiş beş tane daha yılan arkadaşı olduğunu fakat kayan bir yıldız tarafından hepsinin öldüğünü, sadece kendisinin hayatta kaldığından bahsetti. Yılan daha sonra denizciye merak etmemesini ve onu eve geri götürmek için dört ay içinde bir geminin geleceğini açıkladı.

Yılanın haber verdiği gibi, dört ay sonra gemi geldi ve denizci yılanın hediyelerini alarak evine geri döndü. Kral, denizcinin sağ salim dönüşünden çok memnundu ve onu kraliyet görevlisi yaptıktan sonra hizmetine birçok görevli vererek onu onurlandırdı.

Bu hikâyenin üzerinde yazılı olduğu 4.000 yıllık papirüsü, Moskova'da bizzat kendi gözleriyle görmüştü Yasin.

"İnsanlar geçmişte nelere inanmış böyle? Gerçek olmamasına rağmen dünyanın her köşesinden yılan vücutlu insanlara dair efsanelerin olması tuhaf," diyerek hafif küçümser bir yüz ifadesiyle kitabın arka kapağını çevirip onun genel olarak neyle alakalı olduğunu anlamak için okumaya başladı.

Mitoloji, din ve hikâye anlatıcılığının gücü ile ilgilenen herkesin mutlaka okuması gereken bu kapsamlı araştırma kitabı, sizi yarı insan yarı yılan varlıkların büyüleyici dünyasında bir yolculuğa çıkaracak...

Kitabın arka kapağı özetle bu şekildeydi.

Yasin bu tür hikâyelere inanmasa da Sürüngen Mezarlığı isimli bu kitabı, sahibine teslim edene kadar boş vaktinde tekrar göz atmanın keyifli olacağını düşündü. Ama şimdi yapması gereken daha önemli bir işi vardı. Kitabı koltuğun üzerinde bırakarak bitmek üzere olan kahvesini aldı ve çalışma masasına doğru ilerlerken İstanbul'un eşsiz manzarasına son bir kez daha baktı. Hava iyice kararmıştı. Tüm şehrin ışıl ışıl olduğu bir başka gece daha başlamıştı.

Tamamı babasının kapsamlı araştırma koleksiyonunun bir parçası olan kitaplar ve kâğıtlarla çevrili masasında oturdu. Babasının yıllar önce, kütüphanede tabancayla öldürdüğü ve gerçek insan olmadıklarını iddia ettiği o iki kişinin fotoğrafları ve kimlik bilgileri de masanın üzerindeki kalabalıkta en göze batan detaylardandı. Yasin, babasının hikâyesinde daha fazlası olduğuna ve onu bu şekilde davranmaya iten sebeplerin altında bambaşka bir gerçeğin yattığından emindi.

Bunca sene nasıl oldu da bu işin üzerine hiç gitmediğini düşünerek kendini suçlamadan da edemiyordu. Neden bu iki kişiyi hiç araştırma gereği duymamıştı ki?

Çalışma masasının bulunduğu alanda onu rahatsız etmeyecek loş bir ışık açarak bilgisayarını çalıştırdı ve işe ilk önce hayatlarını kaybeden bu iki kişinin isimlerini Google'a yazmakla başladı. Aslında son bir haftadır bu iki kişiyi çok daha yakın kaynaklardan yeterince araştırdığını düşünüyordu. Fakat gerçekleşen ölümlerin birinci dereceden babasıyla bağlantısı olmasına rağmen cenazelerin yakınlarına dair elle tutulur hiçbir bilgiye ulaşamamıştı.

Yasin öldürülen iki kişinin fotoğraflarını eline alıp onların yüzlerine odaklandı. İkisi de Türk değildi. Benjamin Levy ve Wisanu Phanichphant.

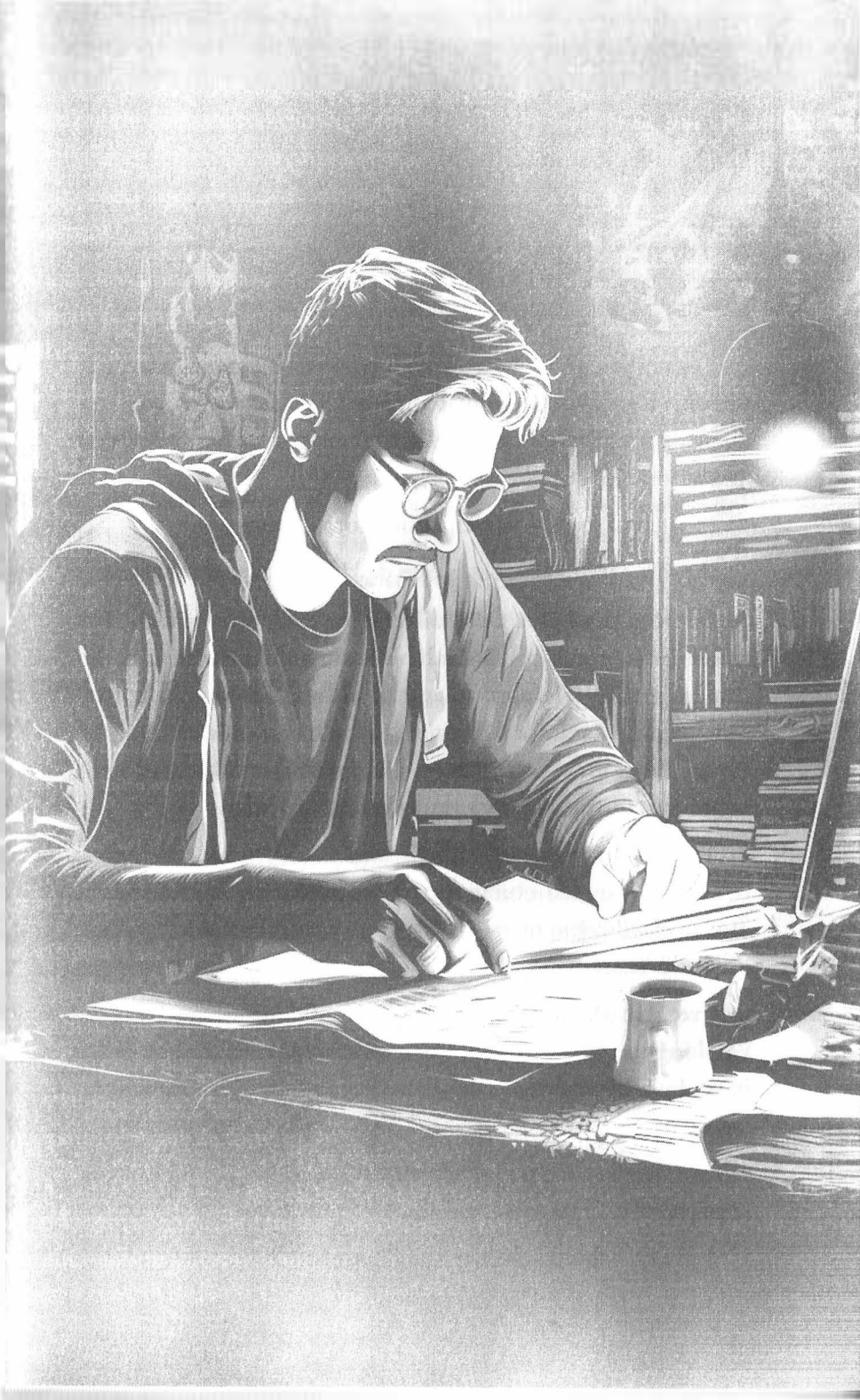
Polisten alınan raporlara göre, gerçekleşen ölümlerden sonra cesetleri almak için kimse ortaya çıkmamıştı. Bu, yetkilileri cenaze törenleri için düzenlemeler yapmak zorunda kaldıkları için zor durumda bıraktı.

Yahudi olan Benjamin Levy, İstanbul'da bir Yahudi mezarlığına gömüldü. Şehirdeki Yahudi cemaati cenazesini organize etti ve onu onurlu bir şekilde uğurladı. Cenaze töreni Yahudilerin dinî kanunlarına uyularak gerçekleştirildi.

Tayland vatandaşı olan Wisanu Phanichphant'ın da cesedine sahip çıkacak kimse bulunamayınca Ankara'daki Tayland Büyükelçiliğinden yapılan açıklama üzerine cenazenin İstanbul'da yakılması gerekmişti. Ölen kişinin dinî inancı gereği hayatını kaybettiği yerde yakılmalıydı. Ancak Türkiye'de ölü yakma işlemi mümkün olmadığından bu gerçekleşmeyecek ve Tayland Büyükelçiliği küllerinin Tayland'a iade edilmesini sağlayamayacaktı. Bunun üzerine Wisanu isimli adamın Kilyos'taki kimsesizler mezarlığına gömülmesine karar verilmişti. Saygılarını sunmak için sadece birkaç kişinin katıldığı bir cenaze töreniyle Wisanu da Kilyos'ta defnedilmişti.

Yasin, elçilikten edindiği bilgiler çerçevesinde Wisanu'nun Tayland'daki yaşadığı adrese ulaşmıştı. Adamın elçilikteki bilgilerine göre ikamet adresi Ban Nam Khem olarak görünüyordu. Phang Nga eyaletinde yer alan bu kasaba 2004 yılındaki Hint Okyanusu tsunamisinden Tayland'daki en çok etkilenen ve neredeyse tamamen yok olan yerleşim yeriydi. Bu durum Yasin için Wisanu'nun izini sürmeyi neredeyse imkânsız hâle getirmişti.

Benjamin'in ise adres bilgilerine ulaşmış, hatta orada yaşayanlarla iletişim kurmuş olmasına rağmen beklemediği bir tepkiyle karşılaşmıştı. Benjamin'nin Kudüs'teki adresinde bulunan ve ya-

kınları olabileceğini düşündükleri kişiler, Yasin'le görüşme talebini her seferinde reddetmişti.

Yasin çaresiz bir şekilde çalışma masasında bulunan verilerin içine gömülmüş, onu bir adım öteye götürebilecek bir işaret bulmaya çalışırken cep telefonuna gelen bir bildirim sesi ortamın sessiz havasını bir anda bozdu.

Telefonuna uzandığında kayıtlı olmayan bir numaradan gelmiş olan bir mesaj bildirimiyle karşılaştı. Merakla uygulamayı açtığında gördüğü mesaj karşısında tüm dikkati bir anda telefonun üzerinde yoğunlaştı.

Karşı taraf şöyle yazmıştı, **Yasin Hoca'm merhaba!**

Bir süre sessiz kalan Yasin, Sen de kimsin? diye cevap yazdı.

Benim adım Pelin. Özür dilerim profesör. Biliyorum sınırı aştım. Ama bunun çok önemli bir konu olduğunu düşünmüştüm ve gizlice telefon numaranızı aldım. Ben bugün konferansınıza katılanlardan biriyim. Alper'in yanında oturan kız. Hatırladınız mı? Sunumunuzu dinlemediği için kitap okuyan birini uyarmıştınız. Onun yanında oturuyordum.

Yasin hatırlamıştı. Salonda *Sürüngen Mezarlığı* kitabını unutan gencin yanında oturan sarışın kızdı bu. *Belli ki kitabın kendisinde olabileceğini tahmin etmiş ve bu yüzden mesaj atıyor*, diye düşündü Yasin.

Evet, hatırladım. Fakat bana bu şekilde ulaşmanızın yanlış olduğunu biliyor olmalısınız. Arkadaşınızın kitabını hafta başı okula bırakırım. Kütüphaneden alabilirsiniz. İyi akşamlar, diye yanıtladı Yasin.

Tam telefonun ekranını kapatıp çalışmasına geri dönüyordu ki gelen bir cevapla âdeta afalladı.

Sanırım babanız doğruyu söylüyordu.

İşte şimdi Yasin'in dikkatini çekmeyi başarmıştı. Ne yazması gerektiğini düşünürken buna fırsat vermeden Pelin'den yeni bir mesaj daha geldi.

Bugünkü konferansınızda babanızın size bahsettiği insan olmayan varlıklardan birini tanıdığıma inanıyorum.

Bunu gören Yasin bir tür şakaya maruz kaldığını düşünmeye başlamıştı. Buna rağmen, **Devam et, dinliyorum**, diye yanıtladı.

Bugün Alper, sunumunuz sırasında tuvalete gitmek için salondan ayrılmıştı. Uzun bir süre geri dönmeyince meraklanıp onu kontrol etmek için erkekler tuvaletine gittiğimde onu tuhaf sesler çıkarırken yakaladım. Benim içeri girdiğimi fark etmemişti. Hemen yanındaki boş tuvalet bölmesine girip sessizce kapıyı kapattım ve telefonumun kamerasıyla gizlice onu kayda aldım. Görecekleriniz için hazırsanız size videoyu göndereceğim.

Bir süre bekledikten sonra Yasin'in ekranında otuz altı saniyelik bir video belirdi. Videoya bastığında gördükleri karşısında âdeta şok geçirdi. "Bu kesin bir şaka olmalı," dedi kendi kendine.

Videodaki Alper'di fakat normal bir durumda değildi. Vücudu doğal olmayan şekilde eğilip bükülüyordu ve yüzü acı çekercesine buruşmuştu. Videonun son yirmi saniyesinde Alper'in yüzündeki derinin sanki birinci dereceden bir yanığa maruz kalmış gibi soyulmaya başladığı görülüyordu.

Alper'in yan tuvalette birisinin olduğunun farkına vardığı anda İpek kendini tuvaletten dışarıya attığı gibi okulun koridorlarında kalabalığa karışarak izini kaybettirmişti. Video bu kısımda son buluyordu.

Yasin gördükleri karşısında ne diyeceğini hatta ne düşünmesi gerektiğini bile şaşırmıştı. Hâlâ izlediği videonun bir şaka olabileceğini düşünüyordu.

Az önce gördüklerini sindirmeye çalışıyor, videonun gerçek olduğuna inanamıyordu ama aynı zamanda onda bir terslik olduğu hissinden de kurtulamıyordu. Pelin'i arayıp biraz daha bilgi almaya karar verdi.

Aklı endişe ve şüpheyle karışmış olan Yasin, Pelin'in gönderdiği numarayı aradı. Telefon uzun bir süre çaldı ve sonunda Pelin aramaya cevap verdi.

"Profesör..." diye açtı telefonu. Sesi endişeyle titriyordu. "Alper'e neler olduğunu gerçekten bilmiyorum. Son zamanlarda çok tuhaf davranıyor. Konferans salonunda sizinle nasıl kaba konuştuğunu gördünüz. Normalde böyle biri değildi."

Yasin dikkatlice dinliyordu. Aklı olasılıklar arasında gidip geliyordu. "Tuvalette senin onu gördüğünü ve videoya aldığını fark etmiş olabilir mi?" diye sordu Yasin bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalışarak.

"Sanmıyorum," dedi Pelin. Sesi alçak ve ısrarcıydı. "Olayın üzerinden yarım saat kadar bir süre geçtikten sonra şüphelenmesin diye telefonla onu aradım fakat çağrıma cevap vermedi. Beş dakika sonra bir mesaj attı. Kendisini iyi hissetmediğini, dinlenmek için eve gittiğini yazmış.

Yasin'in şüphesi, Pelin'in anlattıklarıyla derinleşti. "Başka bir şey söyledi mi?" diye sordu.

"Mesajda başka bir şey dememiş. Fakat sizinle irtibat kurmadan biraz önce telefonla aradı. Hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya çalıştı ama ses tonundaki stresten bir terslik olduğunu anlamıştım. İtalya'daki ailesinden bir haber aldığını ve yedi günlüğüne acilen oraya gitmesi gerektiğini söyledi. Sabah erkenden Türkiye'den ayrılacakmış.

Bu haber Yasin'i giderek daha da düşündürmeye başlamıştı. Alper'in tüm gerçeği söylemediğini biliyordu fakat gerçekte ne-

ler olup bittiğini de henüz algılayamıyordu. "Tamam," diye karşılık verdi sesini sakin tutmaya çalışarak. "Alper geri dönene kadar olan biteni daha iyi anlamak için bir plan yapmalıyız. Soğukkanlılığımızı koruyalım ve birlikte çalışalım."

Yasin tam bunları söylerken bir anda evin sarsılmaya başladığını hissetti. Telefonun diğer ucundan bir çığlık koptu. "Profesör deprem oluyor!"

Pelin'in sesi korkudan titriyordu.

Arka planda yere düşen eşyaların sesini duyunca Yasin'in aklı karıştı. Neyse ki sarsıntı uzun sürmedi ve durdu. Yasin rahat bir nefes aldı ama sinirleri yıpranmıştı. Hızla telefona geri döndü. "İyi misin?" diye sordu.

Pelin sesi biraz titreyerek, "Evin yıkılacağını sandım," diye yanıtladı, sesi hâlâ endişeliydi.

Deprem bu sefer sabahkinden daha şiddetliydi.

"Sakin ol! Nedense bu ara çok sık deprem olmaya başladı. Şimdilik telefonu kapatalım," dedi sesini sakin tutmaya çalışarak. "Yarın daha berrak bir zihinle olan biteni düşünür ve nasıl bir yol izleyeceğimize karar veririz."

"Tamam," diyerek onayladı Pelin ve görüşmeyi sonlandırdılar.

Çok geçmeden son bir mesaj gönderen Yasin, Pelin'i kendisiyle yapmış olduğu tüm yazışmaları ve çağrıları silmesi konusunda uyardı.

Ardından Yasin düşünceleriyle baş başa kaldı. Zihni Alper'le alakalı olan durumla öylesine meşguldü ki az önce yaşanan sarsıntıyı sindirecek zamanı bile olmamıştı. Stresini yatıştırmaya çalışarak masanın arkasında bulunan duvardan deprem sebebiyle yere düşmüş olan fotoğrafları toplamaya başladı. Birkaç çerçeve-

nin camı kırılmıştı. Yasin kırık parçaları dikkatli bir şekilde çerçevelerinden çıkardı.

Kırılan camların arasındaki bir fotoğrafa uzandığında bir şey fark etti. Fotoğrafın arkasında daha önce hiç görmemiş olduğu bir başka fotoğraf daha vardı. Babasının yıllar önce çektirmiş olduğunu fark ettiği bu fotoğrafı ortaya çıkarmak için üstte duran fotoğrafı kaldırıp kenara koydu. Sanki bilinçli olarak bu fotoğraf buraya gizlenmiş gibiydi.

Yasin fotoğrafı eline alıp daha yakından incelemeye başladı. Renklerinden uzun yıllar önce çekilmiş olduğu belli olan fotoğrafta ilk göze çarpan şey iki adamın bir restoran barı arkasında çekilmiş olan samimi pozlarıydı. Kollarını birbirilerinin omuzlarına atmış, kameraya gülümseyen bu iki adamdan birisi Yasin'in babasından başkası değildi. Yanındaki kişi ise Asyalı gibi duruyordu. Zaten duvarda asılı menülerdeki Tayca yazılmış ışıklı yazılardan fotoğrafın Tayland restoranı gibi bir yerde çekilmiş olduğu belli oluyordu.

Yasin göz atmak için fotoğrafın arka yüzünü çevirdiğinde el yazısıyla yazılmış iki isimle karşılaştı.

Nihat Saklıkent ve Narong Srisombat

Hemen altına ise fotoğrafın çekildiği yer ve tarih yazılmıştı.

Jasmine Garden Thai Restoran

Khao San Road / Bangkok

3 Kasım 1999

Fotoğrafın ön yüzünü çevirip incelemeye devam ederken birden Yasin'in dikkati babasının yanında duran Narong isimli adamın yüzüne çevrildi. Bir yerlerden tanıdığı bir yüzdü sanki.

"Bir saniye..." dedi şaşkın bir ifadeyle. "Bu da ne böyle?"

Yasin'in dikkati iyice fotoğraftaki Asyalı adamın yüzüne odaklanmıştı. Derhâl elindeki fotoğrafla beraber çalışma masasına yöneldi ve masa üzerinde duran araştırma dosyaları arasındaki bir başka fotoğrafı eline aldı. Babasının silahla öldürmüş olduğu adamlardan Wisanu Phanichphant isimli adamın fotoğrafını az önce keşfetmiş olduğu restoranda çekilmiş olan fotoğrafla yan yana koyup iki Asyalı adamın yüzlerini karşılaştırdığında şüphelenmesinde çok haklı olduğunu fark etti.

İki fotoğraftaki adam da neredeyse birbirinin aynısı gibiydi.

"İyi de nasıl olur? İkisi de farklı isimlere sahipler," derken fark ettiği bir detay Yasin'in şüphelerini tamamen ortadan kaldırdı. Artık emindi ki babasının öldürmüş olduğu Wisanu isimli adamla restoranda birlikte fotoğraf çekildiği Narong isimli bu iki adam aynı kişilerdi. Dikkatli bir şekilde bakınca ikisinin de boynunun sağ tarafında bulunan bir dövme bu gerçeği ortaya çıkarıyordu.

İşte o anda Yasin'in beyninde bir şimşek çaktı. Gerçek ismi Narong olan bu Taylandlı adam, sahte isim ve sahte pasaportla Türkiye'ye giriş yapmıştı. Bu durum, ölümünden sonra neden tanıdıklarından hiçbirinin cesedini almaya gelmemiş olduğunu açıklıyordu.

Yasin, keşfettiklerine inanamadı. Kimdi bu insanlar böyle? O hâlde İsrailli adam da mı gerçekte başka biriydi? Yasin olayları kafasında toparlamaya çalışırken fotoğraftaki Narong isimli bu adamı araştırmak için bilgisayarının başına oturdu.

Aklındaki sorular birbiri ile yarışıyordu. Düşünceleri darmadağındı ama kesin olarak bildiği bir şey vardı: Gerçeği bulması gerekiyordu.

İlk işi fotoğrafın arkasında yazılı olan restoranın adını ve Narong Srisombat ismini yan yana yazarak Google'da aratmak oldu.

Sonuçları araştırırken -özellikle de arama sonuçlarının orijinal dilinin Tayca olduğu düşünülürse- mevcut bilgi bolluğunu gözden geçirmenin inanılmaz derecede zor olduğunu gördü. Ancak Yasin kolay pes edecek biri değildi. Aramasını babasının fotoğrafının çekildiği restorana odaklayarak Khao San Road / Bangkok'ta aynı isimde bir restorana rastladı.

Jasmine Garden Thai Restoran. Nefesini tutarak restoranın resmî web sitesine tıkladı, kalbi beklentiyle çarpıyordu. Sitede gezinirken, gözleri sitenin her santimini tararken bir fotoğraf galerisine rastladı. Sahip olduğu resme benzer bir resim bulmayı umarak onları tek tek inceledi. Birkaç dakikalık yoğun araştırmadan sonra nihayet aradığını buldu.

Fotoğraf restoranın barına aitti ve elinde tuttuğu fotoğraftaki ile olan benzerliği ürkütücüydü. Aradan geçen uzun yıllara rağmen barın orijinal kahverengi dokusu hâlâ bozulmamıştı ve barın eşsiz bir atmosferi vardı. Yıllar önce babasının gizemli fotoğrafının çekildiği restoranı bulmuştu.

Bu kritik bir bilgiydi ve Yasin bunu biliyordu. Bu bilgiyle, sonunda Narong ve babasının birbirleriyle olan bağlantısı hakkındaki gerçeği çözmeye başlayabilirdi. Önündeki yol uzun ve zorlu olacaktı ama o sonuna kadar gitmeye kararlıydı.

Zihni bir anda geçmişe, 1999 yılının Kasım ayına giderek o tarihte yaşadıklarını hatırlayıp hatırlayamayacağı konusunda bir savaş vermeye başladı. Çok net olmasa da babasının o tarihlerde yoğun bir şekilde evden uzaklaştığını ve Yasin'i büyükbabasının yanına bıraktığını anımsayabiliyordu.

Yasin araştırmasının derinliklerine inerken zihni bir kafa karışıklığı ve belirsizlik kasırgasına dönüşmüştü âdeta. Bu gizemli Narong denen adam kimdi ve onu ölüme götürecek kadar babasıyla bağlantısı neydi? Bilinmeyen şeyin ağırlığı omuzlarına ağır

bir şekilde yüklendi. Bilgisayar ekranının önünde oturmaktan daha fazlasını yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Sonunda önemli ve heyecan verici bir karar aldı. Artık bilgisayar ekranında bulduğu bilgilere güvenemezdi ve gerçeği ortaya çıkarmanın tek yolunun bizzat orada olmak olduğunu düşündü. Yani Tayland'ın kalbine, Bangkok'a gidecekti. Ancak bir suçluluk ve tereddüt sancısı içini kemirmeye başladı. Peki yapbozun diğer önemli parçası olan Alper ne olacaktı? İkisi arasında seçim yapması gerektiğini biliyordu ama bu zor bir karardı. *İstanbul'da kalıp Alper'in izini mi sürmeliydi, yoksa Bangkok'un yolunu mu tutmalıydı*, diye düşünürken Yasin nihayetinde Narong hakkında bilgi toplamaya öncelik vermeyi seçti. Fırsatın kaçmasına izin veremezdi ve babasının etrafındaki gizemi çözmek için Narong üzerinde bir aciliyet duygusu hissetti. Zaten Alper bir haftalığına İtalya'ya gidiyordu ve bu nedenle İstanbul'da olmayacaktı. Şimdi harekete geçme zamanıydı.

Yasin, kararlılıkla uygun fiyatlı bir uçak bileti aramaya başladı. Onu Uzak Doğu'nun incisine, her zaman yakından görmeyi çok istediği bu tropikal ülkeye götürecek en uygun bileti bulmak için internette araştırmaya koyuldu. Kolay bir iş değildi ama sebat etmesi gerektiğini biliyordu. Sonunda gecenin ilerleyen saatlerine kadar süren bir arayıştan sonra, Bangkok'a uçmasını ve cevap arayışına başlamasını sağlayacak mükemmel bileti buldu. O anda bugün Profesör Yakup'un odasında geçen konuşma kulaklarına geldi aniden. Yakup Bey'in Yasin'e bir önerisi olmuştu. Kendisine zaman ayırmasını, bir iki haftalığına her şeyden uzak kalıp bir tatile çıkmasının ona iyi gelebileceğini söylemişti.

Yasin, *"Bundan daha iyi bir zamanlama olamaz herhâlde,"* diye düşündü ve hiç tereddüt etmeden bileti satın aldı.

Uçuş zamanı aynı gün saat 17.30'du.

Vakit kaybetmeden çantalarını toplamaya başlayan Yasin'in kalbi heyecan ve endişe karışımıyla doluydu. Önündeki yolculuk belirsizdi ve gerçeğe giden yolun uzun ve çetin olacağını biliyordu. Ama babasının hatırası ve yüzeyin altında saklı duran gerçek uğruna, kendisini bekleyen zorluklarla yüzleşmeye hazırdı. Gecenin derinliklerinde eksik bir şey bırakmamak adına uzun saatler boyunca tüm seyahat hazırlıklarını tamamlayan Yasin için geriye tek bir şey kalmıştı.

Uçak yolculuklarını her zaman stresli bulan Yasin gökyüzünde on bir saat boyunca gözünü kırpamayacağını bildiği bu seyahat öncesinde enerjisini toparlamak için bu gece temiz bir uyku çekmeliydi. Her şeyin eksiksiz bir şekilde hazır olduğundan emin olduğunda saat sabahın 04:00'ünü çoktan geçmişti. Ilık bir duşun ardından yatağına giren Yasin, alarmını sekiz saat ileriye kurarak uzun ve yorucu geçen günün omuzlarındaki yüküyle çok zorlanmadan uykuya daldı.

* * *

Yasin'in yatak odası sokağa bakıyordu. Yatağı da hemen pencerenin önündeydi. Odasının ışığı kapandığı anda tam karşısındaki binanın çatısında bir kıpırdanma oldu. Elinde uzun namlulu silahıyla yere yüzükoyun uzanmış ve Yasin'in bulunduğu binaya odaklanmış bir insan silueti belirmişti gecenin sessiz karanlığında.

Bacaklarını sıkıca saran, ona çeviklik ve hız hissi veren siyah deri pantolon ve ayağındaki siyah botlarıyla tarzı, gizemli kişiliğinin bir yansımasıydı âdeta bu çatıdaki yabancının. Pantolonunun üstüne, yüzünü tamamen gizleyen ve onu bir gizlilik perdesiyle örten siyah bir kapüşonlu giymişti. Açıkta olan tek yeri gözleri olan bu yabancıyı karanlıkta fark etmek neredeyse imkânsız gibiydi.

Uzun namlulu ve susturuculu silahını Yasin'in bulunduğu yere doğru yöneltmiş, âdeta avını bekleyen bir aslan gibi sessizce izliyordu. Silahın metali ay ışığı altında parıldadı. Sıkıca tuttuğu silahın ağırlığını hissederken onun bir anda can alma gücünün farkındaydı. Silahını hedeflediği dairenin penceresine doğrultup sabırla doğru anı beklerken gözleri kısıldı.

Şehir de sanki onunla birlikte nefesini tutuyor gibiydi. Sokaklar ıssızdı ve kulağa sadece trafiğin uzaktan gelen uğultusu ve ara sıra havlayan bir sokak köpeğinin havlama sesi geliyordu. Sanki İstanbul şehri kendisini büyük bir olaya hazırlıyormuşçasına hava gergindi.

Doğru anın gelmesini beklerken kısa ve keskin nefesler alıyor, parmaklarıyla silahının kabzasını sıkıca kavrıyordu. Karanlığa rağmen, her şeyi olağanüstü bir netlikle görebiliyordu. Sanki gecenin kendisiyle uyum içindeymiş gibi duyuları yükselmişti. Birden hiç tereddüt etmeden tetiği çekti ve kurşunun hedefine ulaştığından emin olduktan sonra uzandığı yerden doğrularak sırtını hemen yanı başındaki duvara yasladı; birkaç defa derin nefes aldıktan sonra silahını omzuna yerleştirip yerinden kalkarak arkasına bakmadan koşturmaya başladı.

Çatının üzerinden koşarken neredeyse doğaüstü bir zarafet ve akıcılıkla hareket ediyor gibiydi. Hareketleri kesin ve hesaplıydı, her adımı becerisinin ve çevikliğinin bir kanıtı gibiydi. Yolundaki engellerin üzerinden, sanki kendi vücudunun uzantılarıymış gibi kolaylıkla geçiyor gibiydi.

Siyah deri pantolonu uzun bacaklarını sarıyor, özgürce ve kısıtlama olmaksızın hareket etmesine izin veriyordu. Bir çatıdan diğerine atlarken ne yavaşlıyor ne de tereddüt ediyordu. Tıpkı parkur koşanlar gibi zıplayıp takla atarken giydiği siyah kapüşonlu, hatlarını gizleyerek onu gece gibi karanlık ve gizemli bir figür gibi gösteriyordu.

Suç mahalinden yaklaşık yüz metre kadar uzaklaşıp son çatıya ulaştığında öncekilere göre daha uzun bir mesafe sıçraması gerekecekti. Bunu da kusursuz bir şekilde gerçekleştirdi ve ayakları neredeyse hiç ses çıkarmadan yere bastı.

Binanın köşesinde vardığında yangın merdivenlerini gördü ve hızla oraya doğru ilerledi. Elindeki uzun namlulu silahını sıkıca tutmuş, merdivenlerden olabildiğince hızlı inerken vücudunda en ufak bir adrenalin izi yok gibiydi. Çünkü o bu duruma alışıktı. Bunu daha önce defalarca yapmış olmasıyla bir kiralık katil gibi görünse de ona "avcı" demek daha doğru olacaktı.

Merdivenlerden zemine ulaştığında, sadece birkaç metre ötede park etmiş olduğu motosikletinin onu beklediğini gördü. Akşam üzeri Yasin'i evinin köşesine kadar gizlice takip etmek için kullanmış olduğu motosikletti bu.

Yasin'in kendisini fark ettiğini anladığında nasıl gaza basıp oradan uzaklaştıysa kaskını başına geçirip silahını kıyafetinin altına sakladığı gibi yine aynı şekilde gaza bastı ve sokağın sessizliğini kısa süreliğine bozup Kapalı Çarşı yakınında bulunan evine doğru sürmeye başladı.

Sonunda evin önüne vardığında motosikletini sessizce park etti ve en üst kattaki dairesine doğru merdivenleri hızla çıktı.

Dairesine girdiğinde içerisi her zamanki gibi karanlıktı. Yolunu o kadar iyi biliyordu ki herhangi bir ışığı yakmaya ihtiyacı yoktu. Salonun ortasında duran ve sürekli çalışır vaziyetteki bilgisayarından ve kenarda duran loş bir lambadan gelen ışık onun için yeterliydi. Üzerindeki fazlalıkları ve başından çıkardığı kaskını salonun köşesinde bulunan masanın üzerine bıraktığı gibi banyoya yöneldi.

Gizemli katilin dairesi de tıpkı sahibi gibi karanlık ve esrarengizdi. Yaşadığı yer sanki karakterinin bir yansıması gibiydi. İkin-

ci el mağazasından kurtarılmış gibi görünen, sadece yaşamasına yetecek kadar az olan eşyalar, daireyi olduğundan daha büyük gösteriyordu. Duvarlar ürkütücü bir atmosfer veren siyaha boyanmıştı.

Sanki yaşam alanını olabildiğince steril ve kişiliksiz tutmak istiyormuş gibiydi. Açık ve küçük mutfağı salonuyla bir bütün hâlindeydi. Karşıda küçük bir buzdolabı vardı, salonun ortasında üzerinde birkaç kayıt ve dosyayla derme çatma bir tezgâh görünümü veriyordu.

Salonda en göze batan yer az önce kaskını bırakmış olduğu masanın hemen yanı başında duran duvarda asılı olan onlarca fotoğraftı.

Bu duvar âdeta bir dedektifin araştırma tahtası gibi görünüyordu. Düzinelerce fotoğraf ve işaretle kaplıydı; hepsi ince sicimlerle birbirine bağlanmıştı, ipuçları ve bağlantılardan oluşan bir ağ oluşturuyordu. Hepsinin ortasında ise büyük, ayrıntılı bir İstanbul haritası vardı.

En can alıcı nokta ise duvarda asılı olan fotoğrafların hepsinin farklı açılardan ve farklı mekânlarda çekilmiş Yasin'e ait fotoğraflar olmasıydı. Bazıları bulanık ve odak dışıydı, uzaktan telefoto lensle çekilmişti. Diğerleri, sadece birkaç metre uzaktan çekilmiş yakın plan çekimlerdi. Hepsi Yasin'i habersiz, günlük hayatına devam ederken yakalamıştı.

Onun uzun süredir Yasin'i gizlice takip ettiği, her hareketini dikkatle belgelediği belliydi. Detay düzeyi etkileyiciydi ve bu takip için çok fazla zaman ve çaba harcadığı açıktı.

Soluğu, ellerini ve yüzünü yıkayıp kendine gelmek adına banyo lavabosunda aldığında uzun bir süre lavabo üzerinde bulunan aynadaki yansımasına bakıp düşüncelere daldı.

Aynada gördüğü bu *kadın* kimdi? Kendi benliğini ve gerçekte kim olduğunu unutmaya başladığını hissediyordu. Ellerini ve yüzünü yıkadıktan sonra ancak kulaklarına kadar uzanan kısa, beyaza boyanmış saçlarını geriye attı ve günün olaylarının ağırlığını omuzlarında hissederek derin bir iç çekti. Yorgun ve bitkin görünüyordu. Henüz yirmi sekiz yaşında olmasına rağmen gözlerinin altında derin halkalar oluşmuştu.

Ardından sert bir ifadeyle lavaboya tükürdü ve son bir kez daha soğuk suyla yüzünü ovuşturup banyodan ayrılarak oturma odasına döndü.

Yavaşça Yasin'in fotoğraflarının asılı olduğu duvara yaklaşarak içlerinden en son çekilmiş olan fotoğrafı eline alıp tüm odağını fotoğrafa yoğunlaştırdı. Fotoğraf bugün Yasin'in konferansı sırasında çekilmişti. Görünüşe göre konferansa katılanlar arasında bir de genç ve güzel bir katil bulunuyordu.

Yaklaşık otuz saniye kadar gözlerini Yasin'in fotoğrafından ayırmayan genç kadının ağzından çıkan şu sözler geceyi noktaladı.

"Vakit az kaldı Yasin! Vakit az kaldı!"

BANGKOK'A UÇUŞ

SAAT 10.48

Yasin'in huzurlu uykusu kapının ani ve şiddetli bir şekilde çalınması ile paramparça oldu. Hâlâ uykuluyken sersemlemiş bir şekilde yatağından kalktı ve kapıya doğru sendelerken, "Bu da kim bu saatte böyle?" diye söylendi. Kapı zilinin ısrarla çalması ve ardından ara vermeden kapıya vurulması, bunun sadece bir rüya olmadığını anlamasını sağladı.

"Bir saniye, geliyorum!" Yasin kapının gözetleme deliğinden baktığında kapının diğer tarafında iki polis memurunun durduğunu gördü.

Zaman kaybetmeden kapının kilidini açarken, "Neler oluyor?" diye fısıldadı kendi kendine. Kapının gıcırtı sesi sessiz dairede uğursuz bir uyarı gibi yankılandı.

"Sorun nedir memur bey?" diye sordu Yasin şaşkın ve meraklı bir ifadeyle.

Memurlar hiç zaman kaybetmeden doğrudan konuya girdi, ciddi tavırları Yasin'i daha da telaşlandırdı.

"Bu sabah aşağı kattaki daire on ikide bir cinayet işlendi. Herhangi bir şey duydunuz veya gördünüz mü?

"Daire on iki mi?" diye kekeledi, sesi neredeyse bir fısıltıdan ibaretti. "Hayır ama daire on ikinin sahibi orayı genelde günlük veya haftalık olarak kiralıyor. Apartman sakinleri bu durumdan hoşnut değillerdi zaten. Bir gün bu tarz bir olay yaşanacağı tahmin ediliyordu. Kim olduğu belli mi memur bey?

"Ceset yirmili yaşlarında genç bir adama ait. Perdedeki deliğe bakılırsa dışarıdan gelen bir kurşunla öldürülmüş."

Yasin'in boğazı kurudu ve cevap vermeden önce güçlükle yutkundu.

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Kısa bir sessizliğin ardından, "Eğer herhangi bir şey hatırlarsam mutlaka sizinle iletişime geçerim," diyerek bir kez daha olan bitenden habersiz olduğunu belli etti. Polislerin bir sonraki daireye doğru yönelmeleriyle birlikte kapıyı nazikçe kapatarak derin bir iç çekti.

"İstanbul iyice Teksas'a döndü," diye homurdandı ve bir süre ne yapacağını bilemeden şaşkın bir şekilde ileri geri yürümeye başladı. Olan olmuştu artık. Bu yüzden yapılacak en iyi fikrin bölünen uykusuna devam etmek olduğunu düşündü. Tam yatağına yeniden girecekken aklına bu akşam Tayland'a uçacak olduğu gelince uykusu hepten kaçtı. Oyalanacak fazla da zamanı kalmamıştı zaten.

Uzun süredir böyle bir seyahate çıkmamıştı. Fakat bunun bir tatil değil, büyük bir sır perdesini aralamak için çıkacak olduğu bir yolculuk olduğunun bilincindeydi.

Bu sefer limonlu sirkeli su yerine az önce yaşadığı şokun etkisini üzerinden atabilmek için güne sert bir kahve ile başlamayı düşündü. Hızlıca aldığı soğuk duşun üzerinden kahvesini yudumlarken aklından valizine koyması gereken başka bir şey olup olmadığını geçiriyordu.

Tam o sırada yüksek sesle çalan cep telefonunun sesi oturduğu yerden hafif sıçrayarak üzerine birkaç damla kahve dökülmesine sebep oldu.

"Enteresan!" dedi. Arayan Pelin'di.

Ağlamaklı bir ses tonuyla, "Hocam!" diye haykırdı telefonun diğer ucundan. "Haberler kötü! Alper dün akşam öldürülmüş!"

Yasin duydukları karşısında donakaldı. Birkaç saniye ne düşüneceğini şaşırdıktan sonra aklına gelen tek şey alt katında yaşanmış olan cinayetti. "Yok artık..." diye sızlandı. Şoke eden haberi değerlendirirken kalbi tekledi. Apartmanının hemen altında işlenen cinayet birdenbire anlam kazandı. *Kurban Alper miydi?..*

"Bu nasıl oldu?"

Pelin'in sesi son derece stresliydi.

"Bilmiyorum hocam! Polis, cep telefonundaki son aramalardan bana ulaştı. Söylediğine göre dün kiraladığı bir dairede öldürülmüş. Bugün İtalya'ya uçacağını söylemişti. Tuhaf bir şeyler dönüyor."

"Sanırım öyle görünüyor," diye cevapladı Yasin. Beyni bu yaşananları çözemiyordu. Okulun tuvaletinde kayda alınan videodan sonra şimdi de bu cinayet! Üstelik görünüşe göre Yasin'in hemen alt dairesinde işlenmişti.

Pelin, "Gün içinde polis merkezini ziyaret edip birkaç soruyu cevaplamamı istiyorlarmış," dedi tedirgin bir ses tonuyla.

Yasin, "Bak! Şimdi sakin ol ama sanırım Alper benim alt dairemde vurulmuş olabilir," dedi. "Sen aramadan hemen önce polisler kapımı çaldı ve aşağıda yaşanan olay hakkında bilgim olup olmadığını sordu. Yirmili yaşlarında bir genç öldürülmüş."

"Hocam sizi mi takip ediyordu acaba?" diye sorarak şüphesini dile getirdi Pelin. "Öyle görünüyor," diye cevap aldı.

Yasin'i sonuca götürecek olan yapbozun en önemli parçalarından biri Alper'in ölümü ile kaybolmuş olabilirdi. Buna rağmen geri döndüğünde bu cinayet üzerinde yapacağı araştırmadan çıkabilecek pek çok ipucunun izini sürebileceğini de tahmin ediyordu. Fakat şimdi önünde uzun bir yolculuk vardı, ona odaklanmasının daha doğru olacağını düşündü.

Pelin'e, "Dikkatini toparla ve polislere vereceğin ifadede kamera kaydından sakın bahsetme, şimdilik bu aramızda bir sır olarak kalsın," diye uyarıda bulundu. Ardından, "Şimdi benim hazırlanmam lazım. Birkaç saat sonra Bangkok'a uçağım var. Yolda irtibat hâlinde kalalım. Gelişmelerden beni haberdar edersen sevinirim," dedi.

Pelin, Yasin Hoca'nın Tayland'a uçuyor olduğunu duyunca şaşırdı ve merak etti. "Hocam gidiyor olduğunuzdan bahsetmemiştiniz..."

"Acil bir işim çıktı. Uzun süreceğini sanmıyorum. Geri döndüğümde mutlaka görüşelim," diye yanıtladı Yasin.

Görüşmeyi sonlandırdıklarında, Yasin'in aklı âdeta ikiye bölünmüştü. Bir yarısı alt katta olan biteni çözmeye çalışıyor, diğer yarısı ise bir an önce eşyalarını toparlayıp havaalanına doğru yola çıkması gerektiğini söylüyordu.

Hızlıca hazırlanıp yanına aldığı ufak bir valiz ve sırt çantasıyla birlikte dairesinden ayrıldı. Asansöre bindiğinde ilk önce bir alt katın tuşuna, ardından zemin katı gösteren tuşa bastı ki böylece apartmandan ayrılmadan önce cinayetin işlendiği kata uğrayıp fazla dikkat çekmeden kurbanın gerçekten Alper olup olmadığını kontrol edebilecekti. Bir alt kata geldiğinde asansörün kapısı açıldı ve kalabalık apartman sakinlerinin yanı sıra pek çok polis ve araştırma ekibinin de daire on ikinin önünde toplanmış olduğunu fark etti. Valizinin birini asansörün kapısının kapanmasını

engelleyecek şekilde öne çekti ve göz ucuyla dairenin içine bakmaya çalıştı.

Yedi sekiz metre kadar ileride yerde yatan cansız bedeni görebiliyordu. Yüzü görünmüyordu fakat Yasin'in görsel hafızasının kuvvetli olması, yerde yatan kişinin Alper olduğunu tespit etmesini kolaylaştırmıştı. Kurbanın ayakkabıları, giydiği siyah pantolonu ve en önemlisi sol kolundaki gümüş bileklik dün konferans sırasında üzerinde bulunanlarla aynıydı.

Yasin, onun Alper olduğunu anlayınca fazla vakit kaybetmeden asansöre geri döndü ve kafasında milyon tane soruyla bindiği taksi ile havaalanına doğru ilerlemeye başladı.

Oraya vardığında gerekli kontrollerin ardından valizini uçağın bagajına verip sırt çantasını yanına aldığı gibi üç yüz yetmiş yedi numaralı kapıya doğru ilerledi. Nihayet uçuş saati geldiğinde uçaktaki koltuğuna yerleşerek zihnini bu uzun sürecek yolculuğa hazır hâle getirmek için önceden hazırlanmış bir çalma listesi bulunan müzik kasetini, kasetçalarına koyarak oynatma tuşuna bastı.

Müzik biraz olsun stresini azaltmaya başlamıştı. Onu dünyanın diğer bir ucuna götürecek 7.467 kilometrelik bu yolculukta olan biteni düşünecek bolca zamanı olacaktı. O yüzden zihnini müziğin akışına bırakıp biraz rahatlamayı seçti. Yaklaşık yarım saatlik bir bekleyişin ardından iki yüz yirmi bir yolculu İstanbul-Bangkok uçağı sonunda havalandı.

Mayıs ayı Tayland turist sezonunun bitişine denk geldiğinden dolayı uçakta birçok boş koltuk vardı. Yasin bu duruma çok sevindi. Böylece yol boyunca yanındaki boş koltuklar sayesinde oturmak yerine uzanıp daha rahat bir uçuş gerçekleştirebilecekti.

Uçak 3.048 metre yüksekliğe ulaştığında kemer ikaz ışıkları söndü ve içeride bir hostes trafiği başladı. Yasin, artık tam anlamıyla bilinmezliğe doğru yola çıkmış olduğunu o anda idrak

edebilmişti. Kendisini nasıl bir maceraya atmış olduğunun henüz farkında değildi.

Türkiye'den havalanıyor olmasına rağmen uçakta pek fazla Türk yolcuyla karşılaşmamıştı. Uçaktakiler daha çok Rus, Arap ve geneli Asyalı yolculardan oluşuyordu. Görünüşe göre memleketlerine dönüyorlardı. Onlardan biri de Yasin'in bir arka sırasında, sağ taraftaki koltukta oturan yetmişli yaşlarında Tayland kökenli bir adamdı. Kabin içi çantalarını yerleştirirlerken birkaç defa göz göze gelmişlerdi.

Kır saçlı ve solgun tenli adam garip bir şekilde takım elbise giymiş, kravatı ve cep mendiliyle sanki saatler sürecek bir uçak yolculuğundan çok bir baloya gider gibi görünüyordu.

Yasin, birinin uzun mesafeli bir uçuş için neden bu kadar resmî bir kıyafet giymeyi tercih ettiğini merak etti. O anda bir kez daha göz ucuyla omzunun üzerinden adama bakmasıyla beraber yaşlı adamın da onu izlediğini fark etti.

Adam, gözlerindeki yoğunlukla ona dikkatle bakıyor gibiydi. Yasin bakışlarını kaçırmaya çalıştı fakat adamın kendisini incelediği hissinden kurtulamadı.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra yaşlı adam Yasin'e sakin ve ölçülü bir şekilde seslendi. "Affedersin... Bakar mısın?"

Yasin afalladı. Adamın Türkçe konuşmasına mı şaşırmalıydı yoksa kendisine sesleniyor olmasına mı derken arkasına dönüp, "Buyurun! Bana mı seslendiniz?" diye sordu.

"Evet, genç adam. Bir dakika bana yardım eder misin?"

"Elbette, seve seve yardımcı olurum. Neye ihtiyacınız var?" diye cevap verdi Yasin.

Adam elindeki bez bir çantayı göstererek, "Sanırım gözlüğümü kaybettim ve ilaç kutularımın üzerindeki küçük yazıları

okuyamıyorum. Hangi hapları ne zaman almam gerektiğini bulmama yardım eder misin?" diyerek ilaç kutularıyla dolu küçük çantasını havaya kaldırdı.

Yasin ilaçlardan pek anlamadığı ve hata yapmak istemediği için ilk önce biraz tereddüt etti. Fakat yaşlı adamın gerçekten yardıma ihtiyacı olduğu belliydi. Bu yüzden ona yardımcı olmak istiyordu. Doğru ilaçları bulmasını sağladıktan sonra koltuğuna geri dönen Yasin, adamın böylesine akıcı ve düzgün Türkçe konuşabiliyor olmasına şaşırmıştı.

Yeniden koltuğuna yerleşen Yasin'in zihnini dağıtmak ve bu uzun yolculukta kendisine arkadaşlık yapması için yanına aldığı bir kitap vardı. Gizemli ölümü ve pek çok soru işaretiyle birlikte İstanbul'da bıraktığı Alper'den geriye kalmış olan *Sürüngen Mezarlığı* isimli kitabı çantasından çıkaran Yasin kendini kitap sayfalarının arasına bıraktı.

Uçağın doğuya doğru uçuyor olmasından dolayı hava çok hızlı kararmış, akşam olmuştu bile.

Çok geçmeden yaşlı adam oturduğu yerden kalkarak Yasin'in oturduğu bölümün bir yan sırasındaki boş koltuklardan birini gösterdi. "Burada oturmamın sakıncası var mı acaba?" diye sordu. "Böylece tekrar yardıma ihtiyacım olursa daha kolay iletişim kurabiliriz."

Yasin, sol tarafındaki koltuklar hâlâ boş olduğu için yaşlı adamın diğer koltukları istila etmesini pek umursamamıştı. Hâlâ üzerine uzanıp uyumayı deneyebileceği iki boş koltuğu daha vardı. "Tabii ki," diye cevap verdi. "İstediğiniz yere oturabilirsiniz. Yardıma ihtiyacınız olduğunda çekinmeyin lütfen." Nazikçe yaşlı adamı yanındaki koltuklara davet etti.

Yaşlı adam oldukça minnettar bir şekilde teşekkür ederek yeni koltuğuna yerleştikten sonra uzun bir süre sessizliğini koru-

du. Fakat bir yandan da Yasin'in okuduğu kitabı merak ediyordu. Gözlükleri olmadığından kitabın ismini de seçemiyordu. Sonunda daha fazla dayanamayarak Yasin'e doğru yaklaştı ve ona ne okuduğunu sordu.

Yasin kitabın kapağını yaşlı adama doğru çevirip, "*Sürüngen Mezarlığı* isimli bir kitap. Dünya çapında mitoloji ve folklorda ortak yılan efsanelerinden bahsediyor. Yılan benzeri yaratıklar hakkında hikâyeler ve inançlar üzerine..." diye yanıt verdi.

Bunu duyan yaşlı adamın bir anda gözleri büyüdü. Birkaç saniyeliğine gözlerini Yasin'den ve kitaptan kaçırarak derin bir düşünceye dalmış gibi göründü. Sonra merak edip sordu.

"Bu tarz hikâyelere inanıyor musun?"

Yasin, "Aslında düne kadar bu tür doğaüstü hikâyeler ve fantastik olgulara pek inanan biri değildim. Ama itiraf etmeliyim ki artık neye inanıp neye inanmayacağım konusunda kararsızım," diye yanıtladı.

Bir süre sonra Yasin, merakına dayanamayarak yaşlı adama, "Böylesine güzel Türkçe konuşmayı nasıl öğrendiniz?" diye sordu.

"Uzun yıllar Türkiye'de yaşadım," diye yanıtladı yaşlı adam, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Dilinizi burada bulunduğum süre boyunca öğrendim."

Yasin şaşırmıştı. "Bu etkileyici," dedi. "Neden Türkiye'desiniz?"

Hikâyesini anlatmaya başlarken yaşlı adamın gözleri uzaklara daldı. "O zamanlar yirmili yaşlarımın başında genç bir adamdım. Farklı kültürlere ve dillere her zaman ilgim vardı, bu yüzden Türkiye'nin tarihî ve sıcakkanlı insanları hakkında daha fazla şey öğrenmek için buraya geldim. Geliş o geliş. Kendimi buranın büyüleyici geçmişine kaptırdım."

Yaşlı adamın hikâyesi Yasin'in ilgisini çekti ve ona önce adını sonra ne iş yaptığını sordu.

"Benim adım Narongchai," dedi yaşlı adam gözleri keyifle kırışarak. "Yaptığım işe gelince, bu kısmı biraz uzun hikâye." Sanki mesleği hakkında pek fazla bilgi vermek istemiyor gibiydi.

Yasin, Narongchai'nin esrarengiz cevabı üzerine daha fazla burnunu sokmamaya karar vererek, "Benim adım da Yasin. Memnun oldum," dedi.

Yaşlı adam hafif bir tebessümle onaylayarak Yasin'e onu Bangkok'a seyahat etmesinin sebebinin ne olduğunu sordu.

"Orada halletmem gereken bazı işler var," dedi gözlerinde belirsiz bir ifadeyle.

"Tayland'a ilk kez mi gidiyorsun?" diye sordu Narongchai.

"Evet, Tayland'a ilk seyahatim. Ama her zaman gelmek istemiştim."

"Ah, Tayland pek çok sır ve efsanenin ülkesidir," dedi yaşlı adam, gözlerinde gizemli bir parıltıyla. Ardından birkaç dakikalığına yeniden sessizliğe büründü. Onu geçmişe götüren bir düşünceye dalmış gibi derin bir nefes alarak uçaktaki boş bir alana odaklanıp öylece durdu.

Sonra tekrar Yasin'e dönerek, "Okuduğun kitapla alakalı Tayland'dan bir efsane dinlemek ister misin?" dedi.

Yasin, elindeki kitabı kapatıp ilgisini yaşlı adam üzerine yoğunlaştırdı. "Tabii ki," dedi. "Memnuniyet duyarım."

Yaşlı adam, "Hiç Naga Efsanesi'ni duydun mu?" diye sordu.

"Naga mı? Hayır, duymadım," dedi Yasin merakla.

Gözleri, kadim bir bilgelik havası taşıyan yaşlı adama kilitlenmişti. Uçağın kabini hissedilir bir gerginlik ve huzursuzluk duygusuyla doluydu.

Yaşlı adam alçak, pürüzlü bir sesle konuşmaya başladı, sanki uzak bir anıyı anımsar gibi gözlerini uzaklara dikmişti. Yüzyıllardır insanları korkutan Güneydoğu Asya folklorunun büyük yılanı Phaya Naga'dan bahsetmeye başladı. Efsaneye göre Naga, binlerce yıl önce inşa etmiş oldukları yerin altındaki bir diyarda yaşıyordu. Ama zaman zaman insan dünyasıyla etkileşim kurmak için o ve ülkesinde yaşayan diğer yılanlar yeraltındaki inlerinden dışarı çıkıyorlardı.

Yaşlı adamın hikâyesi gerilim doluydu. Naga'nın şekil değiştirme, güzel kadınlar veya korkunç ejderhalar olarak görünme gücünden bahsetti. Naga'nın havayı nasıl kontrol edebildiğini, kuyruğunu hafifçe sallayarak yağmuru ve şimşeği çağırdığını anlattı. Ve Naga'nın bazen aptal insanları nasıl kendi inlerine çektiğinden, onları hipnotize eden bakışlarıyla nasıl tuzağa düşürdüğünden ve yaşadığı mağaraya doğru sürüklediğinden bahsetti.

Yasin, kendinden geçmiş bir şekilde dikkatle dinledi, zihni yılanın kudretinin ve uyandırabileceği dehşetin görüntüleriyle doluydu. Yaşlı adamın anlattıklarının ne kadarının doğru ne kadarının süsleme ya da uydurma olduğunu merak etti. Ama yaşlı adam öyle bir inançla konuşuyordu ki Yasin kendini her sözüne inanırken buldu.

Uçuş devam ettikçe yaşlı adamın hikâyesi daha karanlık ve daha gizemli hâle geldi. Phaya Naga'yı aramak için ormanın derinliklerine inip sonsuza dek ortadan kaybolan aptal turistlerden söz etti. Naga'nın inine rastlayan bir grup yürüyüşçüden ve yılanın jilet gibi keskin dişleriyle nasıl parçalandıklarından bahsetti.

Yaşlı adamın hikâyesi o kadar canlıydı ki Yasin kendini orada, ormanın kalbinde, gölgelerde pusuya yatmış yılanlarla çevrili gibi hissetti.

Hikâye giderek heyecanlı bir hâl almaya başladı. Yaşlı adamın sesi Yasin'in zihninde karmaşık bir görüntü örgüsü örüyordu.

"Naga aslında geçmiş zamanlarda bu şekilde saldırgan değil, tam aksine köylülerle iyi geçinen hatta onları Fısıltı Ormanı'nın gölgelerinde gizlenen tehlikeli sakinlerine karşı korumaktaydı. Yılanın bu korumacılığı karşısında da köylüler ona çeşitli hediyeler ve adaklar sunuyorlardı. Böylece Naga ve insanlar arasında bir ittifak oluşmuştu.

Ancak yıllar geçtikçe köylüler, Naga'ya karşı görevlerini ihmal ederek kayıtsız hâle geldiler. İnsanların bu ihanetine öfkelenen Naga, intikam peşinde koştu, gazabı köyü kasıp kavuran, evleri paramparça eden ve tarlaları sağanak yağmurla sular altında bırakıp kıtlığa yol açan yıkıcı bir fırtına olarak kendini gösterdi.

Köylüler Naga'yı yatıştırmak için her türlü yolu denediler. Dünyanın pek çok yerinden özel olarak hediyeler getirdiler. Özellikle Mezopotamya'dan getirilen birtakım mücevher ve tarihî objeler için oldukça ümitliydiler. Ona kurbanlar sunmaya ve tekrar onun gönlünü almaya çalışsalar da tüm çabaları boşa çıktı. Naga insanların kararsız ve güvenilmez doğası tarafından hayal kırıklığına uğramıştı. Bu yüzden bir daha asla görülmemek üzere Fısıltı Ormanı'ndan dünyanın derinliklerine çekildi."

Yaşlı adam hikâyesini bitirirken Yasin'e doğru eğildi ve kısık bir sesle "Bazıları Naga'nın öfkesinin hiçbir zaman dinmediğine ve sabırla beklediğine, bir kez daha yeryüzüne çıkıp insanların dünyasından intikam almak için doğru zamanın yakalamaya çalıştığına inanıyorlar."

Yasin'in içini bir ürperdi kapladı, ihtiyarın anlattığı hikâye soğuk bir meltem gibi üzerine üşüştüğünde ensesindeki tüyler diken diken oldu. Uçak kabini, göğsüne bin tane söylenmemiş sırrın ağırlığıyla etrafını sarmış gibiydi. Ama yaşlı adamın hikâye-

sinin ima ettiği şeylerin tam olarak ne anlama geldiğini kavrayamadan, acilen tuvalete gitmesi gerektiğini hissetti ve Narongchai'den izin isteyerek koltuğundan kalktı ve koridorun sonundaki tuvaletin yolunu tuttu.

Yasin tuvalete giderken yaşlı adamın gözleri Yasin'in kol bileğindeki garip kırmızı lekeye kilitlendi. Gördüğü şey karşısında âdeta donakalmıştı. Bunun sıradan bir kızarıklık olmadığını çok iyi bilen yaşlı adam, bu gelişmeyi görmezden gelemezdi ve Yasin tuvaletin kapısını kapatırken çantasından hızla bir kalem ve boş bir kâğıt parçası çıkardı.

Gözlerinin iyi görmemesine rağmen durumun aciliyeti duyularını keskinleştirdi. Yaşlı adam, eski bilgi ve sezgilerinin rehberliğinde bir dizi talimat karalamaya başladı boş kâğıda. Aradan birkaç dakika geçtiğinde tuvaletten gelen sifon sesinin üzerine kâğıdı apar topar katlayarak onu daha küçük bir hâle getirdi ve çaktırmadan Yasin'in koltuğundaki küçük sırt çantasının içinde bir köşeye sıkıştırarak tekrar fermuarı kapatıp kendi koltuğuna döndü.

Yasin, yaşlı adamın yaptığından ve bunun yolculuğuna getireceği sonuçlardan tamamen habersiz olarak koltuğuna döndü. Uzun uçuş onu yormuştu ve uçmanın ona verdiği tedirginliğe rağmen ilerleyen saatlerde Yasin kendini koltukların üzerine uzanmış ve uykuya dalmış hâlde buldu.

Kabinin atmosferi değişmişti, motorların uğultusu ve konuşmaların yumuşak mırıltıları birleşip rahatlatıcı bir ninniye dönüşmüştü. Bu da Yasin'in uçuşun son üç saatini uyuyarak geçirebilmesinde etken olmuştu.

Yasin, uçağın Bangkok'a doğru alçalmaya başladığını duyunca sarsılarak uyandı. O sırada kabinden gelen anons, varışa son yirmi dakika kaldığını söylüyordu. Yolcular heyecanla inişi bek-

lerken Yasin kabinde bir eksiklik fark etti. Yaşlı adam ortalıkta görünmüyordu. *Muhtemelen uykuya daldığı sırada tekrar koltuk değiştirmiştir*, diye düşünerek ortadan kaybolmasını pek umursamadı.

Uçağın tekerlekleri nihayet yere değdiğinde Yasin, büyük bir heyecan ve endişe dalgası hissetti. Yabancı bir ülkedeydi; sırlar, efsaneler ve anlatılmamış olasılıklarla dolu bir yer... Eşyalarını topladı ve yere ayak basmak için sabırsızlanan yolcu kalabalığının içine daldı.

Uçaktan inip cafcaflı Suvarnabhumi Havalimanı'na adımını attığında, karşılaştığı manzara, kulağına gelen sesler ve burnuna gelen kokuların ne kadar da alışılmışın dışında olduğunu fark etti. Havalimanı geniş, modern ve oldukça hareketliydi. Makinelerin çıkardığı sesler ile havalanan ve inen uçakların uzaktan gelen uğultusu birbirine karışıyordu.

Çeşitli dillerde konuşan insanların seslerinin kakofonisi ise cabası!..

Havalimanının her köşesinde efsanevi yaratıkların heykelleri vardı. Duvarları süsleyen Tay kültürünün canlı sergileri arasında hayranlıkla yürüyen Yasin, pasaport kontrolünden geçip valizini aldıktan sonra egzotik baharatların ve hoş kokulu çiçeklerin kokusuyla dolu havalimanından en sonunda dışarıyı adımını atabildi.

Artık tam anlamıyla Tayland'ın sıcak ve nemli havasını soluyabiliyordu.

Yasin'in gözleri onu oteline götürebilecek bir taksi arıyordu. O sırada kaldırım kenarına park etmiş bir *tuk tuk* gözüne takıldı. Tayland'a gelmeden önce *tuk tuk* ismi verilen bu araçları duymuştu. Canlı renkleri ve sıra dışı tasarımlarıyla dikkat çeken bu tuhaf araçların yanları ve arkası tamamen açık, üç teker üzerine monte edilmiş küçük bir kamyonet kasasını andırıyordu. Gü-

neydoğu Asya'nın diğer bölgelerinde ve Tayland'da yaygın olarak kullanılan bu araç, Yasin'in deneyimlemek istediği bir ulaşım aracıydı. Ne de olsa yabancı bir ülkedeydi ve buranın kültürünü yaşayabilmek için ilk adım olarak normal taksiye binmek yerine *tuk tuk* daha cazip geldi.

Elinde valizi, sırtında çantasıyla araca doğru yaklaşırken dişlek bir sırıtışla ve başının üzerindeki soluk yeşil bir bere takmış olan Taylandlı şoför, "Merhaba dostum! Araba lazım mı?" diye sordu. İngiliz aksanı o kadar anlaşılması zordu ki Yasin şoförün ağzından çıkanları tahmine dayalı yorumlayarak cevap veriyordu. Zaten pek bir şey söylemesine gerek kalmadan şoför çoktan Yasin'in elinden valizini alıp *tuk tuka* yerleştirmişti bile. Yasin şoföre Khao San Road'daki otelinin adresini göstermek için cep telefonunu çıkardı.

Tuk tuk şoförü telefon ekranına gözlerine kısarak baktı ve konumu anlamaya çalışırken kaşlarını çattı. Kısa bir süre sonra, "Ah! Khao San yolu! Tamam, biliyorum," diyerek bastı gaza. Aracın gölgeliğinden sarkan çok renkli boncuk dizileri ve küçük pirinç çanlar, tuk tuk'un her sallantısında neşeyle şıngırdıyordu.

Yasin yorgun olmasaydı *tuk tuk* yolculuğundan daha fazla keyif alabilirdi. Fakat o daha çok ani bir manevra veya fren olasılığına karşın araçtan otoyola fırlamamak için var gücüyle bir eliyle valizini tutmuş, diğer eliyle de aracın demirlerini kavramıştı.

Kalabalık Bangkok caddelerinde hızla yol alırken eski ve yeni mimarinin birleşimi Yasin'in gözlerini kamaştırıyordu. Otobanı bitirip şehrin içine ulaştıklarında Yasin kaç defa kralın bir yerlerde asılı duran fotoğrafıyla karşılaşmış olduğunu unuttuğunu fark etti. "Taylandlılar krallarını çok seviyor olmalılar!" diye söylendi kendi kendine.

Yasin, şehrin zengin tarihî ve manevi mirasının vasiyeti olarak inşa edilmiş antik tapınaklar ve mabetlerin yaldızlı çatıları ve süslü oymalarının manzarası eşliğinde *tuk tuk* yolculuğuna devam ederken sıcaklığın her dakika arttığını ve nemin üzerindeki giysilerini tenine yapıştırdığını hissediyordu.

Yolculuk devam ederken bir anda gökyüzünde kara bulutlar toplanmaya ve şehrin üzerine uğursuz bir gölge düşürmeye başladı. Bir bomba patlamasını andıran gök gürültüsü sesiyle neye uğradığını şaşıran Yasin, yağmurun ilk kalın damlacıklarının düşmeye başlayıp *tuk tukun* tentesine ve yol kenarlarındaki su birikintilerine çarptığını görünce Tayland'ın o meşhur yağmurlarıyla ilgili duymuş olduklarını hatırladı.

Yağmur'un şiddeti sadece bir dakika içinde artarak sağanak hâlini aldı. Kısa süre içerisinde yer yer oluşan sel sularından ustaca kaçmayı başaran şoförün bu duruma çok alışkın olduğu her hâlinden belli oluyordu.

Khao San yoluna ulaştıklarında yağmur azalmaya başladı ve fırtına bulutları geldiği hızda ortadan kaybolarak yerini tekrar güneşli bir havaya bıraktı. Tayland tropikal bir ülkeydi ve buranın insanı bu aniden ortaya çıkan ve bir anda yok olan yağmur ve fırtınaya aşinaydı.

Tuk tuk otelin bulunduğu mahalleye yaklaştığında aracın motorundan çıkan ses, caddedeki dükkânların, barların ve yiyecek tezgâhlarının sesine karıştı. Yasin, turizm sezonu olmamasına rağmen caddelerdeki kalabalığı görünce şaşkınlığını gizleyemedi.

Tuk tuk, Yasin'in, çevredeki kaosun arasına gizlenmiş davetkâr bir cepheye sahip mütevazı bir tesis olan *Siam Serenity Suites* isimli otelin önünde durdu. Yasin, nemli, rutubetli havaya çıkmadan önce sürücüye minnettar bir gülümseme ve içten bir teşekkür sunarak ücreti ödedi. Tayland'da mutlaka pazarlık yapması

gerektiğini, böylece söylenen fiyatın üç dört katı kadar altına inebileceğini biliyordu ama buna rağmen ilk ödemesinde yorgun olması sebebiyle herhangi bir pazarlık yapmadan sürücünün ödemesini yaptı.

Otel ismindeki lüksü hiç yansıtmıyordu. Ne de olsa Yasin, Tayland'a lüks bir tatil için değil, babasının geride bırakmış olduğu gizemi bir nebze olsun aralayabilmenin ümidiyle gelmişti.

Yasin henüz Türkiye'den ayrılmamışken bu otelde rezervasyon yaptırmıştı.

Çünkü burası, Yasin'in aradığı sırları çözmenin anahtarı olduğuna inandığı Jasmine Garden Thai Restoran'dan sadece iki sokak ötede ideal bir konumdaydı.

Loş lobiye girdiğinde, havada asılıymış gibi görünen hafif tütsü aromasına karışan eskimiş ahşabın ve solmakta olan hatıraların küf kokusuyla güler yüzlü, orta yaşlı bir resepsiyonist hanımefendi tarafından karşılandı.

Gerçi Tayland'da hemen herkes gülümsüyordu. Yasin'in odasının anahtarını veren kadın, Yasin'e yol göstererek onunla birlikte gıcırdayan ahşap merdivenleri tırmandı ve yürüme seslerinin yankılandığı dar koridorun sonundaki üç yüz yirmi altı numaralı odaya kadar ona eşlik edip odasını gösterdi.

Mütevazı odaya adımını atar atmaz, odanın antik havası onu hemen etkiledi. Ama bunun pek iyi anlamda olduğu söylenemezdi. Duvarlardaki boya soyulmaya başlamış, altındaki pastel tonlar ortaya çıkmıştı. Geçmiş bir dönemin kalıntısı olan çiçekli duvar kâğıdı, eskidiğinden dolayı sararmış ve kenarları soyulmuştu. Parçalanmış perdelerle çerçevelenmiş tek bir pencere, aşağıdaki hareketli caddenin manzarasını gösteriyordu.

Odada dar eski bir yatak, ufak bir yazı masası ve tahta bir sandalye vardı. Çatlamış bir aynası olan tuhaf bir gardırop, kendini

taşımakta zorlanıyormuş gibi arkasındaki duvara yaslanmıştı. Odanın bir köşesinde de kırık bir porselen lavabo vardı.

Zemin, solmuş kilimlerden oluşan bir yama işçiliğiydi, Uzak Doğu'ya özgü karmaşık desenleri ve üzerinde dolaşmış sayısız insanın ayak izlerinden dolayı zar zor seçilebiliyordu.

Yasin odanın lüks olmaktan uzak olduğunu daha gelmeden önce biliyordu. Ama burası sadece onu dünyanın diğer ucuna götüren belirsiz cevapların peşinden koşarken geçici bir sığınak olması amacına hizmet edecekti.

Saatler süren yolculuğundan ve Tayland'ın alışılmadık manzarası ve gürültüsünden yorgun düşen Yasin bu yorgunluğuna jet-lag etkisi de eklenince yapılacak en iyi şeyin önce güzel bir uyku çekmek olduğunu biliyordu. Ağırlığının altında itirazla gıcırdayan yatağa uzandı ve hiç düşünmeden gözlerini yumdu. Çok geçmeden pencerenin dışından gelen şehrin karmaşık sesleri Yasin'in rüyalarına sızmaya başlayarak onu düzensiz bir uykuya daldıran bir ninni oluşturmaya başladı.

Yasin uyurken rüyaları babasının hikâyelerinden parçalarla, onu bu kadim şehre götüren şifreli ipuçlarıyla doluydu. Yaklaşan bir fırtınayla yukarıdaki gökyüzü kararırken kendisini tekrar İstanbul-Bangkok uçağında buldu. Uçağın kabini loş bir şekilde aydınlatılmıştı, yolcuların çoğu koltuklarında huzur içinde uyukluyordu. Yasin koridorda yürürken sanki bir şeyler ters gitmiş gibi, açıklanamaz bir huzursuzluk hissetti.

Aniden Yasin, gözünün ucuyla ince bir hareket fark etti. Bakışlarını, loş ışıkta pulları parıldayan bir yılanın ortaya çıktığı üstteki bölmelere çevirdi. Yılan, Yasin'i izliyor gibiydi, gözleri kadim bir bilgelikle dolmuş ve tüyleri diken diken olmuştu.

Yasin tepki veremeden yılan hareket etmeye başladı, kıvrımlı gövdesi hipnotik bir desen örerek üstteki bölmeler boyunca kay-

dı. Yolcular âdeta uçağın içine bayıltıcı bir gaz verilmiş gibi hepsi birden kımıldaman uyuyordu.

Yılan uçağın kabininde sürünerek dolanmaya devam etti, uyuyan yolcuların omuzlarının üzerinden sanki tüm uçağın sahibi oymuş gibi bir edayla koltuklardan süzülerek kabinin zeminine indi ve Yasin'e doğru ilerlemeye başladı. Yasin âdeta üzerine bir karabasan çökmüş gibi kımıldamakta zorlanıyordu. Kendisini yılanın emrine bırakmış gibiydi. Yaklaşık iki metre uzunluğundaki yılan, Yasin'in ayaklarından onun vücuduna sarılarak kıvrıla kıvrıla Yasin'in bedenine tırmanmaya başladı. Yasin'in bileğindeki kızarıklığı diliyle yalayıp kokladıktan sonra göğsünden yukarıya tırmanarak omuzunun üzerinden arkaya geçti ve Yasin'in sırt çantasındaki boşluktan içeriye süzülüp tüm bedenini kaybedene kadar çantanın derinliklerine doğru sürünmeye devam etti.

Yasin'in çantası öylesine ağırlaşmıştı ki sanki içinde yüz kilogramlık bir ağırlık varmış gibi Yasin'i sırtüstü kabinin zeminine yapıştırdı. Düşmenin etkisiyle uyanan Yasin'in gördüğü rüyanın kalıntıları parmaklarının arasından kum gibi kayıp gidiyordu.

Mütevazı Bangkok odasına geri dönmüştü. Pencereden içeriye sızan şehrin sesleri Yasin'e artık uyanma ve harekete geçme vakti geldiğini söylüyordu.

Yorgunluğunu bir kademe daha üzerinden atabilmek için soğuk bir duş aldıktan sonra sırt çantasından özenle çıkardığı babasının fotoğrafı da dâhil olmak üzere yanına alması gereken eşyalarını toparladı. Fotoğrafa bir kez daha dikkatli bir şekilde odaklanan Yasin, babasıyla arasında yıllar sürmüş olan bir mesafe olmasına rağmen hâlâ canlılığını koruyan bir bağ olduğunu hissedebiliyordu.

Çantasını hazırlarken farkına varmadan içinden ufak bir kâğıt parçası kaydı ve yavaşça yere doğru süzüldü. Bu kâğıt, uçaktaki

esrarengiz yaşlı adam tarafından çantasına yerleştirilmiş olan ve Yasin'in yolculuğunun yönünü değiştirilebilecek bir sır taşıyan kâğıttı. Aşağıya doğru sürüklenirken açık pencereden aldığı hafif bir hava akımı onun yönünü değiştirdi ve yatağın altına doğru kayarak Yasin'in görüş alanından usulca çıkmasına sebep oldu.

Çantasından düşen kâğıttan habersiz olan Yasin, onu bekleyen göreve odaklanmıştı. Günün geri kalanı için ihtiyacı olan her şeyi topladığından emin olarak odaya son bir kez daha bakıp sırt çantasını omuzuna geçirdiği gibi odadan ayrılarak kendini Bangkok'un hareketli sokaklarına bıraktı.

İki sokak ötedeki *Jasmine Garden Thai Restoran*'a doğru ilerlerken havadaki geçmek bilmek nem dikkatini çekmişti.

Yürürken burun deliklerine gelen egzotik baharatların ve ağır soya kokusuyla Tayland halkının çoğunun evinde mutfak bulunmadığını ve burada yemeklerin sokaktaki restoranlarda yeniliyor olduğunu hatırladı. Canlı şehir manzarası, mallarını satmaya çalışan seyyar satıcılar ve etrafta bulunan çeşit çeşit kafe ve restoranların nabız gibi atan bir senfoni oluşturan sesleri bir kaleydoskop gibiydi âdeta.

Hedefindeki restorana vardığında Yasin'in gözleri girişi süsleyen karmaşık ahşap oymalara takıldı. İçeriye adımını attığında kalbi hızla çarpıyordu, loş ışıklı restoranın salonu dışarıdaki güneşle ıslanmış olan sokaklarla tam bir tezat oluşturuyordu. Gölgeler, restoranın duvarları boyunca dans ediyordu, içerideki müşterilerin kısık sesle konuşmalarından gelen uğultular her yeri sarmıştı. Yasin kısa kollu kahverengi gömleğinin cebindeki fotoğrafı çıkartarak karşıdaki barda duran garsona doğru ilerledi. O sırada fark etti ki doğru yerdeydi. Bu bar aradan geçen yıllara rağmen değişmemişti, tıpkı fotoğraftaki gibi görünüyordu.

Elindeki fotoğrafı görünce gözleri hafifçe irileşen genç garson kız, "Hoş geldiniz, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Yasin, "Merhaba. Eski bir fotoğrafta yer alan bir adam hakkında bilgi sahibi olmayı umuyordum," diyerek elindeki fotoğrafı garsona uzattı. "Fotoğraftaki adamlardan sağdakinin kim olduğunu biliyor olabilir misin? Fotoğraf yirmi dört yıl önce bu restoranda çekilmiş ve üzerindeki iş kıyafetine bakılırsa onun bu restoranda çalışmış bir kişi olduğunu düşünüyorum," diye devam etti.

Genç kız on saniye kadar fotoğrafa dikkatle bakıp, "Özür dilerim efendim, korkarım bu adamı daha önce hiç görmedim, üstelik söylediğinize göre bu fotoğraf çekildiğinde ben henüz doğmamıştım bile," diyerek gülümsedi. "Muhtemelen o dönem burada çalışmış biri olabilir. Bu restoranın yaklaşık elli yıllık bir geçmişi var efendim."

Yasin'in ilk sorgulaması hayal kırıklığıyla sonuçlanmıştı. Ama vazgeçmeye niyeti yoktu. "Onun kim olduğunu bulmama yardımcı olabilecek birini tanıyor musunuz?" diye sordu bu sefer.

"Sanırım bu konuda yardımcı olamayacağım," diye yanıtladığı sırada restoranın mutfak kısmından seksen yaşlarında bir kadının sesi yükseldi. Görünüşe göre Yasin'in konuşuyor olduğu garsona bir şeyler söylüyordu ama Tayca olduğu için Yasin konuşmalarından hiçbir şey anlamadı.

Garson kız kendi dilinde mutfaktaki ihtiyar kadına cevap veriyordu. Kısa süreli bir konuşmanın ardından yaşlı kadın mutfaktan çıkarak yavaş adımlarla bara yaklaştı.

Garson kız elindeki fotoğrafı yaşlı kadına uzattığı sırada kadının gözleri şokla açıldı. İhtiyar tedirgin gözlerle kendilerini duyan kimse olup olmadığını kontrol etmek için hızlı bir şekilde restoranın içindeki müşterileri süzdü. Ardından kısık sesle garson kıza bir şey fısıldadı. Sanki ona bir talimat veriyor gibiydi. Ar-

dından garson kız hızlı adımlarla restoranın giriş kapısına doğru yürüyerek kapıdaki tabelayı ters çevirip restoranın kapandığını belirtti ve Yasin'e oturması için müşterilerden uzaktaki bir masayı işaret etti.

Yasin, *"Sanırım bir ize rastladım,"* diye düşünüyordu. Masaya oturmasının ardından yaşlı kadın da aynı masada Yasin'e yakın bir sandalyeye oturarak garson kızdan kendisine tercümanlık yapmasını istemiş olacak ki kadın kendi dilinde konuştukça kız İngilizce olarak çevirisini yapıyordu. Eliyle fotoğraftaki Yasin'in babasını göstererek sordu.

"Bu adamın neyi oluyorsun genç adam?"

Yasin ilk olarak doğruyu söylemek konusunda tereddüt etti. Ardından, "Bu adam benim babam," diye yanıtladı.

Kızın Yasin'in söylediklerini çevirmesiyle birlikte yaşlı kadının gözleri daha tedirgin bir hâl aldı. Parmakları fotoğrafın kenarları üzerinde geziniyordu. Yüzündeki şaşkınlık ve endişe karışımı ifadeyle, "Buna sahip olmamalısın!" diye fısıldadı. Sesi bardakların ve çatal bıçakların nazik şıngırtısının arasından zar zor duyulabiliyordu.

Tekrar garson kıza birtakım şeyler fısıldadı. Yasin merakla kadının ne diyeceğini bekliyordu.

Garson kız, Bayan Kanjana'nın fotoğraftaki iki adamı da tanıdığını söylediğinde Yasin'in içi heyecanla kaplanmıştı. Sözlerinin geri kalanını duymak için can atıyordu.

"Şimdi beni iyi dinle genç adam, fotoğrafta babanın yanındaki adam benim bundan yirmi beş yıl kadar önceki kocamın oğluydu. Yani benim üvey oğlumdu. Onun başına gelenleri, babanla arasında geçen çatışmayı da biliyorum. Baban kaçamadığı bir karanlık ağına karışmıştı. Görünüşe göre sen de onun izinden gitmeye niyetlisin."

Yasin sonuçlara ne olursa olsun katlanmaya hazırdı. Bu yüzden "Ne olur, bana bildiğiniz her şeyi anlatın," diye yalvardı.

Yaşlı kadının sesi kederle ağırlaşmıştı. "Sana daha fazla yardım edemem," diye fısıldadı. "Ama bunu yapabilecek biri var. Yüzen pazarda çalışan ve orada yaşayan yaşlı bir adam." Sesi zar zor duyulabiliyordu. "Bu gizemi çözmenin anahtarı onda. Ama dikkatli olmalısın evlat. Her yerde gözler var ve onlar sırlarını korumak için hiçbir şeyden kaçınmazlar."

Yasin kadının ne demek istediğini anlamakta güçlük çekiyordu. Fakat onu daha fazla zorlamak yerine bir an önce bu adamı nasıl bulabileceğini sordu.

"Sabah erken bir saatte Damnoen Saduak Yüzen Pazar'a git. Oradaki esnafa Anuwat Wongsarat'ı sorarsan sana yerini gösterecekleridir."

Garson kadın o sırada unutmaması için bir kâğıda adamın ismini yazıp Yasin'e uzattı.

Yasin'in, "Size minnettarım," diye yanıt vermesinin üzerine yaşlı kadın zorlukla oturduğu sandalyesinden ayağa kalktı ve kapıyı işaret ederek, "Şimdi burayı terk et ve asla geri dönme," dedi. "Ve şunu da aklında tut. Tehlikeli sularda yüzüyorsun evlat!"

Yasin belli belirsiz bir ifadeyle yaşlı kadını onaylar gibi kafasını öne eğerek restoranın çıkışına doğru yol aldı. Tam oradan ayrılırken arkasından koşturan garson kız, yaşlı kadının talimatı üzerine kapıda Yasin'e son bir uyarıda bulundu.

"Bayan Kanjana ne olursa olsun seni eski kocasına kimin yönlendirdiğini bir sır olarak saklamanı istiyor."

"Elbette! Merak etmeyin," diye yanıtlayan Yasin restorandan ayrılırken, "Demek görmeye gittiğim adam fotoğraftaki adamın babası," diye fısıldadı kendi kendine. "S*anırım bundan daha iyisi*

olmazdı," diye düşünürken bir anca önce sabah olması için can atmaya başlamıştı.

Otele geri dönmeden önce odasında atıştırmak için yol üzerindeki sokak satıcılarının birinden sağlıklı gibi görünen, içinde tropik meyvelerin bulunduğu bir paket aldı.

Otele geri döndüğünde ilk iş yarınki yolculuğunu planlamak oldu. Görünüşe göre Kanjana'nın yönlendirdiği yüzen pazar denilen yer Khao San yolundan yaklaşık yüz on km kadar uzaktaydı. Bu da iki saatlik bir yolculuk anlamına geliyordu.

Akşam olana kadar odasında oyalanan Yasin, günün yorgunluğu ve yeterli dinlenememesi sebebiyle erkenden uykuya daldı. Sabahın loş ışığında Damnoen Sadak Yüzen Pazar'daki gizemli adamı bulmak için harekete geçti. Mesafenin uzun olmasından dolayı bu sefer konforu tercih ederek normal taksi çevirip yola koyuldu.

Yasin, Bangkok'un karmaşık, eski sokaklarında ve Ratchaburi Eyaleti'nin yemyeşil kırsalında iki saatlik bir yolculuktan sonra nihayet ünlü Damnoen Saduak Yüzen Pazar'a ulaştı. Onu karşılayan manzara canlı, hareketli bir renk, ses ve koku tablosuydu. Taze ürünler, güzel kokulu baharatlar ve çeşitli başka mallarla dolu uzun, dar tekneler kanallarda süzülüp gidiyordu. Hava, egzotik meyvelerin ve cıvıl cıvıl sokak yemeklerinin aromasıyla doluydu; suyun toprak kokusuna, turist ve yerli halktan gelen hafif gevezelik uğultusuna karışıyordu.

Yasin küçük bir tahta sandala bindiğinde, etrafını saran görüntü karşısında hayret etti. Geniş kenarlı hasır şapkalı Taylandlı satıcılar, canlı çiçekli çelenklerle süslenmiş tekneleriyle dar su yollarında ustalıkla geziniyordu. Turistler fotoğraf çekmek ve alışveriş yapmak için birbirleriyle yarışıyor gibiydiler. Yüzen pazarın manzarasını seyrederken heyecanları aşikârdı. Güneş, nehir

üzerine kurulmuş pazar üzerine sıcak, altın rengi bir ışık saçıyor, sudan yansıyor, teknelerin ve kanalların sıralandığı dikili evlerin üzerinde dans eden gölgeler oluşturuyordu.

Yasin'in bindiği tekne labirente benzeyen su yollarında kıvrıla kıvrıla yol alırken pazarın güzelliği ve kaosu karşısında mest olmaktan kendini alamadı. Yaşlı kadınlar, taze Hindistan cevizi ve mango yüklü teknelerini ustalıkla yönlendirirken Taylandlı çocuklar sığ sularda gülerek ve oynayarak yüzüyordu. Pazarlık ve kahkahaların uğultusu arasında Yasin, gözlerinin önünde gelişen gündelik hayatın bir anını yakalamıştı. Ahşap evlerinde yemek hazırlayan aileler, ağ atan balıkçılar ve dindarlardan sadaka toplayan turuncu renkli cüppeli keşişler.

Etrafındaki harikulade manzaraya rağmen Yasin, görevine odaklanmıştı. Cebinden çıkardığı, üzerinde aradığı adamın yazılı olduğu kâğıdı kaç kişiye gösterecek olduğunu tahmin etmeye çalışırken ilk olarak sandalını yönlendiren kaptana sordu. Ardından restorandaki kadına hak verdi. Görünüşe göre onu burada herkes tanıyor gibiydi. Sandalı yönlendiren adam onun nerede olduğunu biliyor olacak ki kafasını onaylayarak salladı ve sandalın yönünü değiştirerek bir yan sokağa girdi ve ilerlemeye devam etti.

Pazarın kalbine doğru daha derinlere inmeye başladıkça su yolları daha sessiz ve daha sakin bir hâle geldi. Kalabalık pazarın gürültüsü ve karmaşası azalmaya başladı; yerini suyun tahta kayıklara hafifçe vurması ve yoğun bitki örtüsünün arasına gizlenmiş kuşların uzak cıvıltıları aldı.

Yasin bir an, "Acaba bu suda timsah var mıdır?" diye endişelendi. Bu konuda hiçbir fikri yoktu. Ama kaptana güveniyordu. Yasin, pazardaki bir virajı dönerken kanala açılan cılız bir ahşap platform gördü. Suyun üzerinde ayaklıkları olan mütevazi bir kulübe. Kulübe, geçmiş bir dönemin kalıntısı gibi görünüyordu. Yasin, içinde birinin yaşıyor olabilme ihtimaline şaşkınlıkla ba-

kıyordu. "Böyle bir yerde insanlar yaşıyorsa muhtemelen timsah yoktur," diyerek bir yandan da kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Yaklaştıkları kulübenin ahşap panelleri zamanla yıpranmış gibiydi. Harap görünümüne rağmen, konuttan yayılıyormuş gibi görünen bir huzur ve çekicilik duygusu da inkâr edilemezdi.

Teknesi perona yanaştığında Yasin göğsünde bir beklentiyle ve dikkatlice kulübeye doğru ilerledi. Kalabalık pazarın uzaktan gelen mırıltılarını hâlâ duyabiliyordu ama burada, bu gizli köşede sanki dünyalar kadar uzaktaymış gibi geliyordu. Hava burada daha esintili gibiydi ve hafif bir rüzgâr konutu çevreleyen ağaçların yapraklarını hışırdatıyordu.

Yasin kapıya yaklaştığında, girişin üzerinde küçük, Güneydoğu Asya'ya özgü oymalı ahşap bir tılsımın asılı olduğunu fark etti. Aradığı adam için herhangi bir önemi olup olmadığını merak ederek zanaatkârlığa hayran olmak için duraksadı. Gerginliğini yatıştırmak için derin bir nefes alan Yasin kapıyı çaldı, ses havada yankılandı.

Bir süreliğine cevap gelmedi. Ardından kapı gıcırdayarak açıldı ve içeriden yetmişlerinde, aksi yüzlü Asyalı bir adam çıkageldi. O anda Yasin, babasının gizemli geçmişinin anahtarını elinde tutan adamı bulduğunu düşündü.

Kulübenin kapısında bekleyen yaşlı adam, sandalın kullanıcısına önce selam verdi. Ardından, anlaşılmaz bir aksanla kısa ve belirsiz bir konuşma yaptılar. Adamın eli kapıyı üzerlerine geri kapatmaya yeltendiğinde Yasin hızlı bir hareketle seslendi. "Ona söyle, elimde görmesi gereken bir fotoğraf var!"

Kapı yüzlerine kapanmışken yaşlı adam içeriden adamın çevirisini duydu. Merakla kapıyı tekrar aralayarak arkasından Yasin'e baktı. Yasin, cebinden çıkardığı eski bir fotoğrafı adama uzatarak kapıya yaklaştı. Kapıyı açan adamın yüzünde şaşkınlıkla karı-

şık bir ciddiyet belirdi. Ardından, sağını solunu kontrol ederek memnuniyetsiz ama belirgin bir ilgiyle Yasin'i içeri davet etti.

Yasin, bu beklenmedik davete sevinçle karşılık verdi. Ayaklarının yerde çıkardığı gıcırtılar eşliğinde, içinde hafif bir tereddütle eski loş kulübenin içine girdi. Adımını attığı andan itibaren, kulübenin gizemli ve tuhaf atmosferi onu sarmalayıp etkisi altına aldı. Duvarlardan sızan nem kokusu, yılların izlerini taşıyan ahşap zemin ve yarı karanlıkta beliren esrarengiz nesneler; Yasin'in içinde hem bir merak hem de tedirginlik uyandırdı.

Adam Yasin'i geçerek ondan uzak bir köşeye oturdu. Uzun, dağınık saçları derin kırışıklıklarla bezenmiş yüzünü çerçeveliyordu; uzun yılların yüzünde bıraktığı anıların işaretiydi bu izler. Delici, gri gözleri; sanki sayısız gizli gerçeğe tanık olmuşçasına içlerinde bir sürü sır barındırıyor gibiydi. Kısa boyluydu ve sahip olduğu kambur duruşu, uzun yılların vücuduna verdiği zararı gösteriyordu. Yaşlı görünüşüne rağmen, çevresinde bir güç ve dayanaklılık aurası da vardı.

Yaşlı adamın üzerindeki kıyafetler, kulübenin kendisi gibi eski ve yıpranmıştı. Sıska vücuduna bol gelen basit, bej keten bir gömlek giymişti ve solmuş kahverengi pantolonu yıpranmış bir ip kemerle bağlanmıştı. Ayakları çıplaktı ve elleri ömür boyu süren sıkı çalışmadan nasırlaşmıştı. Tavrı, sanki çok uzun zamandır bir şeyi veya birini bekliyormuş gibi, sessiz bir tefekkür ve sabır doluydu.

Yasin yanına geldiğinde, yaşlı adamın gözlerinde merak ve ihtiyat karışımı bir ifade olduğunu fark etti. Yaşlı adam, nihayet konuşmadan önce Yasin'i dikkatle inceleyerek başını yana eğdi. "Neden beni görmeye geldin?" diye sordu, sesi yaşlı bir ağacın kabuğu gibi yıpranmış ve pürüzlüydü.

Yasin bir an tereddüt ettikten sonra elini cebine atarak babasının fotoğrafını çıkardı ve onu adama uzattı. "Fotoğrafta oğlu-

nuzun yanında duran kişi benim babam," dedi. Yaşlı adamın bakışları fotoğrafa kilitlendi. Gözleri genişleyen adam bir süreliğine sessizliğini korudu. Sonra Yasin'e dönüp, "Cesursun," dedi, sesinde hayranlık ve inançsızlık karışımı bir ton vardı. "Baban oğlumun canını aldı ve şimdi oğlu benim çöplüğümde, kendi evimde beni ziyarete geliyor. Sana zarar vermeyeceğime nasıl inanırsın?"

Yasin, doğrudan yaşlı adamın gözlerinin içine baktı, sesi kendinden emindi. "Çünkü gerçeğin intikamdan daha önemli olduğuna inanıyorum. Oğlunuz ve babam arasında yaşananların göründüğünden çok daha fazlasını barındırdığını hissedebiliyorum. Bunun ne olduğunu anlamam gerek."

Yaşlı adam o sırada baştan aşağı Yasin'i incelemeye başladı. "Ne olduğunu anlaman gerektiği yirmi beş yıl sonra mı aklına geldi?" diye sordu onu küçümser bir yüz ifadesiyle. "Ne duymak istiyorsun ki?"

"Sadece gerçeği bilmek istiyorum. Babam o gün yaşananlardan sonra oğlunuz ve diğer hayatını kaybeden adam hakkında onların normal insanlar olmadığını işaret eden birtakım ifadeler vermiş. Bu düşünceleri onun akıl hastanesine yatırılmasına yol açmıştı."

Dikkatle Yasin'i dinleyen yaşlı adam alaycı bir tebessümle, "Demek normal insan değillerdi! Hangimiz normaliz ki evlat?" diye mırıldandı. "Sence biz insanlar içinde bulunduğumuz şu dönemde neyin normal neyin sıra dışı olduğunu doğru bir şekilde idrak edebiliyor muyuz?" diye sorarken sanki aradığı bir şeyler varmış gibi Yasin'in vücudunu yakından incelemeye devam ediyordu. "Normal eskide kaldı evlat. Hem de çok eskide! İnsanlar yüzlerce yıldır giderek derin bir uykuya dalmış durumda. Etrafta olan bitenden, kendilerini neyin beklediğinden haberleri olmadan gerçekten yaşadıklarını sanıyorlar. Normal olmayan hakkında sana bir sır vermemi ister misin?" dedi adam. Ses tonu giderek yükseliyordu.

Yasin merakla adamın iki dudağının arasından çıkacak olanları bekliyordu.

"Normal olmayan biri varsa o da senin babandı."

Bunu duyan Yasin bir an afalladı. Bu sözleriyle ne demek istiyordu ki?

"Normal olmadığını düşündüklerimiz de kendi içinde pek çok kola ayrılıyor evlat. Neyse ki senin baban iyi olan normal olmayanlardandı," dedi.

Yasin'in kafası iyice karışmaya başlamıştı. O sırada yaşlı adam Yasin'in bileğindeki izi fark etti. Sanki aradığını bulmuş gibi bir yüz ifadesiyle, "Bu kızarıklık ne zamandır var?" diye sordu.

Kendini bildi bileli dönem dönem ortaya çıkan bu garip şekle sahip kızarıklığın göründüğünden fazlası olduğu düşüncesi, yaşlı adamın bu şüpheli sorusunun ardından daha da baskın hâle geldi.

"Çocukluğumdan beri bu izin belirdiğini, yaşım ilerledikçe şekil değiştirip büyüdüğünü fark ettim," diye cevap verdi.

"Kaç yaşındasın?"

"Otuz sekiz yaşındayım," diye yanıtladı Yasin.

"Anlıyorum. Bana gelmemiş olsaydın birkaç yıl içinde zaten gerçekleri öğrenmeye başlayacaktın. Görünüşe göre şimdi bunu erkene almış durumdayız."

Yasin bilmece gibi konuşan adamın sözleri karşısında iyice içinden çıkılamaz bir labirente girmiş gibi hissetmeye başladı.

"Otur genç adam," dedi eliyle köşede duran eski püskü bir yer minderini göstererek. "Sanırım gerçekleri konuşmamızın vakti geldi."

Yaşlı adam sanki yaklaşmakta olan bir fırtınaya hazırlanır gibi kulübenin kapısını, pencerelerini birer birer kapatıp perdeleri de örterek içeriyi tamamen karanlık bir hâle getirdi. Sonra loş bir ışık yakarak Yasin'in hemen yanına çömelip bağdaş kurdu.

Adamın gözleri binlerce sırrın ağırlığını taşıyor gibiydi.

"Oğlum," diye söze başladı. "Yıllar önce bilgeliğine güvendiğim birisi aramızdakilere karşı duracak seçilmiş birinin bir gün ortaya çıkacak olduğundan bahsetmişti. Biz onu baban zannetmiştik. Ama şimdi anlıyorum ki aslında o kişi sen olabilirsin."

Yasin iyice kaybolmuştu. "Ne olur daha açık konuşun," dedi. "Kim bu aramızdakiler dediğiniz kişiler?"

Adam bakışlarını Yasin'den kaçırarak cevapladı. "Soğuk damarlar."

"Soğuk damarlar mı? Bu da ne demek?" dedi Yasin.

"Sanırım en baştan başlamalıyım," dedi adam ve oturduğu yerden kalkarak, "Çay alır mısın?" diye sordu.

"Evet, lütfen," diye cevapladı Yasin.

Yaşlı adam gücünü toplamak istercesine derin bir nefes aldı. Bir taraftan hemen yanı başındaki ocakta çay hazırlarken diğer taraftan da anlatmaya başladı.

"Her şey Cemşab adında bir gencin yanlış zamanda yanlış yerde olmasıyla başladı.

Bugünkü Tarsus'un mistik diyarında ailesiyle birlikte mütevazi bir evde yaşayan bu genç, fakir bir oduncu babanın oğluydu ve günleri sürekli bir hayatta kalma mücadelesiyle geçiyordu. Cemşab, günün birinde bir grup arkadaşıyla ormanda gezinirken hayatını sonsuza dek değiştirecek bir olay yaşayacağından habersizdi.

Ormanın içlerine doğru yol aldıkça önlerine daha önce hiç karşılaşmadıkları bir su kuyusu çıktı. Merakı uyanan Cemşab arkadaşlarının da yardımıyla kuyudan içeriye girdiğinde her yerin balla kaplı olduğunu gördü. Kuyuda o kadar çok bal vardı ki, *onu toplayıp satmak her birinin geçimlerine büyük oranda katkı sağlayabilir,* diye düşündüler.

Böylece başladılar balı toplamaya. Fakat kuyuda bal kalmadığı bir vakit Cemşab'ın arkadaşları ona ihanet ederek tüm balı aldıkları gibi Cemşab'ı kuyunun içinde bıraktılar ve arkalarına bile bakmadan oradan uzaklaştılar." Bir an duraksadıktan sonra devam etti.

"Ormanın derinliklerinde bir kuyunun dibinde yapayalnız kalan Cemşab, tek başına geçen saatlere ve yardım çığlıklarına rağmen sesini kimseye duyuramadığı bir vakit kuyunun içinde gizli bir geçit olduğunu fark edince bulduğu bu geçitten sürünerek uzun saatler boyu bilinmezliğe doğru yol aldı. Sonunda egzotik çiçeklerin kokusuyla dolu ve yemyeşil bir gölgelik altında parıldayan havuzların bulunduğu bambaşka bir bahçede buldu kendini.

Cemşab, bahçenin irili ufaklı yılanlarla dolu olduğunu görünce çok şaşırdı. Bu olağanüstü diyarda yürüyüp etrafı keşfetmeye çalışırken vücudunun üst kısmı insan ve alt kısmı yılan olan, güzel bir kadınla karşılaştı. Bu, yılanların kraliçesi, bilgeliğin ve şifanın simgesi Şahmeran'dı."

Yasin, yaşlı adamın öyküsünü, uykuya hazırlanırken harikulade bir peri masalı dinleyen çocuk gibi kendinden geçerek hayranlıkla dinlerken Şahmeran ismini duyunca gözleri merakla parladı. Şahmeran'ı daha önce pek çok defa duymuştu. Ama bilgisi sadece onun ismi ve yarı-insan yarı-yılan olduğuyla kısıtlıydı. Onunla ilgili efsaneyi ilk kez dinliyordu.

"Cemşab, ilk baştaki korkusuna rağmen kısa süre sonra kendisini Şahmeran'ın manyetik varlığına kapılmış hâlde buldu. Zaman geçtikçe yakınlaştılar ve Cemşab kendi türünün sırlarını onunla paylaştıkça Şahmeran da yılanların kadim bilgilerini ona anlatıyordu, Yılanlar diyarındaki insanoğluna güvenmeme kuralını çiğnemiş olan Şahmeran, kraliçe olmanın verdiği güç sayesinde önünde bir engel hissetmiyordu. Gün geçtikçe aralarındaki bağ, farklı dünyalarının sınırlarını aşan derin bir sevgiye dönüştü.

Fakat yıllar geçtikçe Cemşab, yeryüzündeki ailesinin özlemini yaşamaya başladı. Bu durumu fark eden Şahmeran, sevdiği adamın gitmesine izin verdi ancak yalnızca bahçesinin yerini veya onun varlığıyla ilgili gerçeği asla açıklamaması şartıyla. Cemşab bunu kabul etti ve kalpleri sonsuza kadar dolanmış, gözyaşları içinde birbirlerine veda ettiler.

Yılanlar hastalıkların şifasını doğada bulmada ustalardı. Cemşab, Şahmeran'dan edindiği bilgileri ihtiyacı olanlara yardım etmek için kullanarak dış dünyada tanınan bir şifacı oldu. Ama sevgili Kraliçe Yılan'ına verdiği sözün gün gelip taşıyamayacağı bir yüke dönüşeceğinden henüz habersizdi.

Yıllar geçse de Cemşab verdiği söze sadık kalmış, Şahmeran'ın varlığını ve gizli bahçesinin yerini asla açıklamamıştı. Hayat sükûnet içinde devam etti, ta ki bir gün memleketin padişahı ağır bir şekilde hastalanıncaya kadar. Kurnaz ve hırslı bir adam olan saray veziri, aynı zamanda da sarayın güçlü bir büyücüsü olarak görev yapıyordu. Kendi çıkarlarını ilerletme fırsatını değerlendirmek isterken padişahı iyileştirebilmenin tek yolunun efsanevi Şahmeran'ın etinin hasta padişaha yedirmekten geçtiğini keşfettiğinde derhâl tüm ülkeye haber salındı. Şahmeran'ı gören duyan kim varsa araştırılacak ve Kraliçe Yılan'ın bulunmasına çalışılacaktı.

Padişahı kurtarmak için çaresiz kalan halk, yakalanması zor Kraliçe Yılan'ın nerede olduğunu bilebilecek birini ülkenin dört bir yanında aramaya başladı. Sonunda, bir şifacı olarak ünü ülke çapında büyümüş olan Cemşab'a geldiler. Cemşab, Şahmeran'la ilgili bilgisi olmadığını söylese de vücudunda sakladığı bir sır gün yüzüne çıkıp halk tarafından öğrenilince her şey anlaşıldı. Halk arasında iyi bilinen bir gerçek vardı. İnsanlardan kim Şahmeran'la karşılaşıp onu görürse vücudunun bir kısmındaki deride birtakım değişiklik ve pullanmalar meydana gelmekteydi.

Şahmeran'ın Cemşab'ı bu konuda uyarmış, hatta bundan sonra asla hamama gitmemesini söylemiş olsa da Şahmeran'la kurduğu derin yakınlık sayesinde vücudundaki pullanma insanların dikkatini çekecek kadar çoğalmıştı."

Gerçeği daha fazla saklayamayan Cemşab kraliyetin baskısıyla üzülerek de olsa veziri ve adamlarını Şahmeran'ın bahçesinin gizli girişine götürdü. Durumun vahametini anlayan Şahmeran, padişahı kurtarmak ve çok sevdiği Cemşab için, onun ihanetine rağmen seve seve kendini canını feda ederek en büyük fedakârlığı yapmaya karar verdi."

Şahmeran, ölümünden önce Cemşab'a etini kaynatması talimatını vermiş ve bunun nasıl kullanılacağını açıklamıştı. Kuyruğundaki suyu vezir içecek, eti padişah tarafından tüketilecek ve başının özünü ise Cemşab tüketecekti. Şahmeran'ın bu talimatları yerine getirildiğinde vezir hayatını kaybetti, padişah iyileşti ve Cemşab emsalsiz bir bilgelik kazanarak şifacılıkta bir üst seviyeye geçti.

Yılanların mistik âleminde, Şahmeran'ın ölümüyle ilgili gerçek bilinmiyordu. Sürüngenler kraliçelerinin gün gelip yeraltı dünyasına geri dönecek olduğu beklentisiyle yaşarlarken efsaneye göre, bir yılanla yolları kesişen insanlar, ölen kraliçe hakkında tek kelime etmeye asla cesaret edemezdi çünkü yılanlar onun ölümünü öğrendikten sonra, yeraltı dünyasının derinliklerinden çıkıp yüzeydeki dünyadan intikam alacaklarından korkarlardı. Bugün o coğrafyaya gidersen insanların hâlâ bir yılanla karşılaştıklarında Şahmeran'dan bahsetmeye korktuklarını görebilirsin."

Adam anlattıkça Yasin heyecanla ve dikkatle dinlemeye devam ediyordu.

"Kraliçe Yılan'ın katledilmesinden sonra bir süre bu hassas denge korundu. Ancak hem yılanların hem de insanların haberi olmadan, Şahmeran yeraltının tenha bir köşesinde bir mağaranın

en derin girintilerinde gizli bir miras bırakmıştı. Henüz hiçbir yaratığın girmeye cesaret edemediği yerde, Cemşab'la yasak aşkının bir kanıtı olarak diğerlerinden farklı yedi olağanüstü yumurta karanlığın içine gizlenmişti. Bu kozmik kalıntılar, hayal gücünün ötesinde bir güce sahipti ve sonunda zamanı geldiğinde çatlamaya başladılar.

Yeraltı dünyasının göbeğinde Cemşab ve Şahmeran'ın yarı insan yarı yılan çocukları yumurtalarından çıkarak ilk kez gözlerini açarken üç yumurta ise hiçbir zaman çatlamadı ve doğum gerçekleşmedi.

Bu dört çocuk, yılanlar diyarında büyüyüp gelişirken annelerinin başına gelen trajik kaderden habersiz mutlu bir şekilde hayatlarını devam ettiriyorlardı. Yarı-yılan kardeşler, yumurtadan çıkmamış kardeşlerini korumayı üstlendiler, onların yukarıdaki dünyadan korunmasını ve saklanmasını sağladılar. Nesiller geçtikçe yılan çocukları çoğaldı, soyları daha da güçlendi ve daha dayanıklı hâle geldiler. Birlikte, üç kırılmamış yumurtayı gizli ve güvende tutmak için dünyayı kapsayan karmaşık bir vesayet ağı ördüler.

"Annelerinin ölümü ve buna yol açan ihanet hakkındaki gerçek, yarı-yılan çocukların bilgisinden dikkatle saklanmaktaydı. İnsanlar, bu acı gerçeği ortaya çıkarmanın yılanların masumiyetlerini paramparça edeceğine ve kalplerinde nefreti besleyerek onları bir yıkım yoluna sürükleyeceğini biliyorlardı.

Ancak bu iyi niyetli aldatmaca, yaratıldığı ilk andan beri âdemoğullarının en büyük düşmanının yararlanmaya can attığı bir güvenlik açığı bırakmıştı."

Yasin merakla bu kişinin kim olduğunu duymayı bekliyordu.

Adam, "Şeytan tabii ki," diye sözüne devam etti. "Bin yıllar geçtikçe Şeytan, Şahmeran ve Cemşab'ın çocuklarını gözlemle-

miş, onların güçlü ve zayıf yönlerini incelemiş ve doğru saldırı anının gelmesini beklemişti.

Nihayet, Şeytan'ın dünyanın üzerine nifak tohumları ekme ve kaosu salma fırsatını gördüğü zaman geldi. Eşsiz güçleri ve yetenekleriyle Şahmeran'ın çocuklarının insanlığa karşı verdiği savaşta mükemmel bir silah olabileceğini biliyordu. Şeytan, yarı yılan çocukların kulaklarına fısıldadı ve annelerinin trajik ölümü hakkındaki gerçek ile zihinlerini zehirledi.

Şahmeran'ın ihaneti ve ölümü, yılan çocukların arasında orman yangını gibi yayılırken kalpleri şok, keder ve öfkeyle doldu.

Annelerinin güvendiği insanlar tarafından korkunç bir şekilde katledilmiş olduğunu öğrenmeleri, yılanları içlerinde gizlenen karanlığa karşı savunmasız bıraktı.

Şeytan, kötü niyetli gündemine hizmet etmek için onların düşüncelerini ve duygularını çarpıtarak yarı yılan çocukları manipüle etmeye devam etti. Onları insan dünyasının özüne kadar çürümüş olduğuna ve annelerinin zamansız ölümünün intikamını almaları gerektiğine ikna etti. Yavaş ama emin adımlarla, yılan çocukları doğanın barışçıl koruyucularından insanlığın amansız düşmanlarına dönüştüler.

Şeytan'ın etkisi altında, artık nefret ve kötülükle dolu olan yarı yılan çocuklar, yukarıdaki dünyaya sızmaya başladı. İnsanlar arasında kılık değiştirdiler, görünüşlerine ve tavırlarına büründüler ve toplumun dokusuna sızdılar. Yüzyıllar geçtikçe, sayıları ve güçleri arttı, dünya çapında otorite ve nüfuz pozisyonlarını işgal ettiler.

Yeni buldukları konumları sayesinde, yılan çocuklar insanlık tarihinin akışını kontrol edip manipüle edebildiler ve insanlığın

nihai düşüşünü sağlamak için planlarını dikkatlice ördüler. Bu arada, annelerine zulmeden dünyadan intikamlarını alacakları günü sabırla beklerken gerçek doğaları bir aldatmaca perdesinin arkasına saklanmış, fark edilmeden kalmışlardı.

Bu karmaşık yalanlar ve aldatma ağının ortasında, ebedi düşmanlarının üzerine saldığı kaos ve yıkımdan zevk alan Şeytan, Rabb'ine söylemiş olduğu gibi kıyamet gününe kadar insanlığın üzerindeki oyunlarını sürdürmeye devam ediyor.

Yeryüzünde tüm bu gelişmeler yaşanırken insan dünyasından gizlenmiş bir diyar olan yeraltındaki yılanlar diyarı, iç çekişmelerden ve güç mücadelelerinden nasibini aldı. Çeşitli yılan soyları, kontrol ve etki için rekabet ederek toplumlarında çatışmalara ve istikrarsızlığa yol açtılar. Yaşanan bu gelişmelerden dolayı kalan üç yumurtanın güvenliğinden korkan yarı-yılan çocuklar, onları yeryüzündeki dünyada, insanlar arasında saklamanın en iyisi olacağına karar verdiler. Yumurtalardan birinin Tayland'da bir yerlerde saklanıldığına inanılıyor. Diğer iki yumurtanın nerede olabileceği hakkında bir bilgim yok. Arka planda ipleri şeytan elinde tutarken yarı yılan yarı insan varlıklar aramızda dolaşıyor, dünyamızı kontrol etmeye ve haklarını almaya çalışıyorlardı. İntikam."

Yaşlı adamın paylaştığı inanılmaz geçmişi özümsediğinde Yasin'in kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Tanıdığı dünya gözlerinin önünde değişiyordu ve bu yılan soyundan gelen varlıklara karşı mücadelenin, insanlığın kaderinin dengede olduğu destansı boyutlarda bir savaş olacağını anladı.

Yaşlı adam, sanki uzun süredir kayıp olan bir anıyı hatırlıyormuş gibiydi. "Tarih boyunca oğlum, yılan soyundan gelen varlıkların insan uygarlığı üzerindeki etkisinin belirtileri olmuştur. Yılanları konu alan sayısız mit ve efsaneyi düşün: Ejderhalar, Çin

burçları, eski Mısırlıların tanrı zannettikleri yarı-insan yarı-yılan Apopis, Azteklilerin tanrı kabul ettikleri yılanımsı Quetzalcoatl. Bu hikâyeler gizli bir gerçeğe sahiptir. Aramızdaki yılan soyundan gelen varlıkların varlığına, onların gücüne ve sinsi amaçlarına atıfta bulunurlar."

Hikâye devam ederken Yasin çok etkilenmiş bir şekilde dinliyordu.

"Etkileri dünyanın her köşesinde hissedildi. Büyük Piramitler, Stonehenge ve Nazca Çizgileri'nin inşası... Tüm bu gizemli yapılar, yılan soyundan gelen varlıkların bilgi ve gücünün izlerini taşıyor. Atlantis, Bermuda Şeytan Üçgeni ve açıklanamayan sayısız fenomenin izleri soğuk damarlar ve altının saklanan sırrıyla doğrudan bağlantılı."

"Altın mı?" diye sorarak araya girdi Yasin. Bunu duyunca heyecanı bir kat daha artmıştı.

"Evet. Altın evlat. Oraya az sonra geleceğim. Yılan soyundan gelen varlıklar insan toplumunun en üst seviyelerine sızdı; başkan, politikacı, bilim adamı ve sanatçı kılığına girerek tarihin akışını kurnazca manipüle ettiler. Ve etmeye de son hız devam ediyorlar. Savaşların sonucunu etkilediler, ekonomik krizleri yönettiler. Dünyanın ve teknolojinin ilerlemesine yön verdiler.

Nereye bakılacağını bilirsek işaretler her yerdedir. Pek çok gizli topluluk, bu yılan soyundan gelen varlıklarla uzun süredir bağlantılı bir şekilde hareket ediyor."

Yaşlı adam Yasin'e doğru eğildi, sesi artık zar zor duyuluyordu.

"Ve dahası da var Yasin. Bazı soyların, güçlü ve nüfuzlu ailelerin, parayı elinde tutanların doğrudan Kraliçe Yılan'ın melez soyundan geldiğine dair fısıltılar var. Hepsinin yılan kanı taşıdığı

söylenir. İçlerinde nesilden nesle aktarılarak güçlerinin ve kontrollerinin devam etmesini sağlıyor.

Bazıları bu yılan soyundan gelen varlıkların Sümerler ve Mayalar gibi eski uygarlıkların gizemli kayboluşlarıyla bir bağlantısı olduğuna inanıyor. Belki de kontrolü ellerinde tutmak ve varlıklarını gizlemek için yılanlar tarafından yok edilmişlerdi.

Tarih boyunca, popülasyonları yok eden, açıklanamayan vebalar ve hastalıklar oldu. Kara veba, İspanyol gribi ve hatta daha yeni salgınlar... Belki yılan soyundan gelen varlıklar gelişmiş biyoloji ve genetik bilgilerini insan sağlığını manipüle etmek ve gerekli gördüklerinde kitleleri itlaf etmenin bir yolunu buldular. Onlardan her şey beklenir.

Bilim alanı da yüzyıllar boyunca bilgi ve anlayışta açıklanamaz ani sıçramalar yaşadı. Nikola Tesla, Albert Einstein ve Leonardo da Vinci gibi parlak beyinler yılan soyundan gelen varlıklardan ilham almış ve hatta onlara rehberlik etmiş olabilirler mi? Bunu bir düşünmeni isterim. Bu insanlar belki de insan toplumunu yılanların planlarına uygun bir hızda ilerletmeyi seçtiler..."

Yasin'in bir şey demesine izin vermeden devam etti.

"Popüler kültür alanında bile yılan soyundan gelen varlıkların etkisine dair ipuçları var. Bilim kurgu dizilerinden şekil değiştiren sürüngen karakterlerin yer aldığı kitaplara, filmlerden televizyon programlarına kadar pek çok mecrada bize bu tür varlıkların olabileceğiyle ilgili söylentiler ortaya atıldı. Gerçek nihayet ortaya çıktığında tüm dünya insanları şoka uğramasın diye, halkı aramızda yaşayan yılan soyundan bu varlıklar fikrine karşı yavaş yavaş duyarsızlaştırmayı amaçlamış olabilirler mi?

Yüzlerce yıldır var olmuş sayısız gizli cemiyet ve güçlü teşkilat yılan soyundan gelen varlıklar tarafından kurulmuş ve kontrol

edilmiş durumda. Dünyayı etkileyen olayların gidişatını şekillendirmek ve iktidar üzerindeki hâkimiyetlerini sürdürmek için.

Siyaset ve finans alanında sayısız yolsuzluk, aldatma ve manipülasyon örneği yaşandı. Dünyadaki güçlü ailelerin olayları perde arkasından kontrol ettikleri uzun süredir söyleniyor. Bu ailelerin kendileri yılan soyundan gelen varlıklar mı, yoksa sürüngen efendileri adına hareket eden insan kuklalar mı? Hâlâ cevaplanamamış pek çok soru var. Ben kendi bilgim dâhilindekileri sana anlatabiliyorum."

"Peki ya altın?" diye sordu Yasin. Aklı hâlâ altında kalmıştı.

"Yılan soyundan gelenlerin karşılaştıkları önemli sorunlardan biri de ünlü bilim adamı Nikola Tesla olmuştu. Tesla zamanının çok ilerisinde bir dâhiydi. Dehası elektrik ve elektromanyetizma âlemlerinin ötesine geçti. Bizlerin şu anda bile kavramakta zorlandığımız pek çok gerçeği ortaya çıkarmıştı. Yılan soyunun altınla ilgili bilip binlerce yıldır sakladıkları büyük sır da dâhil.

Tesla'nın altın ve frekanslar üzerine yaptığı araştırmalar, onu Mısır piramitlerine götürmüş ve burada bu eski yapıların müthiş birer frekans cihazları olarak hizmet ettiğini keşfetmişti. Piramitler, dünyanın doğal enerjisiyle rezonansa girerek bir tür haberleşme ve iletişim kurma cihazlarıydı.

Ancak yılan soyundan gelen varlıklar her zaman herkesi takip ediyorlardı ve Tesla'nın keşiflerinin büyüklüğünü fark ettiklerinde onu itibarsızlaştırma planlarını ortaya koydular. JP Morgan gibi endüstri ve finans dünyasının güçlü isimlerini, Tesla'nın projelerinden desteğini çekmek için manipüle ettiler.

Sonunda, Tesla öldüğünde soğuk damarlılar onun araştırma dosyalarının yok edilmesini veya gizlenmesini sağlayarak keşifle-

rinin geniş çapta bilinmesini engellediler. Çünkü dünya halkları üzerindeki kontrolü ellerinde tutmak istiyorlardı.

Son yüz yıldır frekans çalışmaları, ile insanları derin bir uykuda tutabilmeyi başarmış durumdadır. Bugün sokağa çıktığında insanları daha dikkatli izle Yasin. Her geçen gün hakikatten uzaklaşmaya başlamış olduklarını görebilmen çok da zor olmayacak."

Yasin, yaşlı adamdan öğrendiklerinin ağırlığını üzerinde taşıyıp taşıyamayacağını kestirmeye çalışırken bir an elinde tuttuğu haritayı hatırladı. Adam, "Onu çantana koy, her yerde de çıkartma," diye tembihledi.

"Şimdilik onlar hakkında söyleyebileceğim şeyler bunlar," diye devam etti sözüne. "Bildiğimden çok daha fazlası olduğuna eminim. Ama duymanı istediğim, çok önemli son bir şey daha var..."

Sessizliğin içinde hafifçe yankılanan ahşap gıcırtıları eşliğinde, adam titrek bacakları üzerinde yavaşça doğruldu. Etrafı saran karanlığın içinde, birkaç adım ötesindeki gizemli bölgeye ilerledi. Bir an durdu, derin bir nefes aldı ve yıllardır sakladığı o gizli bölmeye eğildi. Yavaşça ama kararlı bir şekilde elini uzattı, ahşap zeminin altındaki karanlıkta, bir zamanların şahidi olan bir şeyi arıyordu. Elinin parmakları, zamanın tozunu üzerinde taşıyan bir objeyi yakaladığında, yüzünde anlamlı bir tebessüm belirdi. Elinde, yılların izlerini taşıyan, kenarları yıpranmış ama hala değerini yitirmemiş bir harita vardı. Adam, bu değerli hazineyi, yanında sabırsızlıkla bekleyen Yasin'e uzattı. Bu yarım bir haritaydı.

Yasin meraklı gözlerle haritayı eline aldı ve ne diyeceğini beklerken yaşlı adam, "Kayıp yumurtalar Yasin!" dedi. "Peşine düşmen gereken en önemli şey yumurtalar."

Yasin adamın sözlerini anlamaya çalışırken kulübenin kapısı büyük bir gümbürtüyle açıldı ve içeriye üç tane orta boylarda takım elbiseli adam hücum etti. Korkunç bir hız ve hassasiyetle önce yaşlı adama saldırarak ona ölümcül bir darbe indirdiler.

Neye uğradığını şaşıran Yasin'in damarlarındaki adrenalin kısa sürede en yüksek seviyeye ulaştı. Hızlı karar vermesi gerektiğine şüphe yoktu. Elinde tuttuğu haritanın parçasını sıkıca kavrayıp kıvrak bir hamleyle üzerine gelen adamlardan birinden kurtularak koşmaya başladı. Boşta olan elini tüm gücüyle yumruk yaparak o sırada kapının girişini tutan bir diğer adamın yüzüne indirdi. Aldığı darbenin sonucunda tıpkı bir yılan gibi tıslayan adamın sesini duyan Yasin, "İşte şimdi başım gerçekten belada," diyerek var gücüyle kulübenin bulunduğu nehir kıyısı boyunca taş yolun üzerinde koşturmaya başladı. Onu bırakan sandal da ortalıkta değildi.

Ama pazar sadece iki yüz elle metre kadar uzaktaydı. *Eğer yakalanmadan oraya ulaşabilirsem kalabalığın arasından izimi kaybettirebilirim*, diye düşündü.

Fakat adamlar çoktan Yasin'in peşine takılmıştı. Koşma hızlarına ve çevikliklerine bakılırsa Yasin'i görüş açılarından çıkartmaya hiç niyetleri yoktu.

Yasin, soluk soluğa pazara ulaşmayı başardığında kendini hareketli, yüzen çarşının ortasında buldu. Satıcılar ve müşteriler hiçbir şeyin farkında olmadan hayatlarına devam ediyorlardı. Renkli tezgâhlar ve mal yüklü sandallar suda sallanıyordu.

Dar yürüyüş yolları ve köprüler, Yasin'in kendisine peşine takılmış bu adamlara karşı bir avantaj sağlayacağını umduğu karmaşık bir labirent oluşturuyordu. Peşindekilerin sürüngen soyundan soğuk damarlar olduğunu anlamıştı. Gözleri bu amansız

saldırganları alt etmek için herhangi bir fırsat bulmanın ümidiyle tüm çarşıyı taramaya devam ediyordu.

Yasin tüm gücüyle pazardaki esnafın ve turistlerin arasında koşmaya devam ederken onu takip edenlerin bir arada olmadığını ve etrafa dağılmış olduklarını fark etti.

Soğuk damarlar, telepatik olarak birbirleriyle iletişim kurabildiklerinden Yasin'in hareketlerini daha iyi takip edip onun kaçış yollarını keserek takiplerini kusursuz bir şekilde koordine edebiliyorlardı.

Üç adam sanki tek bir vücutmuş gibi çalışıyordu ve zihinleri ölümcül, sessiz bir ittifakla birbirlerine bağlıydı. Yasin bu koşuşturmaca sırasında bir köprü gibi kullandığı bir sandaldan diğerine atlamaya başladığında yüzen pazardaki huzur giderek bozulmaya başlamıştı. Soğuk damarlar yılana benzer bir zarafetle hareket ediyor, kalabalık pazarda kolayca oradan oraya atlayıp zıplıyordu. Farklı spektrumlarda görme yeteneği sergileyen gözleri alışılmadık bir şekilde titreyerek bu kaotik ortamda Yasin'i takip etmelerini sağlıyordu.

Yasin, dört beş metre arkasından koşturan düşmanını alt etmek için herhangi bir avantaj ararken onu yavaşlatmayı umarak bir kasa yığınını devirmeye çalıştı, ancak sürüngen soyu engelin üzerinden atlayarak daha da hız kazandı.

Yasin'in gözleri üstünlük sağlamak için fırsat kollayarak çarşıyı tararken meyve yüklü bir kayık gördü ve bir an bile tereddüt etmeden kayığı suyun üzerinden atlamak için bir atlama taşı olarak kullandı. Kayık bir yandan diğer yana sallanırken içindekiler şaşkınlıkla çığlık attılar.

Yasin tam birinden kurtulduğunu düşünürken köşeyi döndüğü anda bir başka soğuk damarla karşı karşıya kalıyordu. Yürüyüş yolundaki ahşap bir balkona tırmanarak kaçmaya devam eden Yasin, platform boyunca koşarken onu takip edenlerin tıslamalarının giderek daha da şiddetlendiğini duyabiliyordu.

İki soğuk damar birleşmiş, tam onu yakalamak üzereyken gözüne bir kasa yığını çarpan Yasin, onları tekmeledikten hemen sonra kaldırım boyunca bir dizi meyve ve sebzeyi yuvarlayarak peşindekileri yavaşlatabileceği kaygan bir zemin oluşturdu. Bu durum onları yavaşlatarak Yasin'in ufak bir liderlik kazanmasına izin verdi.

Köşeyi döndüğünde kendini pazarın koşuşturmacasında gizlenmiş tenha bir alanda buldu. Bir süreliğine durdu, nefesini düzene soktu ve peşindekilerden herhangi bir ses var mı diye havayı dinledi. Herhangi bir takip sesi gelmiyordu.

Yasin, neredeyse yorgunluktan koşamayacak hâle gelmişken peşindekilerde hiçbir yorulma belirtisi görünmüyordu. Dar uzun sokakta izini kaybettirmiş olduğunu düşündü ve gücünü tekrar toparlayıp koşturmaya başladı. Fakat bu defa kapana kısılmıştı. Çünkü çok geçmeden sokağın giriş ve çıkışının soğuk damarlar tarafından kapatıldığını fark etti.

Şimdi onlarla yüzleşme vaktiydi. Yasin adamların gözlerindeki tehditkâr parıldamayı metrelerce öteden görebiliyordu. Bu karşılaşmaktan sağ çıkmak istiyorsa onlarla dövüşmekten başka seçeceği kalmadığını biliyordu.

Gençken babasının ona öğrettiği dövüş sanatları eğitiminden yararlanarak kendini karşılaşmaya hazırladı. Önünde duran insanlık dışı düşmanlarla yüzleşmeye hazırlanırken zihnini ve vücudunu odaklayarak derin bir nefes aldı.

İlk sürüngen saldırgan, Yasin'in üzerine atıldı. Yasin darbeden ustaca sıyrıldı ve soğuk damarın orta kısmına hızlı bir tekme attı. Sürüngen acı içinde tıslamalar eşliğinde iki büklüm oldu ama çabucak toparlandı.

Bu sırada diğer sürüngenler Yasin'in etrafını sarmış, bir avcı sürüsü gibi yaklaşmışlardı. Mükemmel bir uyum içinde hareket ediyorlardı, hareketleri akıcı ve hesaplıydı; saldırılarını ürkütücü bir hassasiyetle koordine edip Yasin'in üzerine yürüdükleri her hâllerinden belliydi.

Yasin bir cesaretle sürüngenlerden birinin yüzüne güçlü bir yumruk indirdi ve onu sokak duvarına doğru savurdu. Fakat sıradaki darbe onlardan gelmişti. Yasin, sağ omuzunun üzerinde yerde bir metre kadar sürüklenmesine yol açan darbenin etkisini atlatıp tekrar ayağa kalktığında başka bir soğuk damar ona doğru hamle yaptı ama Yasin onun hareketini tahmin ederek kenara çekilmeyi ve açıkta kalan tarafına yıkıcı bir dirsek darbesi indirmeyi başardı. Yaratık, acı içinde kıvranıp yere yığıldığında fırsatı değerlendiren Yasin, onun üzerinden atlayarak çareyi onları atlatmayı denemekte buldu. Hızla köşeyi dönen Yasin bir köprüyü geçerken açık ateşte, büyük bir tencerede yemek pişiren bir satıcıyı fark etti. Tencere kaynar yağ ile doluydu. Fırsatı değerlendirerek tencerenin iki kolundan tutup içindeki tüm yağı arkasından koşturan soğuk damarın yüzüne boşalttı. Yasin'in şimdiye kadar ki duyduğu en yüksek sesli tıslama çıktı sürüngenin ağzından.

Böylece içlerinden birini alt etmeyi başarmıştı. Fakat peşinde hâlâ iki soğuk damar daha vardı. Yasin az ileride pazarın bir bölümünü kaplayan bir gölgelik gördü. Bir an bile tereddüt etmeden, yakındaki bir satıcıdan bir bıçak aldı ve gölgeliğin bağlı bulunduğu halatları keserek gölgeliğin iki soğuk damarın üzerine

çökmesine yol açtı. Sürüngenler bir an için tuzağa düşmüşlerdi, öfke tıslamaları yüzen pazarda yankılanıyordu.

Yasin fırsattan istifade etrafındaki kalabalık pazar tezgâhlarını hızlıca taramaya başladı. Çeşitli giysiler, şapkalar ve perdeler satan bir tezgâh görüp aceleyle oraya gitti ve kılık değiştirmesine yardımcı olacağını düşündüğü birkaç eşyayı aldı. Dökümlü bir eteği ve bir kadın gibi görünmesini sağlayacak bol, parlak renkli bir bluzu üzerine geçirdi. Daha sonra geniş kenarlı bir şapka aldı ve boynuna hafif, desenli bir fular dolayarak yüzünü daha da gizledi. Son olarak kılık değiştirmesini tamamlamak için bir çift büyük güneş gözlüğü taktı.

Şimdi turist kılığına giren Yasin, kalabalığa karışmak için elinden geleni yaparak temkinli bir şekilde hareketli pazarın içinden geçti. Yakınlarda sürüngenlerin varlığını hissedebiliyordu, soğuk damarların gözleri insan kalabalığında avlarına dair herhangi bir işaret arıyordu.

Yasin, bir grup turistin kendilerini yüzen çarşıda gezdirecekleri tekneye bindiğini gördü. Bunu kaçmak için bir fırsat olarak görerek sıradan bir gezgin gibi davranıp hızla gruba katıldı. Peşindeki sürüngenleri kandırmaya yeteceğini umarak sesini yumuşak ve kadınsı tutmaya özen gösterip diğer yolcularla sohbet etmeye başladı.

Kayık su üzerinde hareket edip uzaklaşmaya başladığında, Yasin gergin bir şekilde pazara baktı ve kalabalığı tarayan sürüngenleri izledi; hayal kırıklığına uğramış ve avlarının ellerinden kayıp gittiğini hissederek çaresiz görünüyorlardı.

Kayık pazardan uzaklaşırken Yasin rahat bir nefes aldı. Şimdilik onlardan kaçmayı başarmıştı ama o kadar kolay pes etmeyeceklerini hissedebiliyordu. Uyanık kalmak zorundaydı.

Yeteri kadar ortamdan uzaklaştıktan sonra kayıktan atlayan Yasin, yüzen pazardan ayrılmak için önüne çıkan ilk taksiyi durdurdu ve aceleyle içeriyi girip kapıyı arkasından kapattı.

"Nereye hanımefendi?" diye sordu taksi şoförü, gözleri ileri-deki yoldayken.

Arkadan kalın bir erkek sesi, "Khao San yolu lütfen," diye yükselince şoför bir an irkildi. Dikiz aynasından arkaya bakan şoför, Yasin'in bıyıklarını görünce bir an dili dolandı ve ne diyeceğini şaşırdı.

"Tabii hanımefendi. Şey... Efendim..."

Şoför gaza basıp pazar alanında uzaklaşmaya başladığında Yasin derin bir nefes alıp tek tek üzerindeki kıyafet ve aksesuarları çıkartarak koltuğun üzerine bırakmaya başladı.

Yasin şoförün bir yandan araba sürerken diğer yandan da bir gözüyle dikiz aynasından onu izlemeye devam ettiğini fark edince, "Göründüğü gibi değil!" diyerek üzerinde oluşmuş yanlış anlaşılmadan da kurtulmaya çalıştı.

"Önemli değil. Tayland'da alışık olduğumuz bir görüntü bu," diye yanıtladı şoför imalı bir şekilde sırıtarak.

Yasin gözlerini yana devirerek, "Her neyse," dedi. "Sen işine bak!"

İki saatlik zorlu bir yolculuğun ardından sonunda otel odasına geri dönen Yasin, içeri girer girmez kendini sırtüstü yatağa attı ve sanki sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca boş gözlerle tavana baktı. Bir düşünce girdabına kapılmış, az önce deneyimlediği akıl almaz olayların ağırlığıyla boğuşmaya başlamıştı. Sanki her şeyin tuhaf ve yabancı olduğu yeni bir dünyaya itilmiş gibiydi. Bildiği şekliyle dünya geri dönülmez hâlde değişmişti.

"Peki şimdi ne olacak?" diye merakla söylendi fısıltı gibi bir sesle. Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Bugün soğuk damarlar diye hitap ettiği varlıklardan kıl payı kurtulmayı başarmıştı ama peşini bırakmayacaklarını ve haritanın kendisinde bulunan parçası için mutlaka karşısına çıkacaklarından neredeyse emindi.

Yasin ani bir kararlılıkla yatağında doğrulup cebinden haritanın parçasını çıkardı ve onu yakından incelemeye başladı. Yüzen pazardaki kovalamaca, haritanın bazı kısımlarını nemli bırakmıştı ama neyse ki metin ve resimler okunaklıydı ve hasar görmemişti.

"Her şey doğruydu," diye kendi kendine mırıldandı, içinde huşu ve haklılık karışımı bir duygu dolaşıyordu. "Babamın deli olmadığını biliyordum."

Yasin haritayı incelemeye devam ederken gerçeği ortaya çıkarmak, haritayı ne pahasına olursa olsun korumak ve mümkünse kayıp babasını bulmak için yeni bir kararlılık hissetmeye başladı.

Haritanın parçası kalın ve kabaydı, yüzeyi çizildiği tarihten bu yana geçen yüzyıllara tanıklık eden ince kırışıklıklardan oluşan bir ağla lekelenmişti. Kâğıdın dokusu dokunulamayacak kadar pürüzlüydü, bu da onun bir bitki lifleri ve hatta muhtemelen hayvan postu karışımından yapıldığını gösteriyordu.

Haritadaki çizim; zengin, koyu bir mürekkebe batırılmış ince bir tüy kalem kullanılarak oyulmuş gibi görünen karmaşık bir çizgi ve sembollerden oluşuyordu. Zamanla mürekkep aşınmış ve yayılarak çizimin bir zamanlar keskin olan bazı kenarlarını bulanıklaştırmıştı. Buna rağmen, derinlik ve gölgelemeyi iletmek için kullanılan hassas tarama ve noktalama teknikleriyle haritadaki ayrıntı seviyesi etkileyiciydi.

Harita parçasının merkezinde Mardin şehrinin bir temsili, antik mimarisi ve dolambaçlı sokakları dikkat çekici bir doğrulukla tasvir edilmişti. Kentin simge yapıları dikkatlice işlenmiş ve çevredeki bölgenin topografyası, şehrin Mezopotamya ovalarına bakan bir tepenin üzerindeki benzersiz konumunu vurgulayarak hassas bir şekilde tasvir edilmişti.

Bir parmağını Mardin üzerinde gezdirirken diğer eliyle haritanın köşesindeki eksik rakam ve sembolleri anlamaya çalışıyordu. Daha önce pek çok antik harita görmüştü ama bu harita daha ilk bakışta özel bir sır barındırıyor olduğunu bas bas bağırıyordu. Ve görünüşe göre gerçekten de yaşlı adamın dediği gibi haritanın diğer parçaları olmadan tek başına bir işe yaramayacaktı.

Bir sonraki hamlesinin ne olacağını düşünürken, "Sanırım Türkiye'ye dönme vakti erken geldi," diye söylendi. Bu adamlar peşindeyken Tayland'da kalmak çok güvenli gelmemeye başlamıştı çünkü.

Tam o sırada ayağının hemen dibinde kımıldayan bir karartı gördü ve irkilerek kendini geri attığında onun kocaman bir hamam böceği olduğunu fark etti. Böcek de korkusundan hızla yatağın altına kaçıp gözden kayboldu.

"Bir bu eksikti!" dedi Yasin. Kararlılıkla ayakkabısını kaptı ve hamam böceğinin bu kısa süreli istilasına bir son vermek için dizlerinin üzerine çöktü; temkinli bir hareketle yatağın altını kontrol etmeye başladı. Karanlık alanı ararken gözüne bir şey takıldı. Yatağın altında duran, kısmen görüş alanından gizlenmiş ufak bir kâğıt parçası.

Yasin bir an hamam böceğini unutarak kâğıda uzanıp onu aldı ve ne olduğunu anlamak için birkaç defa katlanmış olan kâğıdı açarak içinde yazanları okumak için eğildiği yerden doğruldu.

Parmaklarının arasında duran kâğıdı incelemeye başladığında ilk gördüğü şey aceleyle çizilmiş gibi duran bir tür konuma benziyordu. İncelemeye devam ettiğinde onun bir tür harita olduğunu fark etti.

"Gerçekten mi?" dedi hafif dalga geçer gibi bir ifade takınarak. "Bir başka harita daha mı?"

Bunu kim çizdiyse gördüğüm en yeteneksiz kişi olabilir, diye düşünürken haritada bulunan bir noktanın üzerinde ne yazdığını anlayamadığı bir kelime fark etti. Çok geçmeden kâğıdı tam tersi yönünde çevirince, "Çok salaksın Yasin," diye söylendi kendine. "Meğer kâğıdı ters tutuyormuşum. Ama bir saniye! Yok artık!" dedi. kâğıttaki işaretli yerde "yumurta" yazıyor olduğunu görünce gözleri büyümeye başladı.

"Bugün daha ne kadar şaşırabilirim," diye sorarken kontrol etmek için kâğıdın arkasına baktığında gördüğü bir yazıyla şaşkınlığı ikiye katlandı.

İlaçlarımı bulmama yardım ettiğin için teşekkür ederim evlat.

"Daha neler!" dedi Yasin.

Bu notu yazan kişi uçakta sohbet ettiği o yaşlı adamdı.

"Notu bana belli etmeden çantama koymuş olmalı. Nasıl düşürdüm ben bunu fark etmeden? O adamda bir tuhaflık olduğu en başından belliydi," dedi.

Yasin, Tayland'dan ayrılmanın o kadar da kolay olmayacağını anladı. Az önce bulduğu bu not, gün boyunca yaşadığı inanılmaz olaylara rakip olabilecek kadar olağanüstü bir gelişmeydi. Birbirleriyle bağlantılı karşılaşmalar ve olaylar dizisi tesadüf olmayacak kadar dikkat çekici görünüyordu. Fakat bu bağlantıların üzerin-

de fazla kafa yormak için zaman harcayacak lüksü olmadığının da farkındaydı. Macera çoktan başlamıştı ve hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

Ancak uçaktaki adamın çizdiği haritayı çözmek zor görünüyordu. Görünüşe göre adamın gözlüklerini bulamamış olması onun çizimine de yansımıştı. Bu da işaretli konumu tam olarak belirlemeyi zorlaştırıyordu. Yasin devam etmeden önce haritanın işaret ettiği yerle ilgili bu bilmeceyi çözmesi gerektiğini bildiğinden derhâl çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve "Google Earth" isimli uygulamayı başlattı.

Elle çizilmiş olan bu gizemli haritayı bilgisayarın ekranında görüntülenen uygu görüntüleriyle karşılaştırarak Tayland coğrafyasını incelemeye başladı. Tayland'a odaklandı çünkü yüzen pazardaki adamın anlattığı efsaneye göre kayıp üç yumurtadan biri Tayland topraklarında gizlenmişti.

Yasin manzarayı dikkatle incelerken esrarengiz haritadaki işaretlere benzeyebilecek herhangi bir yer işareti veya özellik aradı. Konsantrasyonunun ve azminin her zerresini gerektiren görev göz korkutucuydu. Harita mantığa meydan okuyor gibiydi. Yine de kayıp yumurtaların sırrının ve babasının ortadan kaybolmasıyla ilgili gerçeği çözmenin anahtarının bu haritada olduğunu iliklerine kadar hissedebiliyordu.

Yasin, her geçen dakika haritanın her ayrıntısını ve dizüstü bilgisayarının ekranındaki görüntüleri inceleyerek daha kararlı hâle geldi. Aradığı cevapların, etrafını saran karmaşık ipuçları ve bilmeceler ağında saklı olduğunu biliyordu ve bu gizemi çözmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Hararetli bir özveriyle haritayı incelemeye devam ettiği o anda, "Bingo!" diye haykırdı.

"Buldum! İşte buradasın."

Phuket'in yaklaşık dört yüz kilometre güneydoğusunda yer alan küçük bir adanın, aradığı yer olduğunu keşfetti. Adanın dış hatları adamın çizmiş olduğu resimle tam olarak örtüşmese de Yasin bir şeyler yakalamayı başarmıştı.

Adamın tasvir etmeye çalıştığı yer burası olmalıydı.

Çevresindeki irili ufaklı başka adalar, Yasin'in aradığı yerin ekranda görmüş olduğu kıyıda köşede kalmış bu sık ormanlardan oluşan adacık olduğu düşüncesini sağlamlaştırıyordu.

Aradığı yer nokta atışı burası olmasa bile elindeki kâğıtta işaretlenmiş olan yerin Phuket açıklarında bir yer olduğuna emindi.

"Hemen yola çıkmalıyım," diye karar verdi. "Nasıl olsa yolculuğumu yaparken üzerinde daha fazla düşünmek için bolca fırsatım olacak."

Phuket'e vardığında, Yasin'in arayışında ona yardım etmesi için güvenilir bir balıkçı bulması gerekecekti. Adanın özelliklerini ve yolculuklarının lojistiğini tartışacaklardı. Yasin, kararlılığını yenileyerek eşyalarını topladı ve Bangkok'tan Phuket Adası'na giden bir sonraki uçağa yetişmek için havaalanına gitti. Neyse ki bu hat üzerinde çok sık uçak uçuyordu. Sadece iki saat sonra gerçekleşecek olan bir sonraki uçuş için yerini ayırtmıştı bile. Bir saat on beş dakikalık kısa bir yolculuğun ardından Yasin, kendisini bekleyen zorluklarla mücadele etmeye hazır bir şekilde kendini Phuket'te buldu.

* * *

Tayland'ın önde gelen turistik yerlerinden biri olarak tanınan Phuket, Yasin'in gitmesi gereken esas yerdeki ilk durağıydı. Burada zaman kaybetmeye hiç niyeti olmadığından onu esas adaya götürecek doğru kişiyi bulmak için Phuket'ten bir saatlik ek bir

deniz yolculuğu yaparak bir balıkçı köyüne ulaşması gerekiyordu. Java'dan göç etmiş Müslüman balıkçılar tarafından su üzerine kurulmuş, yüzen bir balıkçı köyü olan Koh Panyee'ye gidiyordu.

Yasin, Phuket'e vardığında yüzen köye ulaşımı nasıl sağlayacağını bulmakta biraz zorlansa da akşam olduğunda balıkçı köyüne başarıyla ulaştı. Koh Panyee köyü, ahşap yürüyüş yollarından oluşan bir labirentle birbirine bağlanan etkileyici görsellikte bir dizi ahşap ev ve yapıyla Yasin'in önünde duruyordu. Andaman Denizi'nin masmavi sularıyla çevrili köy, sakinlerinin becerikliliğinin ve dayanıklılığının bir kanıtı olarak su üzerinde yüzüyor gibiydi. Martıların çığlıkları havada yankılanırken her yere yayılan tuzlu su kokusu, yeni yakalanmış balıkların aromasına karışmıştı. Yasin'in geceyi geçireceği yer, köyün yukarısında olacak ve ona bu olağanüstü topluluğun harikalarını seyretmek için ön sıralardan bir koltuk sağlayacaktı.

Yasin, Koh Panyee'ye vardığında, onu esrarengiz adaya götürecek güvenilir bir denizci bularak harekete geçti. Ada kümesini çevreleyen, tehlikeli olduğunu tahmin ettiği sularda gezinmek için kapsamlı yerel bilgi ve deneyime sahip birine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Köyün dar, ahşap yürüyüş yollarında ilerlerken ağlarını tamir eden çalışkan balıkçıları, su kenarında oynayan çocukları ve taze deniz ürünleri ve el yapımı biblolarla dolu pazar tezgâhlarını gözlemledi. Hava, nesiller boyu burada gelişen, birbirine sıkı sıkıya bağlı topluluğun göstergesi olarak enerji ve dostlukla vızıldıyordu.

Her köşede bir balıkçı teknesiyle karşılaşmasına rağmen aceleci davranmaktansa biraz ağırdan almayı tercih ederek önce etrafta araştırma yapmaya karar verdi. Edindiği bilgiler doğrultusunda balıkçıların uğrak yeri olduğunu öğrendiği bir kafeye gidip

bir yandan bir şeyler atıştırıp bir yandan da etrafı gözlemleyebileceğini düşündü.

Yasin, kendisini gizemli adaya götürebilecek doğru balıkçıyı bulma umuduyla birkaç akşam balıkçıların uğrak yeri olan bu kafeyi ziyaret etmeye devam etti.

Koh Panyee'ye varışının üzerinden üç gün geçmişti; yine o akşam aynı mekânda sakin bir köşede oturmuş, bir yandan müşterileri gözlemleyip diğer yandan tabağındaki balıkla meşgulken kafedeki sükûnet aniden birkaç masa ileriden gelen bir tartışma sesiyle bozuldu.

Masada çıkan tartışmayı temkinli gözlerle izlemeye başlayan Yasin, iki adamın balıkçılardan birine saldırdığını gördüğünde onları ayırmak için hızla devreye girdi.

Yasin'in ve kafe yetkilisinin müdahalesi sonucunda saldırganlar ayrılırken balıkçıya, "Ödemen için sana beş gün daha veriyoruz," diyerek tehditkâr gözlerle kafeyi terk ettiler.

Yasin tam o anda, "Sanırım aradığımı buldum," diye düşündü. Sakalında kurumuş deniz tuzu bulunan ve güneşten yıpranmış cildiyle orta yaşlı bir adam olan hırpalanmış balıkçıya yaklaştı ve dostça bir jest yaparak, "Size bir şey ısmarlayabilir miyim?" diye sordu.

Adam yardımı için teşekkür ederek masasında Yasin'e katıldı. Yasin gerçek amacını açıklamadan önce yavaş yavaş güven inşa etmek ve bu süre içerisinde adamı daha yakından tanımayı hedefliyordu. Sohbet sohbeti açtıktan sonra Yasin her ne kadar doğru kişi olduğu konusunda hâlâ endişeleri olsa da şimdiye kadar ki en güvenebileceği kişinin bu adam olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Sarawut Chayapong isimli bu adama sonunda aklından geçenleri anlatma kararı aldı ama önce çaktırmadan etrafta onları izleyen biri olup olmadığını kontrol etti. Sonra cebinden çıkardığı üzerinde harita çizili olan kâğıt parçasını çıkartıp Sarawut'a uzattı.

Kâğıdı eline alan adam başlangıçta ne tuttuğunu anlayamamıştı. "Bu nedir?" diye sordu şaşkın bir ifadeyle.

"Senden beni bu adaya götürmeni istiyorum," dedi Yasin, eliyle üzeri çizili olan yeri işaret ederek.

Adam bir süre buranın neresi olduğunu anlamaya çalıştı. Ama deneyimli bir balıkçı olmasından dolayı yaşadığı çevredeki denizi avucunun içi gibi biliyordu. Bu yüzden Yasin'in ihtiyaç duyduğu gibi bir bilgisayar uygulamasına ihtiyacı olmadan bir dakikadan kısa bir süre içerisinde haritayı ve Yasin'in gitmeyi istediği adayı anladı.

Gözleri fal taşı gibi açılan balıkçı, "Sen deli misin?" diye haykırdı. Ve elindeki sanki büyülü bir nesneden kendini korumak ister gibi kâğıdı derhâl Yasin'e geri uzattı. "Orası Fısıldayan Orman! Adaya varsak bile, bir kez oraya girdikten sonra geri dönüş yok. Bunu herkes bilir."

Yasin adamın tepkisinden hiç etkilenmeden, "Evet, efsaneleri duydum. Ama kararlıyım," diye yanıtladı.

Balıkçı başını salladı. "Olmaz. Aptalca bir iş için hayatımı tehlikeye atacak değilim."

Yasin hazırlıklı gelmişti ve hemen durumu değerlendirip cebinden beş yüz dolar çıkararak teklifini adama sundu. "Bunu beşle çarp. Ne dersin? Görünüşe göre borcunu kapatana kadar o serseriler senin peşinde olacaklar gibi!"

Parayı gören balıkçı bir an afalladı. Bunu beklemiyordu. Teklif düşündürücüydü. Ama her ne olursa olsun o adaya gidenlerin

geri dönemeyeceğinden de adı kadar emindi. Bu durumda para ne işe yarardı ki? Yine de bu fırsatı kaçırmak istemiyordu.

Hızlı bir beyin fırtınası sonrasında, "Seni bir şartla oraya götürürüm," dedi.

Yasin merakla balıkçının şartını bekledi.

"Seni ancak adanın iki km kadar uzağındaki bir başka ufak adacığa bırakabilirim. Oradan kendi çabalarınla yüzerek istediğin bu yer ulaşmalısın. Ve seni orada beklemem, geri dönerim. Teklifimi kabul ediyorsan kırk sekiz saat sonra seni tekrar almak için bıraktığım yere geri gelirim. Her ne kadar seni tekrar görebileceğimi sanmasam da..."

Yasin, balıkçının şartını dikkatlice dinledikten sonra fazla düşünmeden kararlılıkla adamın elini sıktı ve gözleri parlayarak, "Ne zaman yelken açıyoruz?" diye sordu.

"Neden oraya gitmeye bu kadar kararlısın bilmiyorum ama yeteri kadar bilgi sahibi olmadığın açık," dedi balıkçı, bir gözüyle masanın üzerinde hazır duran paraları süzüyordu. "Benimle bu sabah beşte rıhtımda buluş. Kırmızı teknede olacağım."

Yasin gülümseyerek "Anlaştık," dedi. "Sorularını oraya giderken yolda cevaplarım."

Balıkçı başıyla onayladı. "Tamam o zaman. Karanlığın kalbine giden bu yolculukta tartışacak çok şeyimiz olduğuna eminim," dedi. "Ama parayı peşin alırım. Adayla ilgili sana anlatacaklarımı duyduktan sonra vazgeçip dönmek istersen parayı geri almayı aklından bile geçirme," dedi.

Yasin korkusuzdu. "Gün doğumunda görüşürüz," diyerek masadan kalktı ve yolculuktan önce dinlenmek ve başarabilirse zihnini biraz boşaltabilmek için odasına gitmek üzere kafeden ayrıldı.

YOLCULUK VAKTİ

Güneşin ilk ışınları gökyüzünü pembe ve turuncu tonlarına boyarken Yasin iskeleye doğru ilerliyordu. Sabah havası tuz ve yosun kokusuyla yoğundu, gökyüzü hâlâ yarı karanlıktı ve şafak yaklaşırken yıldızlar soluyordu. Hayatının en tehlikeli yolculuğuna çıkmak üzere olduğunu bildiği için kalbi beklenti ve biraz da kaygıyla doluydu. Uyarılara ve Fısıltı Adası'nı çevreleyen ürkütücü hikâyelere rağmen Yasin, sanki kaderi onun sırlarına bağlıymış gibi, gizemli diyara doğru yadsınamaz bir çekim hissediyordu.

Rıhtıma gelen Yasin, Sarawut'un önceki gece tarif ettiği kırmızı tekneyi gördü. Tekne fazla büyük sayılmazdı ancak sağlam ve bakımlı görünüyordu. Yasin'in kendi işleriyle gurur duyduğu gibi, Sarawut'un da işiyle gurur duyduğu belliydi. Yasin yaklaşırken balıkçının yolculuk hazırlıkları ile uğraştığını, teçhizatı kontrol ettiğini ve malzemeleri güvence altına aldığını gördü.

"Ah, buradasın," dedi Sarawut, Yasin'in yaklaştığını fark ettiğinde, sesinde bir miktar şaşkınlık vardı. "Fikrini değiştirmeni bekliyordum."

Yasin başını salladı. "Sana söyledim, kararlıyım."

Balıkçı, gözleri merak ve temkin karışımı bir ifadeyle Yasin'i inceledi. "Peki, o zaman daha fazla zaman kaybetmeyelim. Önümüzde uzun bir yolculuk var."

Bunun üzerine Yasin, teknenin tanıdık sallantısını ayaklarının altında hissederek içine bindi. Güneş yeni doğmakta olan ışık-

larını suya vurarak yükselmeye başladığında, Sarawut yelkenleri kaldırdı ve tekneyi limanın güvenliğinden uzaklaştırdı.

Sahil şeridi uzaklaşırken bildiği tanıdık dünyayı geride bıraktığını ve bilinmeyene doğru yola çıktığını bilen Yasin, içinde az da olsa bir tedirginlik hissi taşıyordu. Etraflarındaki sular sakindi ama o, yüzeyin altında pusuda bekleyen tehlikeyi hissedebiliyordu. Fısıltı Adası hakkında duyduğu hikâyeler en cesur adamı bile iki kere düşündürmeye yetmişti ama Yasin'in kararlılığı sarsılmamıştı. Üstelik balıkçının söylediğine göre bu orman hakkında duyması gereken daha çok fazla ürpertici ayrıntı vardı.

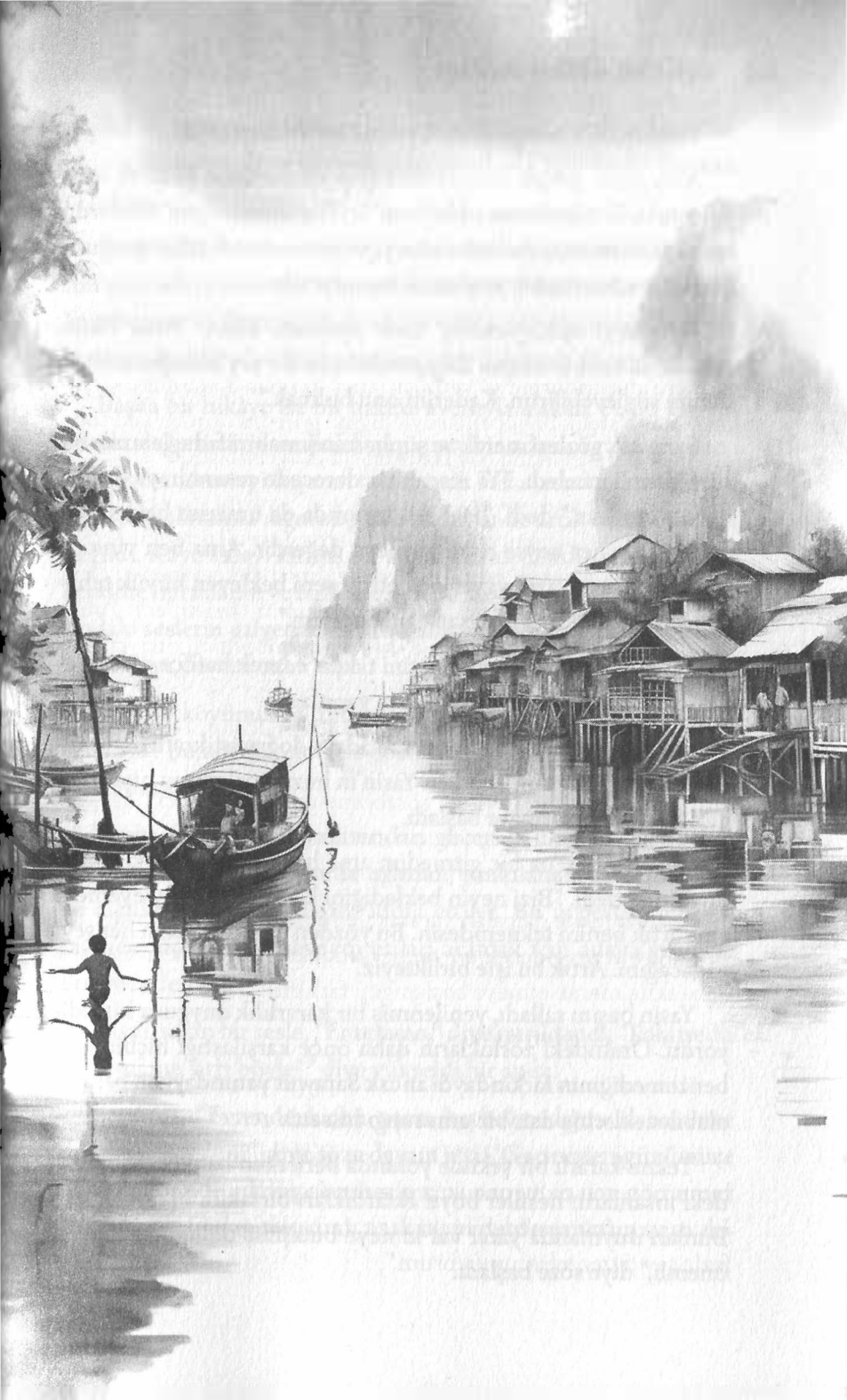
Adaya yolculuk yavaş ve istikrarlıydı, Sarawut deniz hakkındaki kapsamlı bilgisini onlara hain sularda güvenli bir şekilde rehberlik etmek için kullandı. Yasin, deneyimli balıkçıdan bilgi alma fırsatı buldu, sorular sordu ve her hareketini gözlemledi. Balıkçının işinin ustası olduğu açıktı ve Yasin, görevinde ona yardım etmek için her şeyi riske atan adama derin bir saygı duyuyordu.

Gün ilerledikçe güneş gökyüzünde daha da yükseldi ve sıcaklık neredeyse dayanılmaz hâle geldi. Yasin alnındaki teri sildi ve gidecekleri yeri bir an önce görebilme umuduyla ufka odaklanmaya çalıştı. Adaya ulaşmak için can atmasına rağmen, yolculuklarının henüz yeni başlamış olduğunu benimsemişti.

Kırmızı tekne dalgaları yararak ilerlemeye devam ederken Yasin, Sarawut'un gidecekleri yer hakkındaki düşüncelerini giderek daha fazla merak etmeye başladığını fark etti.

Yine de ilk adım balıkçıdan geldi.

"Biliyor musun Yasin? Seni o adaya götürmeyi kabul etmemin ana sebebi para gibi görünüyor olsa da gerçek tam olarak bu değil," diye söze başladı. "Dün gece gözlerinde senin hakkında bunun önemli olduğuna ikna olmamı sağlayan bir işaret sezdim. Fısıltı'ya gitmeye neden bu kadar kararlı olduğun hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umuyorum."

Yasin hızlıca cevap vermek yerine bir an duraksadı.

Arayışının gerçek nedeninin kayıp yumurtanın keşfi ve içindeki sırların çözülmesi olduğunu açıklayamayacağını biliyordu ama aynı zamanda Sarawut'a karşı büyüyen bir dostluk duygusu hissediyordu ve yalan söylemek istemiyordu.

"Her şeyi açıklayamam," dedi sonunda Yasin. "Ama Fısıltı Adası'nda tarihin akışını değiştirebilecek bir şey olduğuna inandığımı söyleyebilirim. Kaderim onu bulmak."

Sarawut, gözleri merak ve şüphe karışımı bir ifadeyle uzun bir süre Yasin'i inceledi. "Ya inanılmaz derecede cesursun ya da son derece aptalsın," dedi. "Her iki durumda da umarım haklısındır ve aradığın her neyse riske girmeye değerdir. Ama ben yine de üzerime düşen vazifeyi yerine getirip seni bekleyen büyük tehlike hakkında bildiklerimi sana anlatacağım."

Yasin, balıkçının samimiyetini takdir ederek hafifçe gülümsedi. "Ben de öyle umuyorum," diye yanıtladı.

Bununla birlikte, tekne gizemli adaya doğru istikrarlı bir şekilde ilerlemeye devam ederken Yasin'in huzursuzluğunu hissetmiş gibi Sarawut anlatmaya başladı.

"Fısıltı Adası'na hiç gitmedim ama hakkında pek çok hikâye duydum," dedi. "Bizi neyin beklediğini kesin olarak söyleyemem ama artık benim teknemdesin. Bu yüzden elimden gelen her şeyi yapacağım. Artık bu işte birlikteyiz."

Yasin başını salladı, yenilenmiş bir kararlılık duygusu hissediyordu. Önündeki zorlukların daha önce karşılaştığı hiçbir şeye benzemediğinin farkındaydı ancak Sarawut yanındayken başarılı olabileceklerine dair bir umut ışığı hissetti.

Tekne kararlı bir şekilde yolunda ilerlerken balıkçı, "Köyümdeki insanların nesiller boyu aktardıkları birtakım hikâyeler var. Bunları duymanda yarar var ki neye bulaşmış olduğunu bilmen önemli," diye söze başladı.

Yasin, durumun ciddiyetini anlayarak kendisini olacaklara hazırladı. Sarawut, derin bir nefes aldı ve adayla ilgili tüyler ürpertici hikâyeleri anlatmaya başladı.

"Kaybolan kâşiflerden başlayalım. Onlarca yıl önce tıpkı senin gibi adaya ulaşmak için gelen bir grup kâşif vardı. Grup iyi hazırlanmış ve deneyimliydi ancak adaya gitmelerinden sonra iz bırakmadan ortadan kayboldular ve bir daha asla görülmediler.

Başka bir hikâye ise bir hazine avcısıyla alakalı. Fısıltı Ormanı'nda değerli bir eser bulmayı uman bir adam, oraya gittikten sonra geri dönmeyi başaran tek kişiydi. Fakat adadan kurtulmayı başarmış olmasına rağmen geri döndüğünde artık eskisi gibi biri değildi. Köye kafayı kırmış bir adam olarak döndü, sürekli kendi kendine mırıldandı ve halüsinasyonlarla boğuştu. Sonunda, kafasındaki seslerin eziyetinden kurtulamayarak kendi canına kıydı." Anlatmaya devam etti.

"Bir de köyümüzün bitmek bilmeyen bir kaderi var. Kayıp çocuklar! Bu köyde çok fazla çocuk kayboldu. Ve bu durum maalesef devam ediyor.

Fısıltı Ormanı'nın yakınından geçen balıkçılar, bazı kayıp çocukların sessiz gecelerde adadan yankılanan kahkahalarını ve çığlıklarını duyduklarını iddia ettiler. Bu ürpertici iddiaya rağmen hiçbirinin ebeveyni onları aramak için adaya gitmeye cesaret edemedi."

Yasin, sakin bir sesle, "Enterasan," diye mırıldandı. "Peki nedir bu ormanın sırrı böyle?" diye yükseldi bir anda.

Sarawut, "Evrende hiçbir sesin kaybolmadığını daha önce duymuş muydun?" diye söze devam etti. "Geçmişten günümüze dünya üzerinde çıkmış olan her ses; zaman ve uzayın görünmez iplikleri tarafından taşınarak uzak bir yerlerde yankılanmaya devam ediyor.

Evren, tüm esrarengiz görkemiyle başlangıcından bu yana dünyamızdan yayılan seslerin senfonisini koruyan göksel bir arşiv görevi görmekte. Kozmik bir kütüphane! Kayıp uygarlıklarda konuşulmuş, söylenmiş her bir söz, soyu tükenmiş yaratıkların sesleri ve tarihî zaferlerin çığlıkları, yani dünyanın geçmişinin sesleri, geride bıraktığımız mirasın akıldan çıkmayacak kadar güzel bir hatırlatıcısı olarak uzayda bir yerlerde yaşamaya devam ediyor.

Aklına ne gelirse... Dinozorların kükremesi, peygamberlerin sesleri, bugüne dek yapılmış evlilik teklifleri, aşk sözcükleri, kavgalar, doğal afetlerin sesleri, tarih boyunca oynayan ve gülen çocukların neşeli kahkahaları, devrim tezahüratları, Titanik'in battığı esnada etrafa yayılan çığlık sesleri, casusların gizli sohbetleri ve kayıp kuş türlerinin cıvıltısı hâlâ bir yerlerde varlığını sürdürmeye devam ediyor. Bu ses dalgaları galaksimizde yol aldıkça enerjileri azalsa da asla gerçek anlamda yok olmazlar."

Yasin çok etkilenmiş bir şekilde sordu, "Yani, şimdiye kadar çıkan her sesin hâlâ var olduğunu ve tekrar duyulmayı beklediğini mi söylüyorsun?"

Sarawut başını salladı. "Bu doğru. Aslında, insanlık tarafından şimdiye kadar kaydedilen en eski seslerden bazıları çoktan yıldızlararası uzaya ulaştı," diyerek kaybolmayan ses kavramına inanan eski uygarlıklardan örnekler vermeye devam etti. "Mısır mitolojisinden bildiğimiz Thoth'un denge ve uyumu sağlamak için evrenin seslerini kontrol edebileceği düşünülüyordu. Benzer şekilde, Yunan filozofu Pythagoras da 'kürelerin müziği' kavramına inanıyordu. Gök cisimlerinin uzayda hareket ederken uyumlu sesler çıkarmaları...

Hatta Hindu metinleri, vedalar; evrenin, sesin gerçekliği şekillendiren temel bir güç olduğu titreşimlerden oluştuğunu anlatır. Daha modern zamanlara gelecek olursak ünlü bilim adamı Nikola Tesla, 'Şayet evrenin sırlarını bulmayı arzuluyorsanız

enerji, frekans ve titreşimler üzerinden düşünün,' demişti. Fısıltı Ormanı'nın gizemi işte tam da bu noktada başlıyor."

Yasin şaşkınlıkla dinlerken, "Seni ilk gördüğümde sıradan bir balıkçıdan fazlasına sahip olduğunu anlamıştım," dedi gülümseyerek. Sohbetin bundan sonra nasıl yön alacağını merakla bekliyordu.

Evrendeki seslerin hiçbir zaman kaybolmadığını öğrenmesi, Yasin'in kalbinde yeni bir merak duygusunun fitilini ateşledi.

Tekne açık denizde hedefine doğru ilerlerken Sarawut, orman hakkında bildiklerini anlatmaya devam etti.

"Uzun zaman önce Valeska adında güçlü bir büyücünün bu topraklarda yaşadığından bahsedilir. Bilgeliği ve elementler üzerindeki ustalığıyla saygı görürmüş. Valeska özellikle kaybolmayan sesler kavramıyla yakından ilgilenmiş ve bu sınırsız bilgi kaynağından yararlanmak için hayatı boyunca onları geri getirmenin yollarını aramış.

Yıllarını kadim metinleri inceleyerek ve çeşitli büyü tekniklerini deneyerek geçirmiş durmuş, ta ki sonunda güçlü bir sihre rastlayana kadar. Bu büyünün, ağaçlar ile sesler arasında simbiyotik bir ilişki oluşturarak işe yaradığı ve ağaçları evrenin titreşimlerine uyum sağlayan antenler hâline getirdiğinden bahsediliyor. Bitkiler bu titreşimleri emip işleyerek, onların evrenle 'konuşmalarına' izin veriyormuş. Geçmişin ve bugünün yok olmayan sesleriyle bağlantı kurabilen ağaçlar..."

Sarawut'un sesi ciddileşerek devam etti. "Ancak, büyünün bir bedeli varmış. Büyücünün gücü kadim ve karanlık bir kaynaktan, armağanları karşılığında ağır bedel talep eden bir güçten gelmişti. Büyüyü sürdürmek için orman, derinliklerine girmeye cesaret edenlerin yaşam gücüyle beslenmek zorundaymış. Zamanla, ağaçlar bükülüp uğursuzlaşmış ve bir zamanlar iyiliksever olan büyü, kara bir lanete dönüşmüş."

Yasin hafif ürpermiş bir şekilde, "Yani sen şimdi bu ormandaki ağaçların milyonlarca yıl önce yaşamış dinozorların sesleriyle veya dün akşam yemek yediğim tabaktan çıkıp gitmiş olan şıngırtılarla bağlantı kurabildiğini mi söylüyorsun?" dedi.

"Evet. Ama önemli nokta şu ki bağlantı kurmakla kalmayıp bu sesleri kendi amaçlarına göre manipüle etme konusunda benzersiz bir yetenek geliştirmişler. Sesleri taklit edebilir, müziği yeniden oluşturabilir, hatta uzun süredir kayıp olan olayların seslerini, insanların konuşmalarında geçen sözcüklerin yerlerini değiştirerek istedikleri şekilde yeniden üretebilir."

Sarawut duraksadı ve Yasin'in gözlerinin içine baktı. "Oraya ayak bastığında dikkat etmek zorundasın. Fısıltı Ormanı hafife alınacak bir yer değil. İçine girenlerin en derin korkuları ve arzularıyla yüzleşecekleri söylenir. Ağaçlar kurbanlarını tuzağa düşürmek ve yaşam güçlerini tüketmek için her yolu deneyecektir. Tüm sesleri duygu ve algılarını manipüle etmek için kullanabilirler. İllüzyonlar oluşturabilirler, seni sahte bir güvenlik duygusuna sürükleyebilirler veya en derin korkularını avlayabilirler."

Yasin, ormanda muhtemelen karşılaşacağı tuhaf ve rahatsız edici deneyimlere kendini hazırlamaya çalışarak dikkatle dinliyordu.

"Bir zamanlar bir adam merhum karısının sesini aramak için Fısıltı Ormanı'na girmiş. Onun sesini tekrar duymak için o kadar çaresizmiş ki tüm uyarıları görmezden gelerek ormanın derinliklerine inmiş ama teselli bulmak yerine, ormanın acımasız oyunlarının tuzağına düşüp kaybolmuş."

Sohbet bu örnekle birlikte ikilinin bir süreliğine dinlenme moduna girmesiyle son buldu. Aradan geçen saatlerin ardından sonunda Yasin ve Sarawut adaya yaklaşırken Yasin'in düşünceleri kendi kişisel yolculuğuna döndü. Fısıltı Ormanı'nda onu bekleyen zorluklarla yüzleşmek için birçok karakter özelliğini, merakı, sadakati, maneviyatı ve analitik zihnini kullanması gerektiğini biliyordu.

Sarawut'un söylediğine göre ufukta görüş alanına giren ufak bir ada esas ormandan önce Yasin'i bırakacak olduğu duraktı. Yasin derin bir nefes aldı, bilinmeyenle yüzleşmeye ve Fısıltı Ormanı'nın gizemlerini keşfetmeye hazırdı. Kararlılığının, cesaretinin ve becerikliliğinin gerçek sınavı başlamak üzereydi.

Öte yandan balıkçının anlattığı bu hikâyenin hiçbir kısmında efsanevi yılan Naga'ya yer vermemiş olmasına şaşırmıştı. Ama buna rağmen konusunu açmamış ve Fısıltı Ormanı'nın uçaktaki yaşlı adamın anlattığı biçimini kendine saklamayı tercih etmişti.

Güneş ufkun altına alçalırken Sarawut ve Yasin, Fısıltı Ormanı'ndan iki kilometre uzaklıktaki küçük bir ada olan ilk durağa ulaştılar. Ada, gür yeşillikler ve kumlu kıyı şeritlerinden oluşan ufak bir kara parçasıydı ve Yasin'in esrarengiz ormana yapacağı yolculuğuna hazırlanması için mükemmel bir yerdi.

Yasin'le vedalaşmaya hazırlanan Sarawut'un gözlerinde ilgi ve hayranlık karışımı bir ifade vardı. "Unutma, iki gün sonra döneceğim. Dikkatli ol ve Fısıltı Ormanı'nın gücünü hafife alma."

Sarawut, teknesini çevirip anakaraya doğru yola çıkmadan önce adanın kıyısında kararlı bir şekilde duran Yasin'e son bir bakış attı.

Teknenin motoru uzaktan vızıldarken Yasin, teknenin ufukta kaybolmasını izledi. Artık tek başına olduğunu biliyordu, yanında güvendiği arkadaşı olmadan Fısıltı Ormanı'nın denemeleri ve sıkıntılarıyla yüzleşmek zorundaydı.

Yasin derin bir nefes alarak hazırlıklarına başladı. Fısıltı Ormanı'nın bulunduğu ada hemen karşısında tüm gizemiyle birlikte Yasin'i izliyor gibiydi. Fakat güneş batmak üzereydi ve Yasin ormana ilk adımını gece değil, gün ışığında atmanın daha doğru olacağını düşündüğünden geceyi burada geçirmeyi planladı.

FISILTI ORMANI

Yasin, adanın kıyıya vuran yumuşak dalgalarının sesleriyle çevrili olarak şafak vakti uyandı. Tuzlu havayı içine çekti, canlanmış ve önünde uzanan iki kilometrelik mesafeyi yüzmeye hazır hissediyordu. Masmavi denize daldığında, Yasin'in güçlü darbeleri suyu yarıp geçti, gözleri sisle örtülü uzaktaki adaya sabitlendi. Kıyıya vardığında, sırtında güneşin sıcaklığını hisseden Yasin, bir an nefesini tuttu. Sırılsıklam elbiselerinden sular damlayarak kendini kıyıya sürükledi. Ayağa kalkıp çevresine bakındı ve kendini Fısıltı Ormanı'nın kenarında buldu. Buradaki ağaçlar dimdik ve mağrur duruyor, dalları göğe uzanıyordu. Ağaç gövdelerine yosun ve sarmaşıklar yapışmıştı ve yukarıdaki gölgelik yoğun, geçilmez bir çatı oluşturuyor gibiydi. Fısıltı Ormanı'na adımını attığında, onun ruhani güzelliği karşısında etkilenmiş ve keşfedilmeyi bekleyen kadim sırların büyüsünü hissetmişti.

Yeşilliklerin arasında yürümeye devam ederken ormanın dünyevi güzelliği karşısında şaşkına döndü. Önünde gür, canlı yeşillikler uzanıyordu ve ormanın içinden kıvrıla kıvrıla akan parıldayan nehirleri ve dereleri görebiliyordu. Burayı evi olarak adlandıran bitkiler, bugüne kadar görmüş olduklarına benzemiyordu. Sanki ormanın insan müdahalesi olmadan gelişmesine izin verilmiş hem muhteşem hem de son derece gizemli bir ekosistem oluşmuştu.

Yasin, ayaklarının altındaki nemli toprağı ve etrafındaki yaşlı ağaçların ağırlığını hissederek ormanda yürümeye devam etti. Kayıp yumurtanın herhangi bir izini aramak için yanında taşıdığı kâğıt parçasına çizilmiş olan haritaya bir kez daha göz gezdirdi. Fakat zar zor çizilmiş olan harita sadece ormanın nerede olduğunu göstermeyi amaçlamıştı. Ona baktığında yumurtanın nerede olduğunu bulabilmenin yolunun bu kâğıttan geçmediğini ve elindeki haritanın artık görevini tamamlamış olduğuna emin oldu. Nasıl bir yol izleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Fakat içindeki güçlü bir his aradığı şeyin bir şekilde kendisine ulaşacağını söylüyordu.

Bu şekilde ormanın derinliklerine doğru temkinli adımlarla ilerlemeye devam etti. "Hiç de anlatıldığı gibi bir yere benzemiyor. Burası cennet gibi bir yer," diye mırıldandı kendi kendine. Ama bunu derken böyle olumlu düşünmenin henüz erken olduğunun da farkındaydı.

Yasin, ormanın içinde saatlerce yürüdü, ormanın karmaşık arazisinde yol aldı ve kendisini kayıp yumurtaya götürebilecek herhangi bir ipucu aradı. Bazıları, sanki sığınaklarına davetsiz misafir olduğunu biliyorlarmış gibi, onu meraklı gözlerle izliyor gibi görünen tuhaf ve büyüleyici yaratıklarla karşılaştı. Aramaya devam ederken ormanın kendisinin de gizemli bir auraya sahip olduğunu fark etmeye başladı. Ağaçlar ve bitkiler, şaşırtıcı derecede güzel olmalarına rağmen, neredeyse dünya dışı bir kaliteye sahip görünüyorlardı. Ormanda pusuda bekleyen, kendini göstermeyi bekleyen zekâyı hissedebiliyordu.

Ormanın derinliklerine indikçe, görünmeyen bir güç tarafından yönlendirildiğini, yolunu bulmasına ormanın kendisi yardım ediyormuş gibi hissetmeye başladı. O anda içine derin bir şüphe düştü. "*Ya gerçekten farkında olmadan orman beni tehlikeli bir köşeye doğru yönlendiriyorsa,*" diye düşündü. İyi ama yaprakların,

nehirden akan suyun ve çevredeki birkaç hayvanın hışırtısından başka bir şey duymamıştı ki? Her şeyden şüphe eder bir hâle gelmişti iki dakika içinde.

Güneş ışığı yukarıdaki yeşilliklerin arasından süzülüyor, zemine benekli bir ışık saçıp neredeyse ruhani bir atmosfer oluşturuyordu. Yemyeşil eğrelti otları ve yosun kaplı kayalarla çevrili, kristal berraklığında bir derenin aktığı bir açıklığa rastladı. Yasin, huzurlu ortamın tadını çıkararak ve ormanın güzelliğine hayran kalarak bir mola vermeye karar verdi.

Belindeki matarasını çıkarıp nehirden akan buz gibi suya daldırdı. "Bu su da neydi böyle!" Yasin oldukça şaşırdı. Sanki bugüne kadar ilk defa gerçek su içiyormuş gibi hissetti. Yasin nehirden aldığı su ile susuzluğunu giderdiği o an aniden, kısa bir mesafedeki çalıların arasında bir hışırtı duydu. Hışırtı yükselmeye devam ederken yerini giderek bir ayının kükreme sesine bıraktı. Büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu anlayan Yasin, ayının olduğu yerin tam tersi istikametinde koşmaya başladı.

Ayının kükremesi ve ağır nefesi ağaçların arasında uğursuz bir şekilde yankılanırken devrilmiş kütüklerin üzerinden atlayan Yasin, sık çalılıkların arasından geçti ve dik bir yokuşu tırmandı. Koşarken ayının varlığının giderek yaklaştığını hissedebiliyordu; kırılan dalların ve düşen yaprakların korkunç sesi, güçlü yırtıcı hayvanın hemen peşinden koştuğunu gösteriyordu. Çaresizce biraz mesafe kazanma girişiminde bulunan Yasin, ağaçların arasından geçerek ve yoğun bitki örtüsünü kendi avantajına kullanmaya çalışarak birçok kez yön değiştirdi. Yine de ayı, onun her hareketine ayak uyduruyor gibiydi, amansız takibi asla duraksamadı.

Ayıdan kaçmaya devam eden Yasin'in ciğerleri yanıyor ve bacakları ağrıyordu ama yavaşlamanın bir seçenek olmadığını biliyordu. İleride dar bir dağ geçidi gördü ve boşluğun ayının takip edemeyeceği kadar geniş olacağını umarak saliselik bir kararla

üzerinden atlamaya karar verdi. Yasin, adrenalin patlamasıyla uçurumun üzerinden atladı ve karşı kıyıya tutunmayı, ardından kendini yukarı çekmeyi zar zor başardı.

Az ileride ağaçların arasında güvenli bir saklanma yeri bulduğunu düşünen Yasin, tam o sırada ormanın ambiyansında ani bir değişiklik hissetti. Takip sesi kesilmiş gibiydi. Yasin ayıyı görememişti ama kükremesinden onun bir ayı olduğundan emindi. Bir süre olduğu yerde sessizce bekleyerek pürdikkat etrafı dinlemeye başladı. Görünüşe göre ayıyı atlatmıştı.

Birden derinlerden yankılanan bir kahkaha sesi geldi kulağına... Sanki orman onunla alay ediyordu...

Yasin o anda kandırılmış olduğunu anladı. Ortada ayı falan yoktu. Orman onu uzağa düşürmek için sadece ayı sesini taklit etmişti. Yasin tam bunun farkına vardığı sırada ayağını altındaki zemin kaymaya başladı ve kendini bir bataklığa gömülürken buldu.

Yasin panik içinde, kendini bataklığın pençesinden kurtarmaya çalışmaya başladı. Kalın çamurun onu aşağı çektiğini hissedebiliyordu, her kaçma girişimi onun daha da batmasına neden olacaktı. Bu yüzden bataklığa tamamen kapılmamak için acele etmesi gerektiğini biliyordu.

Hayatta kalma teknikleri konusundaki bilgisini hızlı bir şekilde süzgeçten geçiren Yasin, bataklıktan kurtulmanın anahtarının sakin kalmak ve ağırlığını eşit şekilde dağıtmak olduğunu hatırladı. Arkasına yaslanıp çamurun yüzeyinde süzülmeye çalıştı ve daha derine batmamak için kollarıyla bacaklarını iki yana açtı. Vücudunu olabildiğince düz tutarken kollarını çamurda kürek çekmek için kullanarak yavaş ve sistemli bir şekilde sert zemine doğru ilerlemeye başladı.

Neyse ki bu yöntem işe yaradı ve bataklıktan çıkmayı başardı.

"Ne kadar aptalım... Tüm uyarılara rağmen orman beni kandırmayı başardı," diye sızlandı. Her yeri çamur olmuştu. Önce bir nehirde kendini ve çamaşırlarını temizledi. Ardından tekrar yola koyuldu. Havanın sıcak olması hızlıca kurumasında yardımcı oluyordu.

Yasin'in varlığından artık haberdar olan Fısıltı Ormanı, taktiklerini ustaca değiştirmeye karar verdi. Ağaçlar, evrenden yakaladıkları sesleri kullanarak birbirleriyle iletişim kurmaya başladı. Yasin'in kafasını karıştırmaya ve yolundan saptırmaya çalışarak konuşmalardan küçük parçalar, yardım çığlıkları ve uzaktan gelen kahkahalar fısıldadılar. Ancak Yasin, şimdi ormanın aldatıcı doğası hakkında kendini daha hazırlıklı hissediyordu. Bu yüzden seslere kulak vermemeye çalışarak yoluna devam etti.

Yasin ormanı keşfetmeye devam ederken fısıltıların daha da ısrarlı hâle geldiğini fark etti. Ağaçlar, merakı ve empatisi ile oynayarak dikkatini çekmek için yarışıyor gibiydi.

Ormandaki yapraklardan yükselen tüm sesler bir anda ölüm sessizliğine büründü. Tüm orman uykuya dalmış gibi çıt çıkarmıyordu.

Yasin, şaşkınlıkla olduğu yerde durdu. Orman sanki bir sonraki hamlesine hazırlanıyor gibiydi. Fakat Yasin de hazırdı. Alt tarafı geçmişte kalmış önemsiz sesler. Artık duyduklarına kulak vermezse onu engelleyebilecek bir durumun olmadığını düşünüyordu.

Fakat ağaçların yeteneğini hafife almıştı. Orman, Yasin'in tüm zayıflıklarını ortaya çıkarabilir ve onları sömürebilirdi.

Yasin Fısıltı Ormanı'nın derinliklerine doğru ilerlerken ağaçlar onun savunmasızlığını sezmiş gibiydi. Yasin'in ruhunu kırabilecek tek sesi arayıp evrende yankılanan geniş ses repertuarına dokunarak dallarıyla uzandılar.

Ve aradıkları sesi sonunda buldular.

Önce sessiz ormanda derinlerden gelen tanıdık bir müzik sesi yankılandı Yasin'in kulağında. Aradaki cızırtılardan müziğin radyoda çalıyormuş gibi gelen sesi Yasin'i bir anda asla hatırlamak istemediği bir geçmişe ışınladı âdeta. Derken müziğin sesi bir anda lastiklerin ürpertici çığlığına, metalin metale çarpmasıyla ortaya çıkan mide bulandırıcı çatırtıya, cevapsız kalan çaresiz yardım çığlıklarına dönüşerek tüm ormanda yankılanmaya başladı.

Yasin, hızla kulaklarını tıkadı. O anları tekrardan yaşamayı hiç istemiyordu. Dedesinin ölümünden kendisini sorumlu tuttuğu hayatının en kötü gününe götürmüştü ağaçlar arasında yankılanan bu sesler onu.

Yasin, dedesinin hayatının parmaklarının arasından kayıp gittiği o uğursuz günün yükünü hep yüreğinde taşımıştı. Kaza yıllar önce olmuştu ama hissettiği suçluluk ve kendini suçlama asla yok olmuyordu. Orman o trajik olayın anısını, hiç beklemediği bir anda karşısına çıkarmıştı.

Yasin ve dedesi yola çıktıklarında hava açık ve masmaviydi, güneşli bir gündü. Genç ve deneyimsiz Yasin, direksiyona geçme fırsatı karşısında heyecanlandı. Her zaman destekleyici olan ve torununa güvenen dedesi, belki de bunun Yasin için bir geçiş evresi olacağına inanarak onu cesaretlendirmek istedi ve direksiyonu Yasin'e devretti. Başlarda her şey yolunda gibi görünürken aniden keskin bir viraja denk geldiler ve Yasin'in direksiyon hâkimiyeti sarsıldı. Araba yoldan çıktı ve göz açıp kapayıncaya kadar Yasin'in dünyası bin parçaya ayrıldı.

Dedesi gitmişti, ondan en trajik ve geri dönüşü olmayan bir şekilde koparılmıştı. Yasin hayatta kaldı ama içinde dedesini yüzüstü bıraktığına, ona hayat ve aşk hakkında bu kadar çok şey

öğreten adamın kaybından kendisinin sorumlu olduğuna dair sarsılmaz bir hisle yaşıyordu uzun yıllardır.

Ardından ağaçların arasından, "Katilsin!" Naraları yükselmeye başladı. "Dedeni sen öldürdün," diye devam ediyordu sesler.

Yasin ormana gelmeden önce başına gelebilecekler hakkında uzun uzun senaryolar canlandırmıştı zihninde. Ama bu tarz bir psikolojik saldırıya maruz kalacağını tahmin etmemişti. Gözleri doldu. Ama yine de kendini güçlü hissediyordu. Çok geçmeden toparlandı ve duyduğu sesleri umursamaz bir tavırla dev ağaçların arasında kararlılıkla yürümeye devam etti.

Orman bu duruma sinirlenmiş olacak ki Yasin'in bu umursamaz tavrının üzerinden güçlü bir aslanın kükremesini kullandı ve âdeta deprem gibi kısa bir yer sarsıntısıyla ağaçlardan binlerce yaprak dökülmeye başladı ormanın zeminine.

Yasin, bu sefer tuzağa düşmediği için kendisiyle gurur duyarak yolunda ilerlemeye devam etti. Ormanın derinliklerine indikçe başlangıçtaki o cennet gibi görüntü yerini giderek sisli ve daha karanlık bir atmosfere bırakıyordu.

Hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. Gündüzü böylesine rahatsız edici bir ormanın gece nasıl olabileceğini hayal ettikçe Yasin'in göğsünde bir baskı oluşmaya başladı. Ay ışığının aydınlatacağı uygun bir alan bulup geceyi orada geçirmek için gerekli hazırlıklarını yapmaya başlayan Yasin, gerekli eşyalarını kurcalamak için çantasını açtığı sırada on metre kadar uzağındaymış gibi gelen bir sesle irkilerek arkasını döndü. Ses ona, "Oğlum!" diyordu. "Oğlum, seni çok özledim."

Yasin büyük bir heyecanla, "Baba sen misin?" diye etrafına bakmaya başladı. Sonra hemen kendini toparlayarak bunun da ormanın bir oyunu olduğunu söyledi kendi zihnine.

Fakat bu sefer içine bir şüphe düşmüştü. Çünkü balıkçının söylediğine göre şayet orman geçmişteki sesleri kullanıyorsa babası şu an orada olmasa bile bu seslerden yararlanarak onun kaybolmasıyla ilgili bir ipucu yakalayabilirdi.

Ardından babasının sesi, "Yardım edin! Kimse yok mu?" demeye başladı. Yardım çağrılarını bir helikopter sesi takip etti.

"Heey! Buradayım. Ormanda mahsur kaldım. Heeey!"

Yasin, "BABAA!" diye bağırdı.

Ağaçların arasından yükselen ses bir anda kulakları rahatsız edici yükseklikte bir yılan tıslamasına dönüştü. "Aman Allah'ım, bu da ne böyle?" diye bağırdığını duydu babasının. Hemen arkasından bir boğuşma sesi geldi. Babası sanki vahşi bir hayvana karşı geliyormuş gibi bir ses yankılanıyordu tüm ormanda. Ardından babasının yardım çığlıkları sanki bir mağaranın içine çekiliyormuşçasına yankılı bir sesle uzaklaşıp kayboldu.

Yasin duyduğu bu sesler karşısında afalladı. "Bu da neydi şimdi böyle?" dedi. "*Ormanın bir başka denemesi miydi, yoksa babamın yıllar önce kayıplara karışmasının bu ormanla bir alakası olabilir mi?*" Yasin'in aklı şüphe çemberinde kaybolacak gibi oldu.

"Ya babam gerçekten buralarda bir yerdeyse?"

Her ne kadar yine ormanın ona tuzak kurmuş olduğuna inanıyor olsa da ağaçların uzay boşluğundaki geçmişten gelen gerçek sesleri kullandığını bildiğinden babasının böyle bir yardım çağrısı olması onu bir şekilde harekete geçmeye teşvik ediyordu.

Babasının sesi az ileride yalnız başına duran bir ağacın yakınında son bulmuştu. "Dikkatli bir şekilde gider bir göz atarım. En fazla ne olabilir ki?" diyen Yasin, yavaş ve emin adımlarla etrafı süzerek ilerlemeye başladı. Bir gözü çevreyi kontrol ederken diğer gözüyle karşısında duran tuhaf görünümlü yalnız ağacı inceliyordu. Ağacın yanı başına ulaştığında bu sefer geriden yine baba-

sının sesi yükseldi. "Oğlum! Buradayım. Yardım et!" derken sağır edici bir çınlama sesi Yasin'in kulaklarını patlatacak gibi oldu. İki eliyle kulaklarını tıkayan Yasin'in bu girişiminin hiçbir etkisi olmadı. Çınlama sesi giderek arttı ve en sonunda Yasin, gözleri kararak olduğu yere düştü.

Hâlâ kısmen görebildiği kadarıyla iki ayak bileği uzun sarmaşıklar tarafından sıkıca tutulmuştu ve ağacın dalları Yasin'i kendine doğru sürüklemeye başlamıştı. O anda Yasin'in gözleri tamamen kararadı, zihni giderek bulanıklaşırken çınlama sesi tamamen ortadan kayboldu...

* * *

Gözlerini tekrar açan Yasin, üzerinden sanki tır geçmiş gibi tüm kaslarının ağrıdığını ve midesinin bulandığını hissetti. Çok geçmeden yerden metrelerce yükseklikte bir ağacın tepesinde olduğunu fark etti. *"Bu ağaç bayılmadan önce en son gördüğüm ağaç olmalı,"* diye düşündü. Zihni yavaş yavaş kendine gelirken havanın günlük güneşlik bir hâl almış olduğu gerçeğiyle yüzleşti.

"Tüm geceyi bu ağacın tepesinde mi geçirdim yani? İyi de buraya nasıl çıktım ben?" derken bayılmadan önce ağacın onu ayak bileklerinden yakalayıp kendisine doğru çektiği anı hatırladı.

Artık Fısıltı Ormanı'nın karanlık derinliklerinde değil, huzur duygusu yayan bilge, kadim bir ağacın kollarında olduğunu fark etti. Ağaç onu dikkatle dinlemeye çağırıyor gibiydi. Önce ağacın yapraklarından hışırtılar geldi. Ardından bu hışırtılar anlamlı seslere dönüştü ve Yasin'in ruhuna hitap ediyormuş gibi tutarlı cümleler oluşturmaya başladı.

Ağaç, "Bu ormanın gerçek sırrını öğrenmek istiyor musun Yasin?" diye söze başladı. "Uzun zaman önce insanlar ve doğa uyum içinde yaşardı. Onlar da benim gibi hayatın dengesine saygı duydu ve ormanların bilgeliğini onurlandırdılar. Sırlarımızı öğrendi-

ler ve gücümüzü kendi hayatlarını zenginleştirmek için kullandılar. Ancak aradan zaman geçtikçe insanların kalpleri buz tuttu ve bir zamanlar iyi olan niyetleri bozulmaya başladı."

Yasin, Fısıltı Ormanı'nın insanoğlunun eylemlerinden nasıl etkilendiğinin öyküsünü paylaştığı için ağaçtan yayılan acıyı ve hüznü hissedebiliyordu.

"Böyle bir yıkımın karşısında, Fısıltı Ormanı büyücünün yaptığı büyüye tepki gösterdi. Başlangıçta ormanı korumayı amaçlayan büyü, insanlığın yeryüzüne saldığı negatif enerjiyle değişime uğradı ve bir zamanlar huzurlu olan ormanı, insan kurbanlarını bekleyen vahşi, tehlikeli bir yere dönüştürdü."

Yasin, türünün neden olduğu zararın sorumluluğunu hissederek ağacın hikâyesini dikkatle dinledi. Ne söylenebilirdi ki? Ağaç çok haklıydı. Yine de tüm insanların bencillik ve açgözlülük tarafından yönlendirilmediğini biliyordu. Fısıltı Ormanı'nı insanlık için hâlâ umut olduğuna ikna etme ihtiyacı hissetti.

Bir yandan ağacın dalları arasından süzülerek toprak zemine inen Yasin yüzünü gökyüzüne doğru çevirip, "Söylediklerine katılıyorum. Fakat tüm insanların yıkıcı olmadığını söylememe izin ver," dedi. "Doğanın korunması için savaşanlar, hayatlarını yeryüzünde açılan yaraları iyileştirmeye adayanlar var. Ağaç dikenler var. Nehirleri temizliyor, nesli tükenmekte olan türleri koruyor, doğanın ve insanlığın bir kez daha uyum içinde bir arada var olabileceği bir dünya oluşturmaya çalışıyorlar."

Yasin, yaşlı ağacı insanlığın içindeki iyiliğe ikna etmeye çalışırken ağaç sinirlenmeye başladı. Orman bir anda karanlık bir bulut tabakasının altında soldu. Yapraklarını hışırdatan ağaç ve aniden ortaya çıkan bir rüzgâr, geçmişin seslerini ormanın içinden taşımaya başladı. Orman doğada muazzam bir yıkıma yol açan hükümetler ve devletler tarafından alınan kararların seslerini paylaştı.

"Dinle Yasin," dedi çevrede yankılanan bir uğultu, sesi öfkeyle titriyor gibiydi, "Yirminci yüzyılda Brezilya hükümetinin tarım ve sığır çiftliğine yer açmak için Amazon yağmur ormanlarının ormansızlaştırılmasını teşvik eden kararlarının sesini işit...

Duyuyor musun?

Araziler yok edildi, sayısız tür yitip gitti ve dünyamızın ciğerleri nefessiz kaldı."

Ağaç duraksadı, dalları titriyordu ve sonra devam etti: "Peki ya Mısır'daki Aswan Yüksek Barajı'nın inşası? Baraj, Nil Nehri'nin ekosistemini sonsuza kadar değiştirerek verimli toprakların kaybına, balık türlerinin yok olmasına ve neslinin tükenmesine neden oldu. Binlerce insanı yerinden etti."

Yasin, ağaç devam ederken dikkatle dinliyordu. Sovyetler Birliği'nin nehirlerin yönünü değiştirmesinin bir zamanlar engin olan denizin küçülmesine yol açtığı ve bugün hâlâ bölgede musallat olan ekolojik bir felaket oluşturduğu Aral Gölü felaketinin yıkıcı etkileri yankılandı karanlık ormanın atmosferinde.

"Örnekler sayısız Yasin," dedi ağaç, sesi kederle ağırlaşmıştı. "ABD'deki sulak alanların yok edilmesi, Irak'taki Mezopotamya bataklıklarının kurutulması, Afrika'daki Kongo Havzası'nın sömürülmesi... Bütün bu eylemler hükümetler ve devletler tarafından gerçekleştirildi; hepsi muazzam acılar getirdi doğal dünyaya."

Yasin, ağacın sözlerindeki acıyı duyuyor, öfkesini anlıyordu. Ama aynı zamanda hikâyenin tamamının bu olmadığını da biliyordu. "Haklısın," dedi usulca. "İktidardakiler tarafından alınan korkunç kararlar oldu, gezegenimize büyük zarar veren kararlar."

Yasin ormanı bir şekilde ikna etmenin yolunu arıyordu. Zekice bir hamle yapmalıydı. "*Neden gerçeği anlatmıyorum ki?*" diye düşündü bir an. Peşine düştüğü yolculuğun esas amacının temelinde babasının kaybolmasının ardındaki sır perdesini aralamaya

çalışırken dünyaya zarar vermek isteyen bir güce karşı savaşmak yok muydu? Dünya üzerinde birilerinin altın elementini kullanarak daha büyük bir yıkıma hazırlandığına dair sahip olduğu şüpheleri açıklama kararı aldı. Aklındakileri tek tek anlattıktan sonra, "Bana yardım et," dedi. "Ben sizin tarafınızdayım. Bu ormanda saklı olan kayıp bir yumurta var. Bunun ne işe yarayacağını tam olarak bilmiyor olsam da kaderimde o yumurtanın bana gelecek olduğuna inanıyorum."

Ağaç, Yasin'in sözlerini düşünürcesine sustu. Tüm orman bir süreliğine derin bir sessizliğe gömüldü.

"Yumurtayı bulmama yardım edersen sana söz veriyorum; dünyayı ona zarar vereceklerden korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Yumurta olmadan hepimizi daha karanlık günler bekliyor olabilir."

Orman, Yasin'in samimiyetini sezmiş gibiydi ve gücünü toplayarak onu bağlayan büyüyü etkisiz hâle getirdi ama sadece Yasin için.

Sonra yapraklar ağaçlardan nazikçe döküldü ve gölgelikten süzülen güneş ışınları, Yasin'in takip etmesi için yerde uzun, ışıklı bir yol oluşturmaya başladı.

Yasin, kalbinde umutla yapraklarla kaplı patikada saatlerce yol aldı, dereleri ve nehirleri aştı; etrafını saran eşsiz manzaranın nefes kesen güzelliğini içine çekti. Yol, sonunda Yasin'i esrarengiz bir mağaranın girişine ulaştırdı. Başka bir dünyaya ait aurası olan bir yerdi burası.

Ve işte aradığı şey tam da karşısında duruyordu.

Gizemli yumurta orada, toprağın kucağında yatıyordu. Ormanın göbeğinde gizlenmiş değerli bir mücevher gibi, görülmesi gereken muhteşem bir manzaraydı. Yumurta büyüktü, neredeyse

bir deve kuşu yumurtası büyüklüğündeydi ama görünüşü Yasin'in daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Yumurtanın kabuğu parıldayan ve değişen bir malzemeden yapılmış gibiydi, renkleri canlı yeşil ve derin, büyüleyici mavinin tonları arasında dans ediyordu. Sanki yer ve göğün özü birbirine örülmüş, evrenin sırlarını derinliklerinde saklıyormuş gibi görünen renklere sahipti.

Yasin etrafı sisle kaplı yumurtaya dokunmak için uzandığında parmak uçlarının altında ince bir titreşim hissetti, sanki ruhunun derinliklerinde yankılanan bir ritim. Bu, onu esrarengiz yumurtanın içinde saklı duran anlatılmamış gizemlere bağlayan, zaman ve mekânı aşan bir bağlantıydı.

Parmaklarıyla tam onu kavrayacakken bileğine, kızarıklık olan yere yakıcı bir acı saplandı. Yasin dişlerini gıcırdatarak acıyla savaştı ve gizemli güzelliği karşısında hayrete düşerek yumurtayı bulunduğu yerden kaldırdı.

Onu dikkatle tutan Yasin, ormana verdiği sözü yerine getirmek için ilk adımı attığını biliyordu.

Fazla vakit kaybetmeden yumurtayı dikkatli bir şekilde çantasına yerleştirdi ve güvende olduğundan emin oldu. Sonrasında onu sınayan, öğreten ve nihayetinde yumurtayı bulmasına yardım eden gizemli ormana son bir kez baktı. Minnettarlık ve kararlılıkla, Fısıltı Ormanı'ndan çıkış yolculuğuna doğru harekete geçti.

Uzun bir yürüyüşün ardından Yasin, ormanın kenarına yaklaştığında Sarawut'un kendisini bekleyen teknesini gördü.

Sözünü tutmuş ve onu almak için geri dönmüştü. Yasin tekneye bindiğinde daha önce başkasının yapamamış olduğunu başarmış olmanın verdiği öz güvenle balıkçıya ufak bir gülüş attı. Ardından geri dönüş yolculuğu başladı.

Sarawut, Yasin'in sağ salim geri dönmüş olmasından dolayı şaşkınlık içindeydi. Bir yandan da gözü Yasin'in çantasını süzüyordu. *Aradığı her neyse acaba onu bulmuş mudur,* diye düşünürken Yasin'in çantasını yanında güvende tutmaya çalıştığını fark edince içinde değerli bir şey olduğuna dair şüpheleri giderek arttı.

Sarawut, "Seni tekrar gördüğüme sevindim," diye söze başladı. "Ormandan kurtulmayı nasıl başardın?"

Yasin, "Yolumuz uzun. Biraz dinlenmeme izin ver. Her şeyi anlatırım," diyerek Sarawut'a ne uydurabileceği konusunda düşünmesi için zaman kazanmaya çalıştı.

Şaşkın balıkçı, "Peki öyleyse," diyerek dikkatini teknenin dümenine yoğunlaştırdı. Bir gözüyle de tedirgin bakışlarla denizi gözlemliyor gibiydi. Yasin, Sarawut'ta bir tuhaflık olduğunu sezdi. Tam, "Sen nasılsın?" diye soracağı anda birdenbire teknenin az ilerisinde bir korsan botu belirdi ve onların yolunu keserek gergin bir soğukluğa neden oldu.

Bottaki adamlardan üçü ellerinde silahlarla Yasin'in bulunduğu teknenin içine atladı ve çıkardıkları çatışma sırasında bir tanesi Yasin'in çantasını kaptı. Yasin yaşanan kaosa anlam vermeye çalışırken adamlardan biri Sarawut'a dönerek, "Teşekkürler dostum! Şimdi borcunu ödedin," dedi.

Yasin bunu söyleyen adamı tanımıştı. Kafede Sarawut'a saldıran ve onu tehdit eden alacaklı olan adamdı. Anlaşılan Sarawut, Yasin'e ihanet etmişti ve artık yumurta düşmanın eline geçmişti. Bunu üzerine Sarawut, Yasin'e dönerek, "Üzgünüm," dedi. "Onlara senin bana verdiğinden çok daha fazlasını borçluydum."

Yasin hayal kırıklığına uğramış bir vaziyetteyken adamlar onu infaz etmeye hazırlanır gibi silahlarını Yasin'e doğrulttuklarında

kaçmak ve yumurtayı geri almak için acil bir plan yapması gerektiğini iyi biliyordu.

Yasin göz açıp kapayıncaya kadar içinde bulunduğu tehlikeli durumu değerlendirdi. Adamlar silahlarını ona doğrultmuş, parmakları tetiklerin üzerinde geziniyordu ve hayatta kalmak istiyorsa hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu.

Yasin, yıldırım hızında reflekslerle en yakınındaki adamın üzerine atıldı. Hızlı bir hareketle adamın elinden silahı aldı ve bu sırada kolunu büktü. Yasin onu etkisiz hâle getirirken adam acı içinde haykırdı. Hamlesinin ivmesini kullanarak diğer adamlardan gelen kurşunlardan sıyrılan Yasin, en yakınındaki saldırgana güçlü bir tekme indirerek onu denize fırlattı. Diğer adamlar bir an için şaşkına dönerek Yasin'e ihtiyacı olan fırsatı verdiler.

Onu hâlâ elinde tutan adamdan çantasını aldı ve o anda diğer teknede bir benzin sızıntısı fark etti. Hızlı hareket etmesi gerektiğini bilen Yasin, planının işe yaraması için dua ederek çantasından bir işaret fişeği çıkardı ve onu ateşleyerek düşman botundaki hedefine fırlattı.

Bingo! Bot tahmininden de güçlü bir patlamayla havaya uçtuğu gibi içinde bulunan diğer adamları da denize savurdu.

Sıra olan biteni korku ve suçluluk karışımı bir duyguyla izleyen Sarawut'a gelmişti. Yasin, öfkeli bir tavırla Sarawut'u tekneden aşağıdaki çalkantılı sulara attı.

Kaosun ortasında, Yasin hızlıca dümenin kontrolünü ele geçirdi ve tekneyi elinden geldiğince hızlı bir şekilde tehlikeli bölgeden uzaklaştırmaya başladı.

Diğer botun alevli enkazını ve adamları geride bırakarak hızla ilerlerken rahat bir nefes alan Yasin artık yalnızdı. Sarawut ve diğerleri denizin ortasında mahsur kalmışlardı...

* * *

Tekneyi nasıl geldiği yere kadar kullanabileceği konusunda çok az fikri vardı ama buraya gelirken Sarawut'tan az çok bazı teknik bilgileri öğrenmişti. Sağ salim yüzen köye ulaşmak için dua ediyordu.

Oradan Phuket'in merkezine geri dönmenin bir yolunu bulabileceğini ve sonunda Türkiye'ye dönebileceğini umuyordu.

Uzun süren saatlerin ardından sonunda su üzerindeki köye ulaşmayı başaran Yasin, İstanbul'a giden ilk uçağa yetişebileceği Phuket'in merkezine giden bir başka tekneye geçti. Oysa bu iş için altındaki tekneyi kullanabilirdi ama daha fazla riske girmemenin daha doğru olacağını düşündüğünden güvenli bir şekilde Phuket'e ulaşmak en doğrusuydu.

Doğru zamanlamayla Phuket'e varan Yasin havaalanına doğru yol alırken onu asla hayal bile edemeyeceği şekillerde değiştiren inanılmaz bir macerayı geride bıraktığını bilerek şehrin manzarasında derin bir nostalji duygusu hissetti. Kendisine ihanet eden ama ona çok şey öğreten Sarawut ve Fısıltı Ormanı, çantasında onunla birlikte yolculuk yapacak olan antik yumurta ve şifresi henüz çözülememiş bir harita ile birlikte uçağa binen Yasin, İstanbul'a doğru göğe yükselirken hem rahatlamanın hem de bilinmez bir beklentinin içini kapladığını hisseti. Tayland'daki aksiyon dolu macera sona ermişti ama görünüşe göre daha büyük bir macera henüz başlıyordu.

Uçağın penceresinden dışarı baktı ve altındaki arazinin yeşiller ve mavilerden oluşan bir görsele dönüşmesini, dünyanın bulanık bir şekilde geçip gitmesini izledi. Elindeki harita, çözmek zorunda hissettiği büyük bir gizemin anahtarını taşıyordu. Fısıltı Ormanı'nı ve kadim ağaca verdiği sözleri düşündü. Yumurtanın ve haritanın ardındaki gerçeği ortaya çıkarması gerektiğini biliyordu.

İSTANBUL

Yasin sonunda, uzun yolculuğundan ve Tayland'da meydana gelen olayların kasırgasından bitkin bir hâlde İstanbul'a geri döndü. O gittiğinden beri şehir değişmiş gibiydi ama belki de sadece şimdi yanında taşıdığı sırların ağırlığıydı bu değişiklik. Kalabalık caddelerde dairesine doğru ilerlerken içinde büyüyen bir huzursuzluk duygusu sürekli onu takip ediyordu.

Evine vardığında Yasin, tanıdık ortam için minnettar olarak kapıyı açtı ve içeri girdi. Çantasını nazikçe yere koydu, içinden gizemli yumurtayı çıkarıp onu odasındaki çalışma masasının üzerine dikkatlice yerleştirdi. Loş ışıkta parlıyor gibiydi.

Yasin, televizyonu açarak en son haberleri ve gelişmeleri takip etmek için kanalları çevirdi. Dünya onun yokluğunda dönmeye devam etmişti ve her şey eskisinden daha hızlı ilerliyor gibiydi. İklim değişikliği, teknolojik gelişmeler ve son yıllarda daha yaygın hâle gelen sosyal kredi sistemiyle alakalı yeni yaptırımlardan bahsediyordu spiker. Umut ve çaresizlik karışımı bir haber gibiydi ama sistem tarafından ele geçirilmiş spiker de tüm bu haberleri olumlu birer gelişme niteliğinde sunuyordu.

Yasin, televizyonda gördüğü haberleri düşünürken içini bir huzursuzluk kapladı. Sosyal kredi sistemiyle bağlantılı olarak yaklaşan yaptırımlar, onun gibi insanlar için hayatın daha da zorlaşmak üzere olduğunu gösteriyor gibiydi.

2020'lerin sonlarında dünya çapında uygulamaya konulan sosyal kredi sistemi, vatandaşların davranışlarını izlemeyi ve şekillendirmeyi amaçlıyordu. Her bireye eylemlerine ve seçimlerine göre bir sosyal kredi puanı verildi; iyi ve sistemin istediği kurallara uygun yapılan davranışlar için daha yüksek puanlar, aksi davranışlar için ise çeşitli cezalar ve sınırlamalarla sonuçlanan daha düşük puanlar verildi. Bu sistem, sorumlu vatandaşlığı teşvik etmek ve sosyal istikrarı sürdürmek için bir araç olarak tanıtılmıştı.

Ama Yasin daha ilk zamanlarda bu sistemin ardında farklı bir tehlikenin yatıyor olduğunu düşünmüştü. Bu durum kendini teknolojinin getirdiği pek çok yeniliğe karşı şüpheyle yaklaşıyor olmasının nedenlerinden biriydi.

Yasin'in bizzat tanık olduğu gibi, sosyal kredi sistemi sıradan bireyler için sayısız zorluklara yol açmıştı. Kişisel faaliyetlerin aralıksız izlenmesi ve değerlendirilmesi, bir korku ve güvensizlik ortamı oluşturmuştu. Akıllı cihazlar artık her yerdeydi. Buzdolabımızda neyin eksik olduğu bile artık günlük olarak cep telefonlarımıza sistem tarafından haber veriliyordu. İnsanlar, genellikle bireyselliklerinden ve özerkliklerinden ödün vererek yüksek sosyal kredi puanlarını koruma çabalarında daha makine gibi olmaya başladı.

İnsanların her şeyi kapsayan bir kontrol sisteminin modern köleleri hâline geleceği karanlık bir gelecek konusunda uzun yıllardır uyarılarda bulunan insanlar ise komplo teorisyeni olarak yaftalanmaya devam ediyordu. Üstelik pek çok korkunç tahminlerinin çoğunun gerçekleşmiş olmasına rağmen.

Sosyal kredi puanının istihdam için gerekli olan asgari düzeyin altına düşmesi nedeniyle işini kaybeden bir tanıdığıyla ilgili bir hikâyeyi hatırladı. Kadın işinin ehli ve ahlaklı bir insandı ama tek bir yanlış adım ona pahalıya mal olmuştu. O olayın domino

etkisi, ailesinin de acı çekmesine neden olmuştu çünkü onlar ana gelir kaynakları gitmişken geçim sıkıntısı çekiyorlardı.

Yasin'in aklına gelen bir başka örnek de sosyal kredi notu düşük olduğu için toplu taşımaya erişimi engellenen bir öğrencisiydi. Çocuk sonuç olarak birkaç kez işe, okula geç kalmış, bu olay ise puanını daha da düşürmüş ve ardından durumunu iyileştirme yeteneğini giderek zorlaştırmıştı.

Sosyal kredi sistemi ayrıca, yüksek puanlara sahip olanların daha düşük puanlara sahip olanlar için giderek daha fazla erişilemeyen ayrıcalıklardan ve fırsatlardan yararlanmasıyla mevcut sosyal eşitsizlikleri yoğunlaştırdı. Sistem, insanların birbirleriyle rekabet etmeye zorlandığı, rakiplerini baltalamak ve kendi puanlarını yükseltmek için sık sık vicdansız yöntemlere başvurduğu bir iklim oluşturmuştu.

Yasin, 2030'da dünyanın durumunu düşünürken insanlığın gerçek amacını gözden kaçırdığını hissediyordu. Bir birlik ve iş birliği duygusu geliştirmek yerine, sosyal kredi sistemi insanları birbirinden uzaklaştırmış, puanlarını korumak ve başarısızlığın sonuçlarından kaçmak için yorulmadan çalışan robotlara dönüştürmüştü. Bu, geleceğe dair kasvetli bir vizyondu ve Yasin, araştırmaları, şüpheleri ve şu anda elinde tuttuğu esrarengiz yumurta ve harita aracılığıyla tarihin gidişatını değiştirmeye bir şekilde katkıda bulunabileceğini umuyordu. Ama şimdi yapması gerek tek şey, konfor alanının tadını çıkararak güzel bir uyku çekip şarj olmak, diye düşündü. Masadaki yumurtaya son bir kez bakan Yasin, yatağına uzandı ve uykuya daldı.

Yasin, zihni kısa süre önce yaşadığı maceranın canlı rüyalarıyla dolu derin bir şekilde uyurken gizemli yumurta masanın üzerinde hareketsiz yatmaktaydı. Oda sessizdi ve dışarıdaki lambalarının yumuşak parıltısı duvarlara gölge düşürüyordu. Orta-

mın sakinliği, Yasin'i bu ana getiren kaotik olaylarla tam bir tezat oluşturuyordu.

Gecenin sessizliğinde bir şeyler değişmeye başladı. Çok hareketsiz ve cansız görünen yumurta, hafif bir parıltı yaymaya başladı. İlk başta, zar zor fark ediliyordu ve karanlıkta sadece ufak bir ışıltı gibiydi. Ancak dakikalar geçtikçe parıltı güçlendi, yumurtanın renkleri daha canlı ve etkileyici hâle geldi.

Ardından yumurta çok hafif, neredeyse algılanamaz bir şekilde saliselik hareket etti. Bu ince konum değişikliğine, odayı dolduran hafif, dünyevi olmayan bir uğultu eşlik etti. Bu gizemli ses, sanki bir şekilde canlıymış ve etrafındaki dünyayla iletişim kuruyormuş gibi, yumurtanın çekirdeğinin derinliklerinde yankılanıyor gibiydi.

Hareket ve parıltı çok kısa sürdü ama bu süre içinde yumurtanın varlığı daha güçlü, daha gizemli hâle geldi. Sanki uzun bir uykudan uyanmış, sırlarını açıklama zamanının geldiğini hissediyor gibiydi. Başladığı gibi hızlı bir şekilde parlaması ve hareketi durdu; yumurta atıl durumuna geri döndü. Oda bir kez daha karanlığa gömüldü ve uğultu, az önce meydana gelen olağanüstü olaydan hiçbir iz bırakmadan azaldı.

Yasin ise görüntüleri, fısıldanan sırlar ve bir gölge gibi ona yapışmış gibi görünen bir önseziyle uyumaya devam etti.

Yasin gecenin ilerleyen saatlerinde komodinin üzerinde titreyen cep telefonunun bildirim sesiyle aniden uyandı. Düşlerinden ve jet-lagın kalıcı etkilerinden kafası karışmış bir şekilde telefonunun ekranına gözlerini kısarak baktığında üç bardak sert kahvenin verdiği kafein etkisini yaşamış gibi bir hızla ayıldı.

Gerçeğe ulaşmak istiyorsan, şafaktan önce benimle buluş. Gelirken yumurtayı da getirmeyi unutma.

Not: Diğer yumurta bende!

Mesajı okurken Yasin'in kalbi çarpıyordu. Mesajı kim göndermiş olabilir? Yumurtadan nasıl haberi olabilir?

Yasin bir an duraksadı. Kısa bir sessizliğin ardından aklındaki en önemli iki soruyu karşı tarafa mesaj attı: **Sen de kimsin ve bunları nereden biliyorsun?**

Karşı taraftan yanıt mesajı gecikmedi.

Yerin kulağı vardır Yasin!

Bu yanıt karşısında Yasin yatağından fırladı ve "Baba!" diye haykırdı.

Bu söz Yasin'in onu ziyaret için akıl hastanesine gittiğinde babasının kendisine söylediği sözdü.

* * *

Yasin bir aceleyle harekete geçti. Çabucak giyindi ve Tayland'dan getirdiği gizemli yumurta ve harita da dâhil olmak üzere eşyalarını sırt çantasına yerleştirdi. Damarlarında dolaşan adrenalin, yolculuğunun bitmek bilmeyen yorgunluğunu üzerinden atmasına yardımcı oldu ve esrarengiz mesajın ardındaki gerçeği ortaya çıkarmak ümidiyle dairesinden ayrıldı.

Bu ani ve gizemli buluşma için bisikletinin uygun bir araç olmadığını biliyordu. Neyse ki böyle acil durumlar için kullandığı bir motosikleti vardı. Kaskını başına geçirdi ve altındaki güçlü titreşimi hissederek motoru çalıştırıp hızla mesaja eklenmiş olan lokasyonun bulunduğu yere yani 15 Temmuz Şehitler Köprüsü'nün Avrupa yakasının eteğine doğru sürmeye başladı.

2030'da İstanbul sokakları yıllar içinde önemli ölçüde değişmişti. Otonom araçlar yollara hâkim olurken holografik reklamlar ve neon tabelalar fütüristik şehir manzarasının üzerinde yanıp sönüyordu. İnsanlar teknoloji ve toplumun sıkı bir şekilde iç içe geçtiği bir dünyada hayatlarını sürdürürken drone'lar te-

pelerinde vızıldayarak paketleri teslim ediyor ve trafiği izliyordu. Fakat drone'ların tek amacı sipariş iletmek değildi. Mesela tam olarak şu an içlerinden bir tanesi dikkatini yaklaşık on yedi metre yukarıdan Yasin'e ve motosikletine çevirmişti bile. Gecenin bu sessizliğinde şehirdeki bir hareket daha fazla dikkat çekiciydi ve drone'ların takibine takılmadan neredeyse kuş uçması imkânsız gibiydi.

Yasin'in evden çıkışını not olan drone onun sosyal kredi puanına hızlıca bir göz gezdirdi ve daha sonra yönünü başka bir harekete doğrulttu. Neyse ki Yasin puanlarını bir şekilde kendisini zora sokmayacak seviyede tutmayı başarabiliyordu. Yoksa gecenin bu vaktinde sokağa çıkmasına bile izin verilmeyebilirdi.

Yasin boş İstanbul sokaklarında yaklaşık on dakikalık bir yolculuğun ardından belirlenen noktaya ulaştığında başka bir motosikletçinin köprünün ayağına yakın bir mesafede beklediğini, motosikletinin de hemen altında rölantide olduğunu gördü.

Babasıyla karşılaşma umuduyla yanına yaklaştığı bu sürücünün motosikleti, karanlıkta parlayan neon mavisi vurgulara sahip şık, mat siyah bir motordu. Adam, çeşitli cepler ve kayışlarla süslenmiş siyah renkli deri, vücuda oturan giysiler giymişti ve yüzü başındaki kask nedeniyle görünmüyordu.

Yasin'in geldiğini gören motorcu aracından inip onu karşılamaya hazırlanıyordu ki Yasin bu kişinin vücut dilinden onun babası olmayacak kadar genç ve farklı bir postüre sahip olduğunu fark etti.

Ardından yavaşça başındaki kaskı çıkaran motorcu Yasin'i haklı çıkardı. O babası değildi. Yasin'in karşısında delici gözleri ve kararlı bir ifadesi bulunan, güçlü genç ve güzel bir kadın duruyordu.

Yasin merakını gizleyemeyerek ihtiyatla baktığı kadına doğru yaklaştı. "Sen kimsin?" dedi.

Kadın, "Bana Turna diyebilirsin," diye yanıtladı yüzünde hafif bir tebessümle. Fakat ne kadar tebessüm etse de yüzüne ve vücut diline işlemiş olan sert ve tehditkâr üslubu onunla konuşurken iki defa düşünme isteği uyandırıyordu insanın içinde.

"İlginç bir isim," dedi Yasin, hâlâ içinde bulunduğu garip durumu çözmeye çalışıyordu.

Turna kendinden emin bir tavırla elindeki kaskı motosikletinin direksiyonuna geçirirken, "Tuhaf gelebilir ama benim için oldukça uygun bir isim," diye yanıtladı.

Yasin, Turna'nın sözlerinin ardındaki gizemli anlamı çözmeye çalışırken bir yandan da ses tonundaki ve dış görünüşündeki sertliği inceliyordu. Onun şaşkın yüz ifadesini fark eden kadın, "Turna kuşlarının en iyi yaptıkları şeyin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Yasin cevabını duymak için can atıyordu.

"Turnalar en iyi yılan avcılarıdır. Benim yaptığım iş de tam olarak bu."

Yasin kadının ne demek istediğini anlayınca gözleri büyüdü. Görünüşe göre Turna, insanların arasına gizlenmiş sürüngen varlıklara karşı savaşıyordu.

İçinde yumurta ve harita bulunan sırt çantasını usulca omuzunda tekrar sabitleyerek, "Sana neden güvenmeliyim?" diye sordu. Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu.

"Seni senden daha iyi tanıdığım için bana güvenebilirsin," diye yanıtladı Turna. "Öğreneceğin çok şey var Yasin. Ama şimdilik seni uzun yıllardır takip ettiğimi, hatta pek çok defa sen farkında olmadan hayatını kurtardığımı bilmen yeterli olabilir.

Mesela Tayland'a gideceğin sabah sen mışıl mışıl uyurken ben alt dairende seni öldürmeyi planlayan tehdidi ortadan kaldırmakla meşguldüm."

Bunu duyan Yasin'in kalp atışları hızlandı. "Demek onu sen öldürdün!"

"Kaybedecek vaktimiz yok Yasin, her şeyi öğreneceksin," diye sözünü kesti Turna. Ardından, "Benimle gelmelisin," diyerek motosikletine atladı ve motora gaz verdi.

Yasin bir an tereddüt ederek seçeneklerini değerlendirmeye çalıştı ama önünde pek de bir seçenek yoktu. Tüm açıklanması zor olaylar çorap söküğü gibi birbirini takip ediyordu. Bu yüzden kendini anın akışına bırakmanın ve yüreğinin sesini dinlemenin şimdilik doğru olacağını düşündü.

Bu kadının gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama derinlerinde bir şey ona, peşini bırakmayan sırları çözmenin anahtarının Turna'nın elinde olduğunu fısıldıyordu.

Yasin kararlı bir şekilde bacağını kendi motosikletinin üzerine attı ve motorları gecenin karanlığında gürlerken Turna'nın peşinden gitti.

Nereye sürdükleri konusunda en ufak bir fikri olmayan Yasin, gecenin karanlığında Turna'yı takip ederken motosikletlerinden çıkan gür ses içinden geçiyor oldukları tüneli âdeta inletiyordu.

ONLARDA KUYRUK ACISI, BİZDE EVLAT ACISI

Yasin, neyle karşılaşacağını bilememekle birlikte doymak bilmez bir merak duygusuyla Turna'yı dairesine kadar takip etti. Kadın, Yasin'i kendi yaşadığı evine getirmişti. Dairenin kapısından içeriye adımını atarken içindeki huzursuzluk hissi devam eden Yasin'in gözleri loş bir şekilde aydınlatılmış dairedeki düşük ışığa birkaç saniye içinde alıştığında, odanın her tarafına dağılmış çeşitli nesneleri görmeye başladı.

Çok geçmeden Turna bir düğmeye bastı ve birden oda batan güneşin sıcak ışığı hissiyatı veren bir parlaklıkta aydınlandı. Dairenin içi şimdi çok daha rahat görülebiliyordu. Yasin'in gözüne çarpan ilk şey, tamamen fotoğraflarla kaplı bir duvar oldu. Duvara yaklaştı, fotoğraflara gözlerini kısarak baktı; her bir resmin kendisine ait olduğunu anlayınca kalbi boğazında düğümlendi. "Bu fotoğraflar da ne böyle?" diyerek şaşkınlıkla duvarda göz gezdirmeye devam etti. Çoktan unuttuğu ama Turna'nın duvarında ölümsüzleşmiş olan anları gördükçe hayret ediyordu. Her biri Yasin'den habersiz gizlice çekildiği belli olan onlarca fotoğraf, bir dedektifin çalışma duvarı gibi etrafı süslemişti. Yasin, onun haberi olmadan bu anları nasıl ve neden kayda aldığını merak ediyordu. Turna, onun düşüncelerini okumuşçasına duvara doğ-

ru yürüdü ve parmaklarını yavaşça resimlerin üzerinde gezdirdi. "Hayatlarımız sandığından çok daha uzun süredir iç içe geçmiş durumda Yasin," dedi. "Seni gölgelerde gizlenerek görünmeyen tehlikelerden korumak için çok çaba sarf ettim."

Turna'nın sözleri Yasin'in sırtını ürpertmişti. Yasin'in eli duvarın diğer köşesindeki bir başka fotoğrafa gitti. "Bu nasıl olur?" diye sordu hayretler içinde. "Bu fotoğraf neredeyse yedi sene önce çekilmiş olmalı!"

Turna bunca zamandır onu izliyorsa, neden daha şimdi kendini göstermeyi seçmişti?

"Birçok sorun olduğunu biliyorum," diye devam etti Turna, sesi nazik ama kararlıydı. "Ama önce elimizdeki göreve odaklanmalıyız. Yumurtalar tahmin edebileceğinden çok daha güçlü ve onların eline geçmesi isteyebileceğin son şey olur," dedi.

Yasin, olan biteni anlamlandıramasa da durumun ciddiyetinin farkındaydı. Yumurtaların sırlarını ve bunların insanlığı kontrol etmeye çalışan sürüngen güçlerle olan bağlantısını öğrenmek için can atıyordu.

"Yumurtayı getirdin mi?" diye sordu.

Yasin, çantasından çıkardığı yumurtayı dikkatli ve nazik bir şekilde odanın ortasında bulunan masanın üzerine koydu. Bunu gören Turna'nın heyecanı gözlerinden okunabiliyordu. Kısa, beyaz ve taktığı kasktan dolayı terlemiş olan saçlarını eliyle geriye doğru atıp birkaç saniyelik odaklanmanın üzerinden derin bir nefes alarak, "Pekâlâ," dedi ve odanın köşesindeki görünüşte sıradan bir kitap rafına doğru yürüdü. Kitapların arasında saklanmış bir düğmeye bastı ve rafın üst bölümünde gizli bir bölme açığa çıktı.

Elini yavaşça bölmeye uzatan Turna, Yasin'in getirdiği yumurtanın bir benzerini bölmenin içinden çekip çıkardı ve onu masanın üzerinde duran diğer yumurtanın hemen yanına koydu.

Yumurtalar yan yana geldiği anda, odaya neredeyse algılanamaz bir aura yaymaya başladı. Yumurtaların etrafındaki hava, sanki görünmeyen bir güce tepki veriyormuş gibi bir hissiyat oluşturdu. Yumurtaların bir araya gelmesiyle odadaki atmosferin bir anda değiştiği inkâr edilemezdi. Yumurtalar dikkatlice bakmadığın sürece anlaşılamayacak kadar ufak hareketlerle birbirleriyle senkronize bir şekilde titreşmeye başladılar. Sanki içlerinde her ne varsa birbirleriyle iletişim kuruyorlarmış gibi insan anlayışına meydan okuyan bir enerji ve bilgi alışverişinde bulunuyorlardı.

Yasin, karşısında gelişen büyüleyici manzaradan gözlerini alamamıştı. Yumurtalar arasındaki gizemli etkileşim, sanki evrenin dokusunu anlamanın anahtarını elinde tutan bir fenomene tanık oluyormuşçasına hem uhrevi hem de derinden önemli hissettirdi. Yasin daha fazla dayanamadı ve sordu.

"Bu yumurtalar neyi temsil ediyor? Amaçları ne ve neden bize geldiler?"

Konu hakkında Yasin'den daha fazla bilgi sahibi olduğu inkâr edilemez olsa da Turna da hemen önünde meydana gelmiş olan bu manzara karşısında heyecanını gizleyemiyordu.

Durumun tuhaflığına ve heyecanına rağmen sesi kararlı bir şekilde, "Bu yumurtalar sıradan birer nesne değil, Yasin," diye yanıtladı. "Onlar uzun bir geçmişten kalma kalıntılar ve insanlık tarihinin akışını değiştirebilecek sırlar taşıyorlar. Bu sırların kilidini açmak ve dünyayı onu yok etmeye çalışan güçlerden korumak için içimizdeki bilgiyi kullanmak bizim sorumluluğumuz. Özellikle de senin!"

"Bu kadarı yeter!" diye çıkıştı bir anda Yasin. "Daha birkaç haftaya önce içinde üç beş tane çözememiş olduğum karmaşıklık olsa da gayet sıradan bir hayatım vardı. Tüm bunlar! Tüm bunlar da ne demek oluyor? Önce insanlar olarak yalnız yaşamıyor

olduğumuzu öğreniyorum. Çatal dilli bu yaratıklardan kaçmaya çalışırken kendimi konuşan ağaçların olduğu bir ormanda buluyorum! Sonra bir yumurta derken ardından neredeyse çocukluğumdan beri sapık gibi beni takip eden *Matrix*[5]'ten fırlamış hâlinle elinde ikinci bir yumurtayla sen çıkıyorsun ve dünyayı yok etmeye çalışan güçlerden kurtulmak için özellikle benim sorumluluğum olduğumu söylüyorsun." Daha fazla dayanamayarak bağırmaya başladı.

"Ben kimim ki böyle bir sorumluluğum olsun?"

Kafası karışmış olduğu her hâlinden belli olan Yasin'e doğru yürüyen Turna onu kolundan kavradı ve bileğindeki izi ona göstererek, "Bunun basit bir kızarıklık olduğunu mu sanıyorsun Yasin?" dedi.

Yine manalı bir soru soran Turna'ya karşı, "Hadi bakalım! Bir de buradan buyur," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Umarım bu konuşmanın sonunda benim de onlardan olduğumu söylemezsin," dedi soğuk damarları kastederek.

"Hayır! Neyse ki onlardan değilsin. Ama her şeyi vakti geldiğinde sırasıyla öğrenmen hepimiz için en iyisi," diyerek köşede duran çekmeceden çıkarttığı siyah bir örtüyle yumurtaların üzerini kapattı. "Gel," dedi. "Önce birbirimizi tanıyarak başlayalım. Ne dersin?"

Turna, Yasin'e kendi hikâyesinin ayrıntılarını anlatarak ayılması için bir fincan kahve ikram etti. Odanın loş bir köşesinde, İstanbul şehrinin etkileyici ışıklarının görülebildiği büyük cam pencerenin önünde oturdular.

"*Peter Pan* masalını duydun mu Yasin?" diye sordu.

5) Wachowski Kardeşlerin yazıp yönettiği bilimkurgu-aksiyon filmi. (e.n.)

Yasin, "Evet, kayıp çocukların, olmayan ülkede Kaptan Hook'a karşı verdiği mücadelenin hikâyesi. Çocukken severdim."

Turna şöyle devam etti: "Bu hikâyenin gerçek bir olaya dayandığını söylesem ne derdin?"

Yasin hafif bir gülümsemeyle, "Açıkçası bundan sonra ne görsem ne duysam şaşırmamaya karar verdim," dedi.

Turna devam etti. "Her yıl dünya üzerinde bir milyondan fazla çocuk bir daha bulunamamak üzere ortadan kayboluyor.

Masaldaki kayıp çocuklar gökyüzünde sabaha dek açık olan sağdaki ikinci yıldıza, yani olmayan ülkeye yolculuk yaparken gerçek dünyadaki kayıp çocukların pek çoğu insanlığın bilmediği güçler tarafından yeraltının derinliklerindeki bir başka diyara götürülüyorlar."

Yasin duydukları karşısında canı sıkılmış bir şekilde, "Bu sürüngen tipler tarafından mı?" diye sordu.

"Evet ama onların krallığı henüz görüp duyduğunun çok ötesinde Yasin. Binlerce yıldır bizler farkında olmadan ayaklarımızın altında koca bir başka dünya oluşturdular. Şimdi ise gözlerini yerin üstüne, bizim yaşadığımız dünyaya dikmiş durumdalar. Bunca zaman kaçırılan çocuklar ise onları bu amaçlarına götürecek yolda kilit rol oynamaya devam ediyor.

Nihai hedeflerinin çocukları insanlığa karşı süregelen savaşlarında bir araç hâline getirmek için manipüle etmekti ve maalesef bunda da başarılı oldular. Bu uğursuz hedefe ulaşmanın anahtarının, insan beyninin kendi yapısında yattığını keşfeden bu varlıklar, işe çocukları kaçırıp onları insanlığa karşı yetiştirmekte buldular.

"Nasıl yani?" diye sordu Yasin.

İnsan beyninin en ilkel kısmı olan R-kompleksinden bahsetti Turna. "Beynin hem insanlarda hem de sürüngenlerde bulunan bu eski bileşeni, yaşamın sürdürülmesinden ve vücudun temel işlevlerinin karşılanmasından sorumlu. Beynimizin sindirim, üreme, dolaşım ve solunum gibi hayati süreçleri ve ayrıca tehlike karşısında içgüdüsel savaş ya da kaç tepkisini kontrol eden bir bölümü."

Sürüngen varlıkların kaçırdıkları çocuklardaki R-kompleksini kullanmanın bir yolunu keşfettiklerini açıklayan Turna, "Beynin bu bölümünü değiştirerek ve manipüle ederek esasen çocukların zihinlerini ele geçirdiler ve onları efendilerinin iradesini sorgusuz sualsiz yerine getirecek itaatkâr askerlere dönüştürmeye başladılar. Eski hayatlarına dair her türlü hafıza zihinlerinden silindikten sonra yeryüzündeki yaşama uyum sağlayabilecekleri kadar beyinsel yetenekle tekrar insan içine salındılar.

Savaş ya da kaç tepkilerini uzaktan kontrol etmelerine ve onları kendi türlerine karşı konuşlandırılabilecek insan silahlarına dönüşmüş bu çocuklar, bizler farkında bile olmadan aramızda yetişkin bireyler olup sistemin her köşesine sinsice yerleştirildiler."

Yasin, Turna'nın anlattıklarını dinledikçe, sürüngen varlıkların oluşturduğu tehdidin gerçek boyutunu anlamaya başladı. Mesele sadece yeraltı hapishanelerindeki çocuklar değildi, insan ırkının hayatta kalması için verilen bir savaş gibi duruyordu bu dinledikleri.

Turna, tüyler ürpertici anlatımına devam ederken artık tamamen sürüngen varlıkların kontrolü altında olan kaçırılan çocukların dünyadaki toplumla nasıl yeniden bütünleştiklerine dair karmaşık ayrıntılara girdi. Yeraltında geçirdikleri süre boyunca kapsamlı bir eğitimden ve koşullandırmadan geçen bu çocuklar, sıradan insanlardan neredeyse ayırt edilemezdi. Gerçek doğaları

ve amaçları özenle hazırlanmış bir normallik maskesinin ardına gizlenmiş olarak aramızda dolaşıyorlardı.

Sürüngen varlıklar ajanlarının hükümetten eğitime, medyadan bilimsel araştırmaya kadar toplumun çeşitli sektörlerine stratejik olarak yerleştirilmesini sağladı. Bu uyuyan ajanları kilit rollere yerleştirerek insan toplumunu karanlık vizyonlarına göre şekillendirmeyi umdular ve nihai dünya hâkimiyeti hedeflerine ulaşmak için perde arkasından olayları manipüle etmeye son gaz devam ediyorlar.

"Bu ajanlar her yerde," diye açıkladı Turna. "Dünyanın dört bir yanındaki şehirlerde, kasabalarda ve köylerde aramızda yaşıyorlar. Metrolara biniyor, okullarımıza gidiyor ve tatilde bizlerle birlikte aynı havuzda yanımızda yüzüyorlar. Hatta bizleri kendilerine âşık edip uzun yıllar gerçek yüzlerini göstermeden bizlerle ilişki sürdürebiliyorlar. Tıpkı bizler gibi yaşarlarken bu arada sürüngen efendilerinin çıkarlarını geliştirmek için gizlice çalışıyorlar."

Yasin, Turna'nın anlattıklarını dinlerken aklına ürpertici bir düşünce yerleşmeye başladı. Kendi hayatında her fırsatta insanlığı baltalamak için çalışan sürüngen ajanlar olan kaç kişiyle karşılaşmıştı acaba? Bundan sonra tanıdığı herkese nasıl güvenebilirdi? Etrafı dostlarının ve sevdiklerinin maskelerinin ardına saklanan düşmanlarla mı çevriliydi yoksa?

"Peki sen tüm bu sırlara nasıl eriştin?" diye sordu Yasin.

Turna bir anlığına durdu. Zihni uzaklara gitmiş gibi bir süre sessiz kaldı ve ardından, "Bugüne kadar sadece tek bir çocuk onların pençesinden kaçmayı başardı. O da gecenin bu saatinde oturmuş, onlarla ilgili bildiği her şeyi şu anda sana anlatmakla meşgul," dedi.

Bu gerçeği duyan Yasin'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Yani kaçırılan kayıp çocuklardan biri de sen misin? Peki nasıl oldu da başardın? Anlattığın onca ürpertici deney? Zihin kontrolü şeyleri?"

"Çok uzun zaman önceydi," diye devam etti Turna. "Sanırım beş altı yaşlarındaydım. O kader gününden önce, hatırladığım kadarıyla küçük bir köyde, sevgi dolu ailemle birlikte sıradan mutlu bir hayatımız vardı. Ancak beni izliyor ve doğru zamanın gelmesini bekliyorlarmış. Mükemmel fırsatı yakaladıklarında evimizin yakınındaki bir ormanda oynuyordum. Bir anda ortaya çıkan gölgeli bir figür beni aniden yakaladı ve tüm yardım çığlıklarıma rağmen birkaç dakika içinde iz bırakmadan kendimi karanlık bir mağaranın içinde buldum. Bayılmış olmalıyım. Belki de saatler sonraydı. Ayıldığımda uzun bir süre gün yüzü göremeyecek olduğumdan habersizdim.

Sonradan farkına vardım ki yeraltının derinliklerine kâbus gibi bir varoluşa itilmişim. Karanlık nemli bir hücrede çok uzun bir süre tutsak olarak kaldım. İç dünyada bir yerlerde tahmin edemeyeceğin büyüklükte kendi medeniyetlerini kurmuş durumdalar Yasin.

Sonra ardı arkası kesilmeyen zihin deneyleri başladı. O anlara dair hatırladığım tek şey karanlık sonsuz gibi gelen tünellerde yankılanan çocuk çığlıkları. Sonra her ne olduysa tıpkı bir rüyadan uyanır gibi zihnim geri geldiğinde on sekiz yaşında ve normal dünyada yani yer üzerindeydim. Çevremde yakınım sandığım kişiler bana bir kaza sonucu hafızamı kaybetmiş olduğumu, bu yüzden geçmişe dair bir şey hatırlamadığım yalanını söyleyip durdular. Bunun farkına vardığımda hayatta kalmak için rol yapmaya ve istedikleri oyunu sürdürmeye devam ettim.

Fakat çok geçmeden beni fark ettiler. Bunun üzerine saklandım. Gerçek ailemi, kaçırılmadan önceki hayatımı az da olsa hatırlamaya başlamıştım. Ailemi bulmaya kalkıştığımda ise acı

gerçekle yüzleşmek zorunda kaldım. Ailemden kim varsa hepsini ortadan kaldırmışlar. Ben de kaçtım. Her şeyden herkesten uzaklaştım. Bambaşka bir kimliğe büründüm. Bir gölge gibi yaşamaya ve her fırsatta onlardan intikam almaya yemin ettim. Bu da beni Turna'ya yani bir avcıya dönüştürdü.

Zamanla, beni tutsak edenleri gizlice gözlemlemeye, onların alışkanlıklarını ve yeraltı tünellerinin düzenini öğrenmeye başladığımda bazı sürüngen yaratıkların efendilerine göründükleri kadar sadık olmadığını keşfettim ve bu muhaliflerden oluşan küçük bir grupla zayıf bir ittifak kurmayı başardım. Böylece onlar hakkında daha fazla istihbarat toplama fırsatım oldu.

Şimdi ise bildiğim en önemli şey şu ki en büyük kozlarını oynamaya hazırlanıyorlar. Artık insan zihnini ele geçirmek için çocuklara ihtiyaçları kalmadı. Bir süre önce altının antik zamanlardan kalan bir gücünü keşfetmiş olduklarını öğrendim Bunu kullanmak için büyük bir hazırlık içindeler," dedikten sonra tüm dikkatini Yasin'e vererek, "Baban doğru izin peşindeydi Yasin," dedi.

Yasin, babasının lafı geçince sohbete daha da kilitlendi.

"Babamın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu heyecanla.

Turna cevaplamadan önce yüzünü camdan dışarıdaki İstanbul manzarasına doğrultup bir süre sessiz kaldı. Yasin, Turna'nın bu sessizliğinin ardında yatan bir başka gizem olduğunu hissedebiliyordu.

"Maalesef Yasin. Babanın izini uzun yıllar önce kaybettim."

Yasin'in dikkatini bir şey çekmişti. Turna sürekli uzun yıllar öncesinden bahsedip duruyordu. Üstelik Yasin'in babasını da tanıyor olduğu aşikârdı. Ama tüm bu deneyimlere ve aradan geçen yıllara rağmen Turna'nın yaşı en fazla yirmi beş falan gösteriyordu.

Bu yüzden sormadan edemedi. "Benden bir on yaş falan genç olmalısın. Babamı da tanıyor olman biraz garip değil mi?"

"Kadınların yaşı sorulmaz ama iyi tahmin," dedi. "Yirmi dört yaşındayım." Ancak babasını nasıl oluyor da tanıyor olduğuyla ilgili soruyu cevaplamaktan kaçınarak konuyu tekrar yumurtalara getirdi.

Yasin, Turna'daki bu garip durumu fark ettiğinden şimdilik üzerine gitmemeyi tercih etti. Bundan böyle birlikte fazla zaman geçirecek oldukları belli olduğundan nasıl olsa babasıyla ilgili konuyu tekrar gündeme getirebilecek olduğunu biliyordu.

"Yumurtalar!" dedi gözlerini masada üstü örtülü olan yumurtalara doğrultarak. "Onların bu işte kilit rol oynuyor olduklarını biliyorum ama hakkında daha fazlasını öğrenmek için görmemiz gereken biri var," dedi. "Seni onunla tanıştıracağım. Ama öncesinde kayıp yumurtalardan üçüncü ve sonuncusunu bulmamız gerek. Aldığım istihbarata göre son yumurta İstanbul'da bir yerde gizlenmiş durumda. Sana göstermem gereken bir şey var. Bu yüzden seninle bir araya gelmeyi çok uzun zamandır bekliyordum," diyerek oturma odasından ayrıldı ve kısa süre sonra elinde eski bir harita ile geri döndü.

"Senin bu haritayı çözebileceğini ümit ediyorum," deyip yarısı olmayan harita parçasını Yasin'e uzattı.

Onu eline alan Yasin'in kısa bir incelemenin üzerinden yüzünde bir gülümseme oluştu. Turna, Yasin'in yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordu.

Yasin, "Sanırım yerin kulağı yeteri kadar iyi duymuyor Turna Hanım," diye sırıtarak elini çantasının içine attı ve Tayland'da Yüzen Pazar'daki yaşlı adamdan edindiği haritanın diğer parçasını dışarı çıkardı.

Önünde duran mermer sehpanın üzerinde iki harita parçasını bir araya getirdiğinde tahmininde haklı olduğunu gördüğüne sevindi. Bu iki parça birbirini tamamlıyordu.

Haritanın diğer yarısının Yasin'de olduğunu gören Turna sevinerek onun yanına oturdu ve birlikte haritaya kitlendiler. Bu sıradan bir harita değildi; Antika bir eserdi, kenarları zamanla yıpranmış, bir zamanlar canlı olan renkleri şimdi solmuş durumdaydı. Parşömen narindi ve her hareketinde çıtırdıyor olması aradan geçen yılların ve sakladığı sırların bir kanıtıydı.

Yasin ve Turna iki parçayı dikkatlice bir araya getirirken harita Mezopotamya'nın bereketli topraklarından Hindistan yarımadasına, Tayland dâhil Güneydoğu Asya'ya kadar uzanan geniş bir coğrafyayı ortaya çıkardı. Uzun zaman önce yok olmuş bir dünyanın çarpıcı bir örneğiydi.

İki yarımı birbirine hizaladıkça haritanın gerçek amacı netleşmişti. Bu harita kayıp yumurtaların yerini göstermek için çizilmişti. Stratejik yerlere çizilmiş yumurtaya benzeyen semboller vardı ama bunlar değerli taşlar gibi parıldayarak sıradan yumurta olmadıklarını gösteriyordu. Haritada bu tür üç sembol işaretliydi. Yumurtalardan biri Tayland yakınlarında, biri Hindistan'da ve sonuncusu İstanbul'da görünüyordu. Bir de Tarsus civarının üzerine garip bir işaret daha çizilmişti. Haritanın Tayland'ı gösteren parçası Turna'ya aitti ama neyse ki Yasin uçaktaki gizemli adamın onun çantasına yerleştirdiği not sayesinde Tayland'daki yumurtayı bulmayı başarmıştı.

Turna'nın söylediğine göre de ondaki yumurta Hindistan topraklarında gizlenmiş olan yumurtaydı. Böylece geriye sadece İstanbul'daki yumurta kalmıştı.

Haritadaki her yumurta sembolünün yanında, onu ortaya çıkarmak için anlamlarını çözmeye teşvik eden şifreli mesajlar ve cümleler yer alıyordu.

İstanbul'un üzerinde görünen yumurtanın hemen sağında bir ay sembolü, onun bitişiğinde ise bir haç işareti ve 4:16 yazmaktaydı.

İpuçları karşısında kafası karışan Yasin ve Turna olası yorumlar üzerine beyin fırtınası yapmaya başladılar ve teoriler birbirini kovaladı.

Haç ve ay, İstanbul'da hem Hristiyanlık hem de İslam öğeleri taşıyan Ayasofya'yı akıllara getirmişti. Acaba son kayıp yumurta Ayasofya içinde bir yerlere gizlenmiş olabilir mi diye düşündüler. İyi ama neresinde? *Ayrıca 4:16 da neyin nesi?..*

Biraz düşündükten sonra Turna kendi fikirlerini sesli düşünmeye başladı. "Haç işareti sembolik olarak dört farklı yolun kesişme noktasını veya buluşma noktasını sembolize ediyor olabilir. 4:16 yumurtanın bu noktaya olan mesafesini temsil ediyor olabilir."

Yasin, "Her şey olabilir," dedi. "4:16, 16 Nisan'ı temsilen de yazılmış olabilir veya kesişme noktasında bulunan bir merdivenin basamaklarının sayısı. Ahh! Bu iş hiç kolay olmayacak gibi"

Yasin bir yol gösterici olabileceğini ümit ederek Turna'dan Hindistan'daki yumurtanın hikâyesini ve onu nerede bulduğunu anlatmasını istedi.

Turna, gizem ve antik tarihle dolu bir yer olan Hindistan'daki Sree Padmanabhaswamy Tapınağı'na yaptığı inanılmaz yolculuğunu anlatmaya başlarken bu yumurtaya ulaşana kadar yaklaşık üç ay boyunca nasıl uğraşmış olduğunu hatırlayınca gözlerini devirdi.

"Bu tapınağı biliyor musun Yasin?"

"Tabii ki! On altıncı yüzyılda inşa edilen, altın rengi boyası ve çarpıcı mimarisiyle Hindistan'ın en çarpıcı yapılarından biri."

"O hâlde tarihçileri ve hazine avcılarını yüzlerce yıldır peşinden koşturan kimsenin bugüne dek açamamış olduğu esrarengiz kapısından da haberin vardır," diye devam etti Turna.

Yasin bu gizemli kapıyı biliyordu. Tapınağın asla açılamayan meşhur kapısı. İçeride kimse ne olduğunu bilmiyor olsa da çok sayıda söylenti ve efsaneye konu olmuş bir yer.

"Yumurtalardan birinin orada olduğu sürüngen camiasında uzun zamandır bilinen bir konuydu. Ama başlangıçta amaç zaten yumurtaların âdemoğullarından korunmasıydı. Tapınaktaki başrahip de onlardandı. Bu kapı bu yüzden açılamıyor. İçlerine sızabilmek için kurnazca bir plan yapmalıydım. Bu yüzden Hindu rahibe kılığına girdim. Tapınağın rahibi tarafından kullanılan gizli geçitleri ve gizli girişleri öğrenerek tapınağın mimarisini ve ritüellerini inceleyebilmem tam üç ayımı aldı. Saçımı kazıtmak zorunda kalmam da cabası."

"Hindu rahibelerin saçlarını kazıttıklarını bilmiyordum," dedi Yasin.

"Aslında genellikle kazıtmıyorlar ama yaklaşmak zorunda olduğum bir mezhep vardı. Sonunda kapının ardına geçip beni doğrudan odaya götürecek bir geçit bulmayı başardım. Tüm dünya Sree Padmanabhaswamy Tapınağı'ndaki kapının ardında ne olduğu merak ediyor ama aslında gerçek şu an tam da bu odada masanın üzerinde duruyor," dedi kendisiyle gurur duyarak.

Yasin o anda şimdiye dek yumurtalar hakkında kafasındaki soru işaretlerini neden hiç gündeme getirmemiş olduğunu düşününce sordu. "Peki neden bu yumurtaların peşindeyiz?

Turna gülümsedi.

"Ben de bu soruyu ne zaman soracaksın diye bekliyordum," diyerek söze başladı. "Her efsanenin kalbinde, geçen zamanın ve çoktan gitmiş nesillerin fısıltılarının örttüğü gizli bir gerçek vardır Yasin. Bazı efsaneler sadece hayal ürünü değillerdir. İnanmaya cesaret edenler tarafından yeniden keşfedilmeyi bekleyen uzak bir geçmişin yankılarıdır. İçinde bulunduğumuz durumun karşılığı da tam olarak bu işte. Her şey günümüzden on bin yıl kadar önce başladı.

Yılanların Âdem'in çocuklarıyla uyum içinde yaşadıkları bir birlik dönemiydi. Yer üstünde, insanlar hayatlarını ayaklarının altındaki inanılmaz uygarlığın farkında olmadan sürdürüyorlardı. Fiziksel ayrılığa rağmen, iki dünya bir uyum duygusu besleyerek hayatı bir arada yaşıyordu. Her iki âlemin de kendi benzersiz yollarıyla geliştiği bir denge ve paylaşılan refah dönemiydi. Şahmeran efsanesini hiç detaylı dinlemiş miydin?"

Yasin, "Evet!" diye yanıtladı. "Tayland'daki adam Cemşab ve Şahmeran arasında geçenleri ve yumurtalar hakkındaki bildiklerini anlattı."

"Yumurtaların yeraltı krallıklarının kargaşasından uzakta daha güvenli olacağına inanarak dünya genelinde her biri benzersiz özellikleri ve yumurtaları koruma potansiyeli nedeniyle seçilen üç farklı yeri dikkatlice seçtiler," dedi Turna. "Çeşitli dönemlerde yenilenen krallıklar veya doğal afetlerden dolayı yumurtaların yerleri değiştirilerek korunmaya devam etti. Yumurtaları bu şekilde dağıtarak keşfedilme riskini en aza indirmeyi ve değerli doğmamış kardeşlerini kendi krallıklarının başına bela olan tehlikelerden korumayı umuyorlardı."

Yasin Turna'nın sözünü keserek, "Bir saniye! Anlamadığım bir şey var," dedi. "Burada neredeyse on bin yıllık yumurtalardan bahsediyoruz. Fiziksel olarak bile onların bugün burada bu şekilde korunmuş olması imkânsızken bu sürüngen beyinliler kar-

deşlerinin hâlâ yumurtaların içinde yaşadıklarına mı inanıyorlar yani?"

"Gerçeğin tamamını ben de bilmiyorum, Yasin. Ancak şunu unutmamak gerekir ki yılanlar diyarı inanılmaz iyileştirici özellikleriyle bilinir. Yılanların bu yumurtaları canlı tutan gizli bir yöntem veya güç keşfetmiş olmaları mümkün. Ya da hiç tahmin etmediğimiz bambaşka bir durumla karşı karşıyayız. Ama öyle ya da böyle," diye devam etti Turna. "Bu yumurtaların ardındaki gizemi çözmek ve sürüngenlerin onları elde etmek için neden bu kadar çaresiz olduklarını ve türleri için neden bu kadar büyük önem taşıdıklarını anlamak zorundayız.

Aldığım duyumlara göre bu üç yumurta sadece yılanların bildiği bir sır taşıyor," Turna'nın sesi sakin ve ciddiydi. "Bu sır, sürüngenlerin dünyayı ele geçirme konusundaki büyük planının anahtarı gibi görünüyor."

Yasin, içinde yaşadıkları dünyanın gerçeklerinin ve aldatmacalarının ağırlığını hissederek oturduğu yerden kalktı ve bir süre sessiz kalarak camdan dışarı, İstanbul manzarasını izledi. Melankolik bir ay ışığı tüm şehri aydınlatıyordu. İçini çekti.

"Öyleyse son yumurtayı bulmak için acele etsek iyi olur," diyerek dikkatini tekrar sehpanın üzerindeki şifreli haritaya çevirip onu dikkatle incelemeye koyuldu. "Şifre gözümüzün önünde ama bulamıyoruz. İnanamıyorum."

Turna ve Yasin, şifreyi ortaya çıkarabilecek herhangi bir ipucu arayarak haritaya odaklandılar. Uzun bir konsantrasyon döneminden sonra Turna, "Belki 4:16 bir tür ayettir?" Teorisini gündeme getirdiğinde Yasin'in gözleri heyecanla parladı. "Tabii! Neden daha önce aklıma gelmedi? Burada bir haç işareti var. Haritayı bir Hristiyan çizmiş olmalı. Ama İncil'in o kadar çok versiyonu var ki doğrusunu nasıl bulacağız?"

Turna, bilgisayarında 4:16 ile ilgili tüm olası İncil bağlantılarını çıkardı. Liste uzundu ama cevabı bulmaya kararlıydılar. Onları kayıp yumurtanın konumuna götürecek bir ipucu bulmayı umarak her ayeti okudular. Ayetlerden bazıları umut verici görünüyordu ancak hiçbiri haritayla anlamlı bir şekilde bağlantılı değildi. Uzun bir araştırmanın sonunda yorgun ve hüsrana uğramış gibi hissettikleri bir an Yeni Ahit'in dördüncü bölümü, on altıncı ayetiyle karşılaştıklarında okudukları sözler, Yasin'in kulağında daha derin bir şeyle yankılanıyor gibi oldu.

Yeni Ahit dördüncü bölüm, on altıncı ayet:

"Karanlıkta oturanlar gerçek ışığı gördüler."

Bu sözü okuduklarında Yasin zihninde bir ilham kıvılcımı hisseti.

"Elbette!" diye haykırdı bir anda. "Turna, ışıkları söndürür müsün?" Yasin'in bu isteği üzerine Turna odadaki ışıkları kapatarak ortamı kararttı. Dışarıdaki ay ışığı hâlâ çok hafif bir şekilde haritanın üzerine yansıyordu.

Loş ışıkta haritaya odaklandıklarında, içinde gizlenen zekice şifrelenmiş gerçek ortaya çıktı. Haritada, normal ışık altında görünmeyen bir metin ve hemen yanı başında ise bir sembol ortada beliriverdi. Ay ışığı haritayı aydınlatırken Yasin yüksek sesle haritada beliren yazıyı okudu.

"Bir şeyi saklamanın en iyi yolu onu herkesin görebileceği bir yere koymaktır."

Bu metnin hemen yanında ise bir örümcek figürü belirmişti. Başlangıçta şifreyi çözdüğü için mutlu olan Yasin, başka bir şifreyle karşılaştıklarını anlayınca enerjisinin azaldığını hissetti. Ancak bir sonraki hamle Turna'dan geldi. Parmaklarını yavaşça örümcek figürünün üzerinde gezdirerek sessizce cümleyi tekrar-

ladı. "Bir şeyi saklamanın en iyi yolu, onu herkesin görebileceği bir yere koymaktır."

Turna'nın gözleri bir anda heyecanla parladı ve Yasin'e dönerek "Yumurtayı bulduk Yasin," dedi.

Yasin ne olduğunu idrak etmekte zorlansa da Turna'nın heyecanı bulaşıcıydı. "Şimdi eşyalarını topla ve benimle gel," diye ısrar etti.

Güneş, İstanbul'un üzerine doğmaya hazırlanırken sabahın erken saatlerinde iki yumurtayı da yanlarına alarak alelacele evden çıktılar. Yasin motosikletine binerken Turna'ya nereye gittiklerini sordu. Gözleri beklentiyle parıldayan Turna, "Sabırlı ol! Yakında anlayacaksın," dedi.

Birlikte, son yumurtanın arkasındaki gizli gerçeği ortaya çıkarma umuduyla İstanbul sokaklarındaki sabah sessizliğini bir kez daha motosikletlerinin kükremeleriyle bozdular.

Peki nereye gidiyorlardı?

SON YUMURTA

Turna ve Yasin motosikletleriyle ilerlerken ilk önce ufukta ucu görünen bir büyük kubbe belirdi. Yaklaştıkça tüm ihtişamıyla bir cami ortaya çıkmaya başlamıştı. Güneş kutsal bir hazineyi koruyan nöbetçiler gibi göğe yükselen caminin minarelerini ışıldatıyordu.

Turna, Yasin'i Mimar Sinan'ın harikası Süleymaniye Camisi'ne getirmişti. Motosikletini caminin önünde düzgün bir şekilde park eden ikili, mimari hazinenin içine doğru yürürlerken Yasin şaşkınlıkla, "Neden buradayız?" diye sordu.

Turna esrarengiz bir şekilde gülümsedi. "Sen bir tarihçi ve arkeologsun Yasin. İpucunun burada olduğunu anlamamana şaşırdım."

O sırada, içeri girmeden önce hazırlıklı gelmiş olan Turna başına bir şal örttü. Yasin onun düşünceliliğine ve özverisine hayran kaldı. Süleymaniye Camisi'nin muhteşem avlusuna girdiklerinde, hâlâ olup bitenlere anlam vermeye çalışan Yasin, bir yandan Turna'yı takip ederken bir yandan da Süleymaniye Camisi'nin eşsiz güzelliği karşısında bir kez daha mest olmuştu. En son burayı ziyaret edeli baya bir zaman geçmişti.

Mimar Sinan'ın dehasının bir kanıtı olan caminin ana salonuna adım attıklarında ise Yasin'in gözleri muhteşem manzarayı

inceliyor, bir yandan da ziyaretlerinin ardındaki gizli anlamı arıyordu.

İçeri girdiklerinde başını yukarı doğru kaldıran Turna, haritadaki şifreli cümleyi bir kez daha tekrarladı.

"Bir şeyi saklamanın en iyi yolu, onu herkesin görebileceği bir yere koymaktır."

Yasin onun keşfini anlamak için etrafına bakınırken Turna bir eliyle Yasin'in kafasını tutup onu yukarıya doğru çevirdi ve ardından sordu. "Söyle ne görüyorsun?"

Yasin, Turna'nın yönlendirmesiyle çevirdiği bakışlarının bulunduğu yönde caminin görkemli avizeleri duruyordu.

Fakat tavandan aşağıya doğru asılmış olan avizelere biraz daha dikkatli bakınca Yasin'in nutku tutulmuş gibi oldu.

"Yok artık!" diyerek şaşkınlıkla caminin avizeleri altında tur atmaya başladı. Gördüğü manzara onu şoke etmişti.

Yukarıda, caminin nefes kesen avizelerinin gösterişli lambaları arasında asılı duran kocaman yumurtalar vardı. Boyutları hayret vericiydi ve böylesine kutsal bir alanda bulunmaları neredeyse başka bir dünyaya ait gibi görünüyordu.

Avizelerin altında yavaşça daireler çizerken kalp atışları hızlandı, gözleri sonsuz gibi görünen iri yumurta sıralarına sabitlenmişti. Etrafındaki hava, muazzam bir keşfin enerjisiyle dolu, elektriklenmiş gibiydi.

Şaşıran Yasin, "Vay canına..." diye mırıldandı. Zihni, tanık olduğu şeyin imalarını kavramaya çalışıyordu. "Bu nasıl aklıma gelmedi? Bu yumurtaları daha önce görmüştüm ama böyle bir sır saklayabileceklerini hiç düşünemedim."

Burası gerçekten de özel bir yumurtayı halka sergilerken aynı zamanda onu herkesten gizleyebileceğin en zekice yer olabilirdi.

Yüzyıllardır saklı kalmış, hayatlarının akışını değiştirecek bir sırrı ortaya çıkarmanın eşiğindelerken Turna caminin içine asılmış bu dev yumurtaların tarihini ve neden buraya konulduklarını anlatmaya başladı.

Mimar Sinan yapmış olduğu akıl almaz bir keşif ile Süleymaniye Camisi'nin içine yüzlerce deve kuşu yumurtası asmış, böylece yumurtaların yaydığı özel bir koku sayesinde örümcekleri uzaklaştırmayı ve ağ örmelerini önlemeyi hedeflemişti. Bu sayede caminin temiz ve örümcek ağlarından arındırılmasına yardımcı olduğu düşünülmüştü.

Haritadaki örümcek şifresi tam olarak bu olmalıydı, diye düşünmüştü Turna. Yasin de şimdi bu konuda hemfikirdi. Üçüncü yumurtaya çok yaklaştıklarını hissediyorlardı. "Peki yumurta nasıl olmuş da Mimar Sinan'ın eline geçmiş olabilir ki?" diye sordu Yasin.

"Muhtemelen Mimar Sinan'ın tüm bunların içinde özel bir yumurta olduğundan haberi bile yoktu," dedi Turna.

"Peki hangisinin aradığımız yumurta olduğunu nasıl anlayacağız?"

Yasin'in sorusuna karşılık Turna düşünceli göründü. "Gerçek şu ki kesin olarak bilmiyoruz," diye itiraf etti. "Ama daha önce bulduğumuz yumurtalar gibi, bu da onu farklı kılan bir özelliğe sahip olmalı."

Yasin başıyla onayladı. "Her yumurtayı yakından incelememiz gerekecek," dedi.

Böylece titiz çalışmalarına başladılar. Caminin büyük avizelerinden sarkan deve kuşu yumurtalarını tek tek dikkatle incelediler. Yumurtanın gerçek kimliğine işaret edebilecek herhangi bir işaret, herhangi bir anormallik aradılar.

Başlangıçta ihtişamıyla gözlerini kamaştıran güzelim camî, bu meşakkatli arayışta onların sessiz yol arkadaşı oldu.

Titiz çalışmalarına rağmen yumurtaların hepsi birbirine benziyordu ve umutlarını kaybetmeye başladılar. Ama sonra Yasin bir şey hatırladı. Haritada şifreli cümlenin yanında garip bir sembol vardı. Henüz çözemedikleri bir sembol.

Yasin aceleyle çantasından haritayı çıkardı ve caminin zeminine yaydı. Turna'nın gözleri onun işaret ettiği sembolü fark edince fal taşı gibi açıldı. "Yumurtayı tanımlamanın anahtarı bu olabilir!" diye haykırdı. Sembol, caminin birçok yerinde gördükleri belirli bir İslami geometrik desenin sanatsal bir temsiliydi. Şimdiye kadar üzerinde fazla düşünmemişlerdi ama daha detaylı bir incelemeden sonra, desenin camideki avizelerin ve deve kuşu yumurtalarının oluşumuyla örtüştüğünü fark ettiler.

Yenilenen enerjiyle avizeleri desen açısından incelemeye başladılar. Bir süre sonra sembole uyan bir avize gördüler. Ancak avize üzerinde tek bir yumurta bile yoktu!

Yeni bir hayal kırıklığı yaşarlarken pes etmeye de niyetleri yoktu. Biraz ara verip sakince düşünmek adına yüzlerce yıllık varoluştan beri dokunulamayacak kadar soğuk ve pürüzsüz olan eski bir taş duvarın önündeki tenha bir girintide soluklandılar. Arkalarına yaslanıp sırt çantalarını duvara dayadıkları sırada beklenmedik bir olay meydana geldi. Duvar, çantalarındaki bir şeyle rezonansa giren bir enerjiyle uğulduyor gibiydi.

Merakla, hemen çantalarına uzandılar ve zaten sahip oldukları çantalardaki yumurtalarının tepki verdiğini, ritmik bir enerjiyle titreştiğini gördüler. Yumurtalar, duvarla uyum içinde uğuldayarak ne anlayabilecekleri ne de görmezden gelebilecekleri bir manyetik rezonans oluşturuyor gibiydi.

Turna'nın evinde iki yumurtayı bir araya getirdiklerinde oluşan enerji dalgalanmasını anımsatıyordu bu durum. Fakat bu sefer daha güçlüydü, bu da yakınlardaki üçüncü yumurtanın varlığını gösteriyordu. Farkına varmaları uzun sürmedi. Aradıkları yumurta avizelerden sarkmıyor, caminin duvarlarının arkasına saklanıyor olmalıydı.

Duvardaki anormalliği anlamak için cami yetkilisi bulmak için acil bir aramaya koyuldular. Sorularını sabırla dinleyen caminin bekçisi olan yaşlı bir adam bulduklarında duvarın arkasında ne olduğunu sordular. Deve kuşu yumurtaları da dâhil olmak üzere camiye ait eşyalarının temizlendiği bir odanın varlığını öğrendiklerinde bulmacanın parçaları yerlerine oturuyor gibiydi. Aradıkları yumurta temizleme odasında olmalıydı.

Haber taze bir umut esintisi gibiydi. Deve kuşu yumurtalarının şu anda periyodik olarak temizlenmekte olduğunun ortaya çıkması, boş avizeyi ve duvarın arkasında yankılanan enerjiyi açıklıyordu.

Zamanın çok önemli olduğunu hisseden Yasin ve Turna hemen bir plan yaptılar. Yumurtanın çağrısı görmezden gelinemeyecek kadar ısrarcı ve acildi. Turna'nın detaylardaki ustalığı ve Yasin'in cesur içgüdüleriyle planlarını uygulamaya başladılar.

Yasin, cami görevlilerinin dikkatini dağıtmak isterken Turna gizlice temizlik odasına girdi. Cami bekçisiyle caminin tarihî mimarisi ve Mimar Sinan'ın teknikleri hakkında sorular sorarak sohbet etti. Tarihe olan tutkusu, sorularına inandırıcılık katıyordu ve bekçi, bilgeliğini paylaşmaktan fazlasıyla memnundu. Konuşmaları derinleşirken Turna fark edilmeden sıvışmıştı.

Temizlik odası şaşırtıcı derecede genişti ve biraz tuhaf biraz da misk kokusuyla doluydu. Sıra sıra deve kuşu yumurtaları, her biri bir avize numarasıyla etiketlenmiş ve cilalanmak için sıraları-

nı bekleyen yumuşak saman yataklarında yatıyordu. Aralarından biri onların ödülü olacaktı.

Bu sırada Yasin, görevliyi eski padişahların hikâyeleri ve mimari harikalarla meşgul etmeye devam ederken bir yandan da gözünü Turna'dan ayırmıyordu. Şakağından aşağı bir damla ter süzüldü, kalbi kulaklarında yankılandı ama soğukkanlılığını korudu.

Temizlik odasının içinde Turna arayışına başladı. Her bir yumurtayı ihtiyatla aldı, dokusunu ve ağırlığını hissederek bir tanınma belirtisi görmeyi umdu. Bir yandan da sırt çantasını yumurtalara yakın tutuyordu ki böylece içindeki diğer yumurta ile aradığı yumurtanın etkileşime geçmesini bekliyordu. Bir süre sonra odanın mütevazi bir köşesine yaklaştığında çantasında bir hareketlilik hissetti. Tanıdık uğultu, enerji darbesi, şimdi daha güçlüydü ve onu kendi enerjisini yayıyormuş gibi görünen, biraz tuhaf şekilli bir yumurtaya götürüyordu.

Uzandı, yumurtayı hissettiğinde parmakları zar zor dokunuyordu. Artan bir titreşim, çantasındaki iki yumurtanın frekansına denk gelen bir gümbürtü enerjisi. Kalbi sevinçle çarptı. *Bu oydu!* Üçüncü yumurtayı bulmuştu.

Yumurtayı sırt çantasına güvenli bir şekilde yerleştiren Turna, kalbi neşe ve rahatlamayla çarparak odadan sessizce çıktı. Ana salona tekrar girdiğinde, Yasin'le göz göze geldi ve ona hafifçe başını salladı.

İşaretini anlayan Yasin, vakit ayırdığı ve bilgeliği için teşekkür ederek bekçiyle görüşmesini çabucak bitirdi. Daha sonra Turna'ya katıldı ve fazla vakit kaybetmeden camiden çıkmaya başladılar.

İnsanlığın geleceğini şekillendirecek üç mistik yumurta artık bir araya gelmişti. Turna, örümcek ipeğinden geliştirilmiş son teknoloji, darbeye dayanıklı kumaşla güçlendirilmiş sırt çanta-

sına özenle yerleştirdiği son yumurtayı sırtında taşırken onları bekleyen esas maceranın yeni başladığını hissedebiliyordu.

İkili, bir ara sokağa gizlice park etmiş oldukları elektrikli motosikletlerine yaklaşırken Turna'nın, artırılmış gerçeklik (AR) gözlüğünde yanıp sönen bir bildirim dikkatini çekti. Kullanıcıları etraftaki soğuk damarlılar konusunda uyarmak için tasarlanmış olan gözlükte iki ısı işareti hızla onlara doğru ilerliyordu. Retinalarına yansıtılan verileri kaydırdı ve çok geçmeden takip edildiklerini anladı. Motosikletine hızlıca binen Turna sert bir bakışla Yasin'e, "Gitmeliyiz," dedi. Turna'nın sesindeki ciddiyeti anlayan Yasin, motosikletini çalıştırdığı esnada dikiz aynasından bir çift tehditkâr figürü fark etti. Yaklaşık otuz metre kadar gerilerinde, motosikletleri üzerinde iki yabancı onları izliyor gibiydi.

Yasin, Turna'ya, "Bizi mi takip ediyorlar?" diye mırıldandı. Gözleri kısılan Turna, "Sanırım. Hadi gidelim," diye yanıt vererek gaza bastı ve hızla sokaktan uzaklaştılar. Birkaç dakika sonra tam yanıldıklarını düşünmeye başlayacakken Turna uğursuz takipçilerin peşlerinde olduğunu fark etti.

Gerçekten de takip ediliyorlardı. Peşlerindeki sürüngenlerin hızlarını arttırmasıyla birlikte yeniyle eskinin harmanlanmış olduğu İstanbul'un teknoloji dolu sokaklarında nefes kesen bir kovalamaca başladı. Sürücüsüz arabalar ve mal teslim eden insansız hava araçlarının arasından hızla geçerken bir ara sokaktan beklenmedik bir hareketle, motosikletli sürüngenlerden biri belirdi. Onun ani gelişi ve keskin manevrası, hızlı ve kararlı bir avcının emin adımlarını anımsatıyordu. Bu karanlık figür, Yasin'in sırtındaki çantayı ustaca kapıp aniden ivme kazandı ve bu durum, Yasin ve Turna'nın baş döndürücü hızlarına yeni bir boyut sağladı.

Hırsız, çantayı kaparken bir anlığına dengesini yitirdi ancak dengeleme yardımcısı olan jiroskop özelliği sayesinde tekrar ayağa kalkarak hızlandı.

Yasin içinde diğer yumurtaların olduğu çantayı kaptırmıştı. Bu isteyebilecekleri en son şey bile değildi. Kovalamacanın şekli şimdi bambaşka bir boyut kazandı. Bu bir ölüm kalım meselesiydi.

Güneşli gökyüzünde devlete ait kameralı güvenlik drone'ları bu sıra dışı kapkaç olayını fark etti ve aşağıda yaşanan bu gelişmenin yeni seyircileri hâline geldiler. Yasin ve Turna zaman kaybetmeden çantayı geri almak için harekete geçtiler.

Yasin ve Turna'nın da aynı hedefe odaklandığını gören drone'lar, sürekli olarak motosikletli hırsızın konumunu güncelledi. Tepesinden uçan araçları fark eden sürüngen, durumu kontrol altına almak ve onları atlatmak için hızını daha da artırdı.

Ancak drone'lar ve Yasin ile Turna'nın ısrarlı takibi karşısında, onun kaçış planı daha da karmaşık hâle geldi. Birkaç dakikalık kaçışın ardından zorlanmaya başlayan motorcu köşeyi dönerken diğer motordaki arkadaşına çantayı uzatıp kendi yolunu değiştirdi. Yapay zekâ drone'lar olayı algılayamadan çanta el değiştirmişti. Böylece çanta, uçan dedektörlerin görüş açısından çıkmayı başarmıştı. Fakat Yasin diğer motorcuyu görmüştü. Ve Turna ile birlikte doğru kişinin peşinden sürmeye devam ediyordu. Kaosu ve kalabalığı kullanmayı seçen yeni sürüngen, motorunu yavaşça durdurdu ve Kapalı Çarşı'nın kalabalığına daldı.

Motosikletlerini çarşının girişinde gelişigüzel park eden Yasin ve Turna, hiç vakit kaybeden çarşının uğuldayan kalbine daldılar. Kalabalığın içinde hırsızın izini kaybetmişlerdi bile. İkilinin koşar adımları çarşının ağır temposuyla taban tabana zıttı. Eski pazarın labirenti andıran sokaklarında sürüngen hırsızı izlemek için keskin gözlerine güvenmek zorundaydılar. Turna'nın özel üretim gözlüğü, takip ettikleri kişinin yüz metre mesafe içerisinde olduğunu gösteriyor ama tam olarak yerini belirtemiyordu. Neyse ki

tam o anda az ileride tanıdık bir sırt çantası ilişti Yasin'in gözlerine. Bu onun çantasıydı.

"İşte orada!" diyerek hedefe doğru koşturmaya başladı. Hemen ardından Turna atıldı. Adam da peşlerindekinin onu gördüklerini fark edince hızla kaçmaya başladı. Kovalamaca sırasında tüm dikkatini adama odaklamış olan Yasin, yoluna çıkan böcek tezgâhını fark ettiğinde çok geç olmuştu. Çarşının taş duvarlarında yankılanan bir gümbürtüyle Yasin tezgâha çarptı ve kasalar dolusu kurutulmuş, kızartılmış ve hatta canlı böcekler etraftaki ziyaretçilerin ayakları altında zemine saçıldı.

Bir an çarşının kaosu durmuş gibi oldu. Hem satıcılar hem de müşteriler şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde etrafa saçılan böceklere bakmak için döndüler. Fakat etraftaki meraklı gözlerin içinde bazıları vardı ki onlar Yasin'i tanıyordu. Son konferansına katılmış olan Yasin'in iki öğrencisi Pelin ve Yusuf'tan başkası değildi. Yasin, verdiği son konferansında Yusuf'u *Indiana Jones* hayranı ve macera meraklısı olarak tanımıştı. Pelin ise Yasin'in Tayland yolculuğuna çıkmadan bir gece önce kendisiyle ilginç telefon görüşmesi yaptığı öğrencisiydi. Fakat çarpışmanın etkisiyle Yasin iki öğrencisinin meraklı kalabalığın arasında kendisine baktığını fark etmemişti bile.

Yusuf tam, "Aa hocam!" diye bağıracakken Pelin eliyle Yusuf'un ağzını tıkayarak, "Bekle!" dedi. "Tuhaf bir şeyler dönüyor." Pelin'in uyarısıyla olan biteni biraz daha geriye çekilip çaktırmadan uzaktan izlemeye koyulan iki kafadar öğrenci, hocalarındaki bu stresin sebebini anlamaya çalıştılar.

Dökülen kasaların arasındaki Yasin, nefesini tuttu; etrafa dağılmış böcekleri, çekirgeleri, un kurtlarını, hatta tarantula ve akrep gibi daha büyük yaratıkları bir an şaşkınlık ve utanma duygusuyla elleriyle toplamaya çalışacak gibi oldu fakat gördüğü manzara karşısında tiksinerek "Ne yapıyorum ben?" der gibi bir

yüz ifadesiyle hızla yerinden kalkarak dükkân sahibine, "Affedersiniz," deyip koşmaya devam etti.

Son yıllarda, böcek yeme uygulaması olan entomofaji küresel bir trend hâline gelmişti. Küresel yetkililer, gıda kıtlığı ve geleneksel besi hayvancılığının çevresel etkileriyle başa çıkma çabası içinde, uygulanabilir ve sürdürülebilir bir protein kaynağı olarak böceklere yöneldiler. Yasin'in hiçbir zaman onaylamadığı bir uygulama olmasına rağmen insanların böcek yemesi 2030'a kadar sıradan hâle geldi, birçok kişi tarafından kabul edildi ve hatta beğenildi. Böcek bazlı yemeklerde uzmanlaşmış restoranlar, dünya çapındaki şehirlerde türemişti ve yerel pazarlarda buna benzer tezgâhlar görmek alışılmadık bir şey değildi.

Değişim kimse için kolay olmamıştı ve geleneksel gıda satıcıları, özellikle Kapalı Çarşı gibi tarihî pazarlardakiler, zamana uyum sağlamak zorunda kaldılar; yoksa geride kalma riskini göze alacaklardı. Böylece, geleneksel Türk lokumu, çay, baharat ve tekstil ürünleri satan satıcıların yanı sıra, çeşitli böcekler sunan satıcılar da her geçen gün artıyordu.

Kumaşların ve ışıltılı mücevherlerin olduğu tezgâhların yanından koşarak geçen Yasin, kısa süre içinde hem Turna'yı hem de sürüngeni kaybetmişti. Çarşı içinde dört sokağın birleştiği bir bölüme gelen Yasin, kafası karışmış bir şekilde etrafına bakarken az ileride Cevahir Bedesteni'nin çatısına doğru çıkan bir merdivenin üzerinde aradıkları adamı gördü. Derhâl onun peşinden çatıya çıkan Yasin ve hırsız yeniden gün ışığında dışardaydılar. Kovalamaca artık çarşının labirenti andıran kiremit çatılarının kubbeleri arasında yaşanıyordu. Fakat on saniye gibi bir sürenin ardından Yasin ve hırsız arasındaki mesafe açılır gibi olurken yolun diğer ucunda Turna belirdi. Sürüngeni kapana kıstırmışlardı.

Köşeye sıkıştırılmış sürüngen tıslıyor, garip gözleri güneş ışığında parlıyordu. Turna belinden Yasin'in daha önce gördüğü

hiçbir şeye benzemeyen bir silah çıkardı, ateşlemek için bir an bile düşünmeden tetiğe bastı. Silahtan çıkan parlak mavi bir ışın sürüngeni çepeçevre sardı. Saniyeler içinde yaratık bilinçsiz bir şekilde olduğu yere düştü. Neyse ki yüzüstü düşmesi sırtındaki çantada bulunan yumurtaya zarar gelme ihtimalini de ortadan kaldırmış oldu.

Yasin, çantayı geri alır almaz onun olması gerekenden hafif olduğunu fark edince hızla fermuarını açtı. Turna'nın çehresinde, merakla karışık bir gerginlik belirdi. Gözleri, Yasin'in elindeki çantaya kilitlendi. Ancak, çantanın içerisindeki yumurta, yerini boşluğa bırakmıştı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Turna, çantasından çıkan boşluk karşısında Yasin'in yüzündeki şaşkınlığı fark etmişti.

Yasin, bir an nefesini tuttu ve sonunda başını salladı. "Yumurta burada değil," dedi düş kırıklığı içinde.

Turna'nın yüzündeki şaşkınlık anında yerini anlayışa bıraktı. "Diğer motorcu çatal dilli..." diye mırıldandı. O kovalamaca sırasında yumurtanın el değiştirdiğini hemen anladı.

Yasin, başını sallayarak onayladı. "Evet, öyle görünüyor."

Ardından etkisiz hâle gelen sürüngen ile ne yapacaklarını düşünmeye başladılar.

Turna, "Bizi yumurtaya ancak o götürebilir," dedi. "Görünüşe göre onu burada bırakamayız."

"İyi ama kalabalığa görünmeden baygın bir adamı nasıl taşıyabiliriz?" dedi Yasin.

Turna hızlıca düşünmeye başladı. Etrafına bakındı ve çarşının çıkış kapılarından bir tanesinin hemen aşağıda sağında durduğunu fark etti.

"Sen burada bekle. Ben motosikleti alıp geleceğim," diyerek geldiği yerden geri dönüp çatıdan indi ve gözden kayboldu.

Yasin sürüngenle baş başa kalmıştı. İlk kez onlardan birine bu kadar yakın duruyordu. En azından bildiği kadarıyla. Turna'yı beklerken baygın sürüngeni yakından inceleme fırsatı buldu.

Sürüngenin yüzü neredeyse sıradan bir insana benziyordu ama Yasin'in tüylerini diken diken eden ince farklılıklara sahipti. Daha geniş bir alnı vardı ve cildinde belirli aralıklarla düzensiz dokular mevcuttu. Güneş ışığı altında parıldayan dağınık pul parçaları dikkatlice bakınca seçilebiliyordu.

Yasin'in gözleri daha sonra yaratığın ortalama bir insanınkinden daha ağır ve daha büyük olan kapalı göz kapaklarına kaydı. Fazladan, yarı şeffaf bir zarları var gibiydi, yaratığa yüksek görüş ve hatta belki de gece görüşü verdiğini düşündü bir an.

Burnu daha düz ve genişti, burun delikleri bilinçsiz durumda bile sanki insanlardan daha fazla hava almaya alışmış gibi hafifçe genişliyordu. Dudakları ince ve solgundu.

Fakat Yasin'i en çok rahatsız eden şey bu varlıkların sıradan insanlardan ayırt edilemeyecek kadar benzer bir görünüşe sahip olmalarıydı. Zaten Turna'nın anlattığına göre bu özellikleri sayesinde yüzyıllardır aramızda bizden birileri gibi kimse fark etmeden nüfuslarını çoğaltmayı başarabilmişlerdi.

Yasin'in bakışları bir özellikten diğerine geçerken tuhaf bir anlayış, gönülsüz bir kabullenme hissetti. Yabancı ve ürkütücü olması gereken yüz, her şeyi özümsedikçe daha az korkutucu hâle geldi. Ama bu, sürüngenin meşum varlığını ortadan kaldırmadı; bunun yerine, Yasin'in başına geleceklere dair önsezi duygusunu derinleştirdi. O an aşağıdan gelen korna sesiyle Yasin kendisini toparladı.

Turna motosikletiyle âdeta ışık hızıyla geri gelmişti. Yasin'e yardım eden Turna, sürüngeni çıktıkları merdivenden aşağıya indirdiler. Kader onlardan yanaydı ki bulundukları ortam kuytu köşe olduğundan henüz kimseye görünmemeyi başardılar. Merdivenin başına kadar getirdiği motosikletinin saklama bölmesinden bazı nanofiber halatlar çıkartan Turna, çelikten daha sağlam ama bir saç teli kadar ince bir malzemeden yapılan bu halatlar ile sürüngeni Yasin'in sırtına sabitleyeceğini, bu sayede kimse fark etmeden sanki Yasin'in arkasında oturan bir diğer yolcuymuş gibi davranarak onu evinin garajına kadar götürebileceklerini söyledi.

Turna, Yasin'e "Benim motorumu sen al," dedi ve ipleri sürüngenin bileklerine ustaca doladıktan sonra onu Yasin'in beline sabitledi. Bilinci yerinde olmayan yaratık, bitkin bir yolcu gibi görünerek Yasin'in üzerine yığıldı.

Yasin içi boş çantayı bu sefer göğsüne koyarken Turna da yüzünü tamamen gizleyecek şekilde dikkatlice kaskını sürüngenin kafasına yerleştirdi. Bu şekilde, bilinçsiz yaratık, başını sürücüye yaslamış bir diğer yolcu gibi göründü.

Durum kontrol altına alınınca hızla diğer motosikleti de alıp geldi Turna. Kapalı Çarşı'nın eski duvarlarında motor sesi yankılanmış, kaotik sahneyi geride bırakmışlardı; hızla oradan uzaklaştılar.

Bu sırada onların haberi olmadan iki çift göz, onların her hareketini takip ediyordu. Pelin ve Yusuf her şeyi görmüştü. Tüm bu manzarayı izlemişler, tanık olduklarını anlamak için beyin fırtınası yapmışlardı. Her ikisi de öğretmenlerini tuzağa düşürmüş gibi görünen gizemi çözmeye can atıyordu ve hiç vakit kaybetmeden yakındaki bir taksiyi durdurarak şoföre öndeki iki motosikleti takip etmelerini söylediler.

Araç hızla Yasin ve Turna'nın peşinden giderken birbirlerine meraklı bir bakış attılar. Öğretmenleri büyük bir şeyin ortasındaydı ve onlar bunu çözmeye kararlıydılar. Maceracı ruhlarının onları hayal bile edemeyecekleri kadar tehlikeli bir yolculuğa çıkaracak olduğunun ise henüz farkında değillerdi.

Yasin ve Turna motosikletlerinde hızla ilerlerken İstanbul'un dolambaçlı sokakları bulanıklaştı. Dışarıdaki hareketli şehrin aksine ürkütücü bir şekilde sessiz bir yere geldiler. Eski sanayi bölgesinde bulunan yerde Turna'nın kendisine ait bir garajı vardı. Burayı ayrıca depo olarak kullanıyordu. Yaşadığı apartmandan beş dakika yürüme mesafesinde bulunan bu garajda pek sık kullanmadığı bir pikap duruyordu.

Turna, akıcı bir hareketle garajı açtı ve motosikleti içeri sürmesi için Yasin'e rehberlik etti. Baygın sürüngeni dikkatli bir şekilde kalın bir kanvas çarşafın üzerine aktardılar ve onu Turna'nın *CyberPulse Pegasus* pikabının kasasına yerleştirdiler.

Turna'nın aracı hiç şüphesiz göz alıcıydı. 2029 model bir *CyberPulse Pegasus* pikaptı. Siyah parlak yüzeyi ile işlevsel ve estetik mükemmellikte oluşturulmuş bir teknoloji harikasıydı.

Aracın dinamik hatları, geniş tekerlek ağı ve üzerine yayılan aerodinamik aynaları, *CyberPulse Pegasus*'un hem hızlı hem de zorlu arazi özelliklerine uyum sağlamasını simgeliyordu. Kaputunun altında, yüksek verimli, çevre dostu bir elektrik ünitesi barındırıyordu. Yakıt depoları ve güneş korumaları, aracın enerji tüketimi karşılamak için birlikte yoğunlaşıyor, bu sayede hem şehir içinde hem de uzun yolculuklarda mükemmel bir performans sergileyebiliyordu.

Pikabın arka kısmı ise sıradan bir kamyonetten çok daha fazlasıydı. Kilitli bir güvenlik kasası, değerli eşyalar ve tabii ki bugünün özel misafiri olan bilinci kapalı sürüngen için mükemmel

bir saklanma yeriydi. Bu kutu hem çelik hem de özel bir polimer karışımından üretilmiş, hırsızlara ve diğer dış müdahalelere karşı neredeyse tamamen dayanıklıydı.

Bu sırada Pelin ve Yusuf, onların peşine düşmeyi başarmış, merakları tam bir dedektiflik operasyonuna dönüşmüştü. Hocasının garajda kaybolduğunu gördükten sonra uzağa park ettirdikleri taksiden inip gizlice garaja yaklaştılar.

Garajın kapısı hafif aralık kalmıştı. Gölgelerin arasından gözetleyen Pelin ve Yusuf, aracın kasasına yatırılmış baygın adamı şok içinde izliyorlardı. İki öğrenci birbirlerine bakış atarken tökezledikleri durumun ne kadar korkunç olduğunu düşünmeye başladı. Yasin ve Turna'nın ters yöne bakıyor olmalarını fırsat bilen Pelin ve Yusuf ani bir hareketle sessizce garajın kapısında içeriye sıvışıp pikabın ön kısmına geçtiler ve eğilerek orada beklemeye başladılar.

Bunu yapmasalardı dışarıda kalmak üzereydiler. Çünkü hemen ardından Turna, garajın kapısının açık kaldığını fark edip onu kapatarak Yasin'e döndü. "Hazırlanmalıyız," dedi. "Yumurtayı geri almak ve bu pisliklerin büyük planını öğrenmek için görmemiz gereken biri var. Bize sadece o yardım edebilir."

Yasin merakla Turna'nın kimden bahsettiğini duymayı bekliyordu.

"Bir Sır Muhafızı var, seni onunla tanıştırmalıyım. Ayrıca kasadaki sürüngeni de ona götürmeliyiz. Onu sadece sır muhafızı konuşturabilir. Yarın öğlene kadar oraya ulaşmamız gerek. Sürüngene ateşlediğim zehrin etkisi en fazla yirmi dört saat sürecektir. Ve bir kez daha aynı uygulamayı yapma şansımız yok. Bu onu öldürebilir. Ona canlı ihtiyacımız var."

"Yarın öğlene kadar mı?" diye sordu Yasin şaşkınlıkla. Bu kadar uzun nereye gidiyor olabilirler ki, diye merak etmişti.

Turna yüzünde ciddi ve kararlı bir ifadeyle, "Mardin'e gidiyoruz," dedi.

Yasin ve Turna'nın soluk almak için kısa süreliğine dışarı çıkmasını fırsat bilen Pelin ve Yusuf, hızlı bir karar alarak sessizce henüz kilitlenmemiş olan pikabın kasasını açıp içine girdiler ve tekrar kasanın kapağını örttüler. Cep telefonlarının fenerini kullanarak zar zor buldukları ekstra bir çarşafı üzerlerine alıp beklemeye ve fark edilmemek için dua etmeye başladılar. Kasanın kalın metal duvarları arasında kalan ikili, yanlarında duran baygın kişinin kim olduğuna dair en ufak bir fikirleri olmamasına rağmen kendilerini bir aksiyon filmi sahnesinin tam ortasında gibi hissediyordu.

Kalpleri hızla atıyor, nefesleri birbirine karışıyordu. Derken bir anda kasanın kapağı açıldı ve ışığın içeri dolmasıyla birlikte Turna'nın silueti belirdi. Gözleri kasadaki baygın sürüngenin durumunu kontrol ediyordu. Ardından kapağı kapatıp kilidi vurdu.

Işığın kesilmesiyle birlikte Pelin ve Yusuf yanlarında yabancı bir adamla birlikte bir aracın kasasında karanlıkta baş başa kaldılar.

İkili, birbirlerine dönüp hızlıca fısıldadılar. İkisi de hızla yükselen kalp atışlarına rağmen, önceki heyecanlarının etkisiyle gülmeye başladılar. Araç çalıştırıldı ve derinden gelen motor sesi, kasadaki sessizliği yırttı. Pelin ve Yusuf birbirlerine sıkıca sarıldılar, neye bulaştıklarını tam olarak anlamamışlardı. Ancak, o andan itibaren bildikleri bir şey vardı; bu, hayatlarının en büyük macerası olacaktı.

* * *

Araba harekete geçti, önce yavaşça sonra hızlanarak... Yasin ve Turna'nın konuşmaları, motorun homurtusunun üzerinde yankılanıyordu ama içerideki ikili, seslerini tam olarak ayırt

edemiyordu. Aracın hareketi, arka taraftaki iki genç için hafif bir salınım oluşturdu ama onlar sıkıca tutundular ve birbirlerine kenetlendiler. Bu belirsiz yolculuk, nasıl sonuçlanacağını bilmeden başlamıştı. Bildikleri tek şey Mardin'e doğru hareket ettikleriydi. Bu da bin beş yüz kilometreye yakın bir mesafe anlamına geliyordu.

Araç birkaç dakikalık bir yolculuktan sonra bir mahalle arasında park etti. Turna giysilerini değiştirmek ve biraz erzak almak için on beş dakikaya ihtiyacı olduğunu söylediği Yasin'e dilerse yukarı gelip bu sırada bir fincan kahve içmeyi teklif etti. Böylece uzun sürecek olan yolculuklarına enerjisi yerinde başlayabilecekti. Yasin için fena fikir değildi. İkisi de aracı olduğu gibi bırakıp kısa süreliğine gözden kayboldular.

O sırada Pelin ve Yusuf yanı başlarında baygın yatan adamın düzenli nefes alışını duyduklarında durumun ciddiyetini ürkütücü bir şekilde tekrar hatırladılar.

Ortamı aydınlatmak ve baygın adamı yakından inceleyebilmek adına Yusuf, tedirginliği gözlerinden okunan hâliyle elinde tuttuğu cep telefonunun fenerini açtı. Işığın kırpıştırıcı, mavi-beyaz aydınlığı birden aracın kasasını doldurdu. Pelin, nefesini tutarak gözlerini alıştırmaya çalıştı. Etrafları saran donuk beyaz ışığın altında, kasada yan yatan adamın biçimi daha da belirginleşti.

Adamın normal bir insana benzerliği, ilk bakışta onu sıradan bir kişi olarak kabul etmelerine neden olmuştu. Ancak ışık vücuduna düştüğü an, cildinin tuhaf bir tonu olduğunu fark ettiler. Normalden daha yeşilimsi, hafif parlak bir tonda bir cilt rengi ve üzerinde düzensiz benekler vardı. Bu farklılık bir insanın bronzlaşmasına veya cildinin güneş ışığında yanmasına benzemiyordu. İkisi de sessizce birbirlerine bakarak bu tuhaf durumu onayladılar.

Yusuf, elindeki ışığı adamın yüzüne yavaşça çevirdi. Gözleri kapalı ve sakin bir ifadesi vardı fakat şaşırtıcı biçimde, göz kapaklarının altında belirgin bir şekilde hareket eden, gözlerinin irisiydi. İnsan gözleri kapalıyken bu kadar belirgin hareket etmezdi. Pelin o sırada geçtiğimiz günlerde vurularak öldürülen ve hakkında bildiği sırrını sadece Yasin Hoca'ya anlatmış olduğu erkek arkadaşını hatırladı ve parmaklarını tedirgin bir şekilde adamın göz kapaklarına uzattı. Bir gözünü iki parmağıyla açtığında göz kapaklarının altından sızan bir çift sürüngen benzeri, sarı-yeşil göz ortaya çıktı. Daha önce gördükleri hiçbir göze benzemiyordu.

İkisi de birer nefeslik bir süre içinde, karşılarında yatanın bir insan olmadığını anladılar.

Yusuf ve Pelin birbirlerine bakıp korkuyla titreyen bir sesle konuştu. "Bu... bu bir insan değil," dedi Yusuf. Pelin, "Evet, bir şey... farklı," diye yanıtladı. Gözleri adamın yüzüne sabitlendi, "Aslında, sanırım ben onun ne olduğunu biliyor olabilirim," derken sesi donuk çıkıyordu. "Ama bildiklerimi kabullenmem baya uzun sürdü, o yüzden ağırdan alsak sanırım daha iyi olacak. Nasıl olsa yolumuz uzun," dedi.

Bu noktada, ikisinin de aklında yeni bir gerçeklik oluşmuştu. Yanlarındaki, daha önce birer mit veya fantastik bir hikâye olarak düşündükleri, gerçekten var olan sürüngen bir varlıkla yüz yüzeydiler. Ancak hâlâ bir sürü soru vardı ve bu soruların yanıtlarını bulabilmek adına, onların karşısındaki bilinmezle yüzleşmeye hazır olmaları gerekecekti.

Yusuf adamı daha fazla inceleme isteğinden kurtulamıyordu. Fenerini onun ağzına doğru götürdü ve tam dişlerini kontrol edecekken kapının açılma sesiyle korkudan kafasını aracın kasasına çarptı.

"Şişşt! Sessiz ol," dedi Pelin. Derhâl feneri söndürerek yaklaşık on saniye kadar nefes bile almadan beklediler. Neyse ki arabaya geri dönen Yasin ve Turna, Yusuf'un sesini duymamışlardı.

Kasanın dışında, Yasin ve Turna'nın boğuk sesleri, gizemli referanslar ve şifreli planlarla dolu konuşmaları içeri süzüldü. Pelin ve Yusuf, neler olup bittiğine ışık tutabilecek herhangi bir bilgi kırıntısını yakalamaya can atarak kulak kesildiler. Turna'nın Mardin'den ve ikisinin de aşina olmadığı bir gizli muhafızdan bahsettiğini duydular.

Genç ikili konuşma parçalarını birleştirdikçe heyecanları arttı. Mardin'de bir sır muhafızı, bir yolculuk, konuşturulması gereken insana benzeyen bir varlık, eskiden izledikleri aksiyon dolu bilim kurgu gerilim filmlerinden birinin karakterleri gibi hissettiler kendilerini. Ama bu fazlasıyla gerçekti, hareketsiz yatan adamın parmak uçlarının altındaki soğuk, kösele gibi derisi gerçeğin bir kanıtıydı.

Sonrasında araç yeniden hareket etti. Ama yaklaşık yirmi dakika gibi bir süre sonra bir kez daha durdu. Nerede olduklarını tam anlayamasalar da Pelin bu sefer Yasin Hoca'nın evine uğramış olduklarını tahmin etti. Turna sürücü koltuğunda beklerken Yasin arabadan indi ve on dakika sonra yeni kıyafetler giyinmiş, yanına aldığı fazladan bir çanta ile tekrar arabaya binmişti.

Turna da önceki kıyafetini bu yolculuğa daha uygun bir şeyle değiştirmişti. Daha iyi günler görmüş sağlam bir deri ceket, siyah kot pantolon ve siyah botları önceki kıyafetlerinin yerini almıştı. Normalde gevşek olan beyaz saçları, şimdi sıkı bir topuzla toplanmıştı; yüzünde ciddi, odaklanmış bir ifade ile Yasin'e dönerek, "Hazırsak başlıyoruz," dedi ve gaza bastı...

* * *

İstanbul'dan uzaklaşırken Pelin ve Yusuf garip bir heyecan ve korku karışımı hisler yaşıyordu. Aracın kasasının karanlığında, hayal bile edemeyecekleri bir maceraya atılıyorlardı. Gizli bir görev, ülke çapında bir yolculuk ve onlardan sadece birkaç adım ötede uyuyan bir yaratık, hayal bile edemeyecekleri bir şeydi.

Turna ve Yasin, otobana yeni girmişken İstanbul'un geride bıraktıkları silüeti, arka camdan uzaklaşan bir kartpostal gibi küçülüyordu. İçlerinden bir hüzün geçse de belirsiz ve gizemli bir maceranın heyecanı bu hissi bastırıyordu.

Yolculuk esnasında Turna, Yasin'e ne tür müziklerden hoşlandığını sordu. Yasin, eski müzikleri dinlemeyi sevdiğini söyledi.

Turna gülümsedi ve biraz etrafını kurcaladı. "Sanırım seni memnun edecek bir şeyim var," dedi.

Konsolun üst kısmında ufak bir yuvarlak metal disk vardı. Bu disk, geçen yıl geliştirilen bir teknoloji harikasıydı: *Holografik Müzik Projektörü.*

Turna parmağını disk üzerinde hafifçe kaydırdı ve ortaya çıkan holografik arayüz üzerinde birkaç hızlı hareket yaptı. Aniden, arabanın ortasında yüzen bir holografik ekran belirdi. Ekranda, bir dizi albüm kapağı ve şarkı listesi ışıldıyordu, sanki havada asılı bir tablet gibi.

Turna'nın parmağı hızla "Barış Manço" ve ardından "Dönence" üzerinde durdu. İçeriden bir tık sesi duyuldu ve hemen ardından, Barış Manço'nun sesi arabanın içini doldurdu. Holografik projektör, müzikle birlikte sanatçının holografik performansını da yansıttı. Bu, sanki mini bir konser salonunda gibi hissettiren bir deneyimdi.

Bu, hi-fi stereo sistemlerin ve Bluetooth'un ötesine geçen bir deneyimdi. Bu, 2030'larda müziği deneyimleme biçimini tamamen değiştiren bir teknolojiydi.

Yasin müziğin verdiği etkiyle bir süre düşünceli bir şekilde sessizce dışarıyı izledi, sonra Turna'ya döndü ve dudaklarından şu cümleler döküldü:

"Turna, bana bir şeyi açıklar mısın? Sır Muhafızı ne demek? Ne tür bir kişi bu Mardin'de görmemiz gereken ve biz ondan ne bekliyoruz?"

Turna hafifçe başını Yasin'e doğru çevirdi ve konuşmaya başladı:

"Sır Muhafızı," dedi Turna, ciddiyetle. "Sadece bir ünvan değil, bir görev, bir sorumluluk. Bir Sır Muhafızı; genellikle bir topluluk, bir organizasyon veya belirli bir grup içinde önemli bilgileri, gizemleri, hatta sırları koruma görevine sahip kişidir. Onların amacı, bu bilgilerin doğru kişiler tarafından ve doğru zamanda kullanılmasını sağlamaktır."

Yasin'in gözleri hafifçe genişledi. "Yani bir nevi hazine bekçisi mi?"

Turna gülümsedi. "Bir nevi öyle diyebiliriz. Ancak Sır Muhafızlarının koruduğu hazine, altın veya değerli taşlar değil, bilgidir. Ve genellikle bu bilgiler, belirli ritüeller, öğretiler veya topluluğa özgü bir bilgi seti olabilir."

"Bu durumda, bu Sır Muhafızı'na neden ihtiyacımız var?" diye sordu Yasin.

Turna, "Çünkü bu Sır Muhafızı, bizim aradığımız sırlara sahip," dedi. "Onun koruduğu bilgiler, bu sürüngenleri anlamamıza ve belki de onları durdurabilecek anahtarı bulmamıza yardımcı olabilir. Onun görevi, bu bilgileri dış dünyadan saklamak ve sadece hak edenlerin bu bilgilere ulaşmasını sağlamak."

Yasin, arabada bir anlık sessizliğin hüküm sürdüğü bu anın ağırlığını hissetti.

"Ve o bilgiyi edinme şansımız ne?" diye sordu Yasin.

Turna, "Bunu henüz bilmiyoruz," dedi. "Ama bunu öğrenmek için Mardin'e gidiyoruz."

Turna, arabayı sakin ve kararlı bir şekilde sürürken aniden Yasin'e döndü ve ilginç bir şey söyledi: "Bir Sır Muhafızı, sıradan bir terzi ya da ülke çapında tanınmış büyük bir şarkıcı bile olabilir. Bu dünyadan göçüp gitmiş birkaç Türk Sır Muhafızı şarkıcı olduğunu söylesem ne derdin?"

Yasin şaşkınlıkla döndü. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Turna, bir an bile gözlerini yoldan ayırmadan, "Hayır," dedi. "Bu sanatçılar sırlarıyla birlikte vefat ettiler belki ama aslında bilip de herkese açıklayamadıkları bu sırları kariyerleri boyunca gerek şarkı sözlerine gerek notalarına gerekse albüm kapaklarına ustaca şifrelediler. Kim olduklarını sorma çünkü kafanı daha fazla doldurmak istemiyorum. Daha öğrenecek olduğun çok şey var."

Yasin bir an sessiz kaldı ve Turna'nın sözlerini sindirmeye çalıştı. Sonra, "Bu çok çılgınca geliyor," dedi. "Ama yine de biraz mantıklı."

Turna hafifçe gülümsedi.

"Evet, mantıklı. Ancak şimdi biz önümüzdeki duruma odaklanalım. O yumurtayı ele geçirmeliyiz. Görmeye gittiğimiz kişi yetmiş beş yaşında bir adam. Mardin'in yirmi kilometre kadar dışında kendisine ait ıssız bir arazide büyük bir çiftlik evinde tek başına yaşıyor. Sultan Abdülhamid döneminde aktif olan gizli bir cemiyetin nesilden nesle aktarılan son temsilcisi. Abdülhamid Han ile cemiyet arasında özel bir anlaşma vardı ve bu anlaşmanın gereği olarak, Sır Muhafızı hâlâ bazı önemli sırları koruma görevini üstleniyor. O dönemden kalma bir dizi gizli belge ve objenin koruyucusu. Bu belgeler ve eşyalar, ona sultanın bildiği bazı sırlara ulaşmasını sağlıyor."

Turna'nın bu bilgilendirmesinden sonra, iki arkadaşın gizemli yolculuğu daha da karmaşık bir boyuta taşındı.

Aradan saatler geçmişti Gece yarısına az bir zaman kalmıştı. Arabanın kasasının karanlık ve daracık alanında Pelin ve Yusuf, saatlerdir aynı pozisyonda, susuz ve tuvalet ihtiyaçlarını karşılamadan beklemekteydiler. Ancak bu bekleyişi imkânsız hâle getirecek bir durumun gerçekleşeceğinden habersizlerdi; yanlarında baygın yatan adam, ansızın hareketlenmeye başlamıştı.

"Adam ayılıyor Pelin," dedi Yusuf kısık bir sesle, her kelimesi korkuyla doluydu. Adamın elinin hafifçe kasıldığını ve yavaşça vücudunun gerilimini hissetmeye başladıklarını fark etmişti.

"Ne yapmalıyız?" dedi Pelin çaresizlikle. Yusuf ise adamı kontrol etmek için hızla cep telefonunu çıkardı ve feneri açtı. Telefonun zayıf ışığı altında gördükleri karşısında ikisi de nefeslerini tuttu.

Adamın göz kapakları hızla hareket etmeye başladı, kasılmaların ritmi artıyor ve derin bir homurtu, âdeta yılan gibi bir tıslama yükseliyordu. Titreyen ışıkta, adamın yüz hatları giderek daha da netleşiyordu ve fark ettiklerinde tüm korkuları gerçek oldu. Adamın tamamen açılan gözlerinden yayılan kırmızı bir parıltı, zifiri karanlıkta belirginleşiyordu.

Arabadan gelen tuhaf sesler ve hareketler, kasada olanları bilmeyen Yasin ve Turna'yı da alarma geçirdi. "Bir terslik var," dedi Yasin hızla. Bunun üzerine Turna pedalı bırakarak arabanın hızını düşürdü. İkisinin de gözleri dikiz aynasında, arkadaki kasaya çevrilmişti. Adamın bu kadar erken ayılmış olabilmesi Turna'yı şaşırtmıştı.

Kamyonun kasası içinde ise durum kontrolden çıkmak üzereydi. Adam, birdenbire tıslayan bir nefesle Pelin ve Yusuf'a sal-

dırmaya çalışıyordu. Yusuf hızla önüne geçip Pelin'i korumaya çalıştı. Ancak adamın hızı ve gücü karşısında çaresizdi.

Araç kasasının içinde başlayan bu mücadelen ortaya çıkan patırtı sonunda arabanın ön kısmındaki Yasin ve Turna'yı harekete geçirdi. "Durmalıyız," dedi Yasin. Turna aniden frene bastı ve araç, gecenin sessizliğinde, ıssız yolun ortasında durdu. Kasada olanları çözümlemeye, ne olduğunu anlamaya çalıştılar. Ama gerçekle karşılaşmak için kasayı açmak zorundaydılar. Tüm bu gerilim, aracın içinden dışarıya doğru yayıldı ve ıssız arazide yankılandı.

Turna ve Yasin arabadan aceleyle indiler, Turna'nın elinde sıkıca tuttuğu silahın soğuk metali, karanlıkta parıldıyordu. "Hazır ol," diyen Yasin, kasaya doğru ilerlerken Turna'ya son bir kez baktı. Turna bir adım geride durdu, silahını kasaya doğrultmuş, tetiği çekmeye hazır bekliyordu. Bu bekleyişin gerginliği, ikisinin de yüzlerine yansıyordu. Son bir derin nefes alan Yasin, kasayı açtı.

Turna kasadaki sürüngenin ani bir hamle yapma ihtimaline karşın eli tetikte bir şekilde silahını kasaya doğrultmuş hazır bekliyordu. Fakat kasanın açılmasıyla birlikte gördükleri manzara karşısında, bir anlık bir sessizlik oldu. Kasada sürüngen haricinde, biri erkek diğeri kız, iki genç daha vardı. İçlerinden biri Yasin'e bakıyordu. Kendisine dönük gözler, tanıdık bir ifade taşıyordu. Ancak bu saniyelik sessizlik, sürprizle karşılaşmanın şaşkınlığıyla bozuldu. Sürüngen, fırsatını bulmuşçasına, hızla kasadan fırlayarak ıssız arazide koşmaya başladı. Turna, dikkati dağılmış olsa da içgüdülerine güvendi ve silahını ona doğrulttu. Ancak adamın hızı ve çevikliği karşısında bir adım geride kalmıştı. Fakat Turna, bir savaşçıydı ve deneyimlerini hızla toparlayarak onun peşinden koşmaya başladı.

Sürüngenin kaçışını önlemek için Yasin de ona katıldı. Ancak adamın yılan gibi kaygan hareketleri ve doğal çevikliği, kırsal ara-

zide bir avantaj sağlamıştı. Turna ve Yasin, sürekli hareket hâlinde olan ve kendini savunmak için hızını ve çevikliğini kullanan adama yetişmekte zorlandılar. Ancak bir anda sürüngen, Turna'nın hızlı ve kararlı hamlesiyle yakalandı. Turna, bir kükremeyle adamın üzerine atladı ve onu yere serdi. O sırada Yasin de onlara yetişti ve sürüngenin ayaklarını tutarak onu yerde sabitledi.

Adamın yüksek sesli tıslamaları gecenin sessizliğini âdeta bir korku filmine çevirdi.

Bu sırada, kasada kalan gençler de çıktılar ve yardıma geldiler. Sürüngen, Turna ve Yasin'in kontrolü altında olsa da hâlâ oldukça tehlikeliydi. Fakat gençlerin yardımıyla adamı daha sıkı bir şekilde bağladılar. Onu hareket edemez hâle getirip ağzını da geniş bir bantla kapattılar. Ardından onu tekrar kasaya taşıyıp orada kilitlemeye karar verdiler. Adrenalin dolu dakikalar, sonunda sona ermişti. Turna, nefes nefese kaldı ve gençlere doğru döndü.

"Siz de kimsiniz?" diye sordu sert bir şekilde.

Yasin ise gençlerden birine bakarken onu tanıdığını fark etti. Gözleri parıldayarak, "Sen!" demesiyle Pelin, bir adım öne çıktı. "Şey hocam... Kapalı Çarşı'da sizi gördük ve bir şeylerin ters gittiğini anladık. Sizi takip ettik. Sonra kendimizi bir anda aracın kasasında bulduk," dedi utangaç bir sesle.

Turna, "Fazla merak etmenin iyi bir şey olmadığını öğrenemediniz mi bu yaşınıza kadar?" diye çıkıştı. Üzerindeki yükü bir kat daha artmış gibi bir yüz ifadesi vardı.

Yasin ve Turna, çaresizce birbirlerine baktılar.

"Bence onları burada bırakıp yolumuza devam edelim," dedi ve ardından Yusuf'un gözlerinin içine bakıp, "Ya da belki de arabanın kasasına geri koymalıyız!"

Yasin hayal kırıklığına uğramış bir şekilde Pelin'le göz göze gelerek, "Bu kadar ileri gitmemeliydiniz! Neye bulaştığınız konusunda en ufak bir fikriniz yok," dedi.

Pelin'in utangaçlığı yerini kendinden emin ve kararlı bir duruşa bıraktı. "Aslında bizim de birkaç fikrimiz olabilir hocam," dedi. "Biliyorsunuz ki siz henüz bu yaratıkları bilmiyorken ben onlardan biriyle oldukça yakındım," dedi. Yüzünde imalı bir ifadeyle.

Turna, "Nasıl yani?" dedi Yasin'e dönerek.

Yasin o anda Pelin'in sürüngenlerden olan erkek arkadaşını gözünün önüne getirdi. Pelin öldürülen erkek arkadaşının durumunu kabullenmişti. Ne de olsa bizden farklı olduğunu öğrenmişti. Ama bilmediği bir şey vardı ki Alper'in katili sürüngen avcısı Turna'dan başkası değildi.

Yasin, Turna'ya dönerek, "Yapacak bir şey yok. Her şeye tanık oldular. Bizimle gelmek zorundalar," dedi. Çaresizce içinde bulundukları durumu kabullendikten sonra gecenin alacakaranlığında yeni yolcularıyla birlikte yola devam etmek üzere aracın içine dönerlerken Yusuf, bir an durdu. "Şey, benim acilen işemem lazım," dedi, biraz utangaç bir şekilde.

Turna gözlerini devirdi. "Acele etsen iyi olur," dedi. Bu sırada diğerleri araca bindiler. Gece boyunca konuşacakları çok şey vardı ve zaman giderek kısıtlı hâle geliyordu. Ancak, bu bilinmezlik dolu yolculukta, hepsinin aklını aynı soru kurcalıyordu:

Bu macerada onları neler bekliyordu?

* * *

Turna'nın arabası, Türkiye'nin taşra topraklarından, gecenin karanlığında hızla süzülüyordu. İstanbul'dan ayrılalı yaklaşık yedi saat olmuştu. Kırsalın ıssız yolları, sessizce onların geçişini izliyordu. Dört kişi arabanın içinde oturmuşlardı, her biri bu beklenmedik yolculuğun kendilerini nereye götüreceğini merak edi-

yordu. Yasin yolculuk sırasında Pelin ve Yusuf'a kısmen de olsa kimi görmeye gittiklerini söylemiş ama bu kişinin bir Sır Muhafızı olduğundan bahsetmemişti. Kayıp bir yumurtayı yeniden ele geçirmek için uğraştıklarını da anlatmış fakat yumurtaların dünyayı tehlikeye atacak güçte bir özelliği olduğunu açıklamamıştı. En azından şimdilik.

Meraklı ikili görmemeleri gereken çok fazla ayrıntıya tanıklık etmişti. Bu yüzden onları saf dışı bırakmak daha riskli olabileceğinden bu yolculukta yanlarında olmaları daha iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Gece saatlerinin derinliklerinde, ıssız bir yolda ilerlerlerken arabanın farlarının hüzmesinin dışında hiçbir şey görünmüyordu. O sessizliği kesen şey, arka aynadan parıldayan mavi-kırmızı ışıklar oldu. Yürekleri ağızlarına geldi, arabada nefesler durdu.

Turna'nın gözleri, arka aynada büyüyen ışıklara takıldı. "Polis..." diye mırıldanırken sesi yavaşça soluklaşıyordu. Aracı, kenara çekmeye başladı.

Polis memuru, arabadan indi ve Turna'nın yanına yürüdü. El fenerini gezdirerek içeridekileri süzdü. "Kimliklerinizi görebilir miyim?" dedi.

2030 yılında kimlik kontrolleri, artık eskisi gibi elle yapılan plastik kartlarla değil, göz tarama teknolojisi ile yapılıyordu. Memur, bir elini Turna'ya doğru uzattı ve cihazı aktive etti. Turna'nın gözleri taramaya başladı ve memurun elindeki küçük ekran, Turna'nın bilgilerini ve sosyal kredi puanını göstermeye başladı. Memur yüzünü buruşturdu.

"Sosyal kredi puanınız düşük, hanımefendi," dedi memur, alnını çatarken. "Bu yüzden araba kullanmanız yasak." Turna, bir anlığına nefesini tuttu, sonra başını salladı. Memur, Yasin'e döndü. "Sürücü ile yerinizi değiştirebilir misiniz?"

Yasin ve Turna birbirlerine baktılar ve hızlıca yer değiştirdiler. Polis, onların yer değiştirmesini izledi ve memnun bir şekilde başını salladı.

Tam her şey bitti. Polis gidiyor derken memur, "Arabanın arka kısmına bakmamız gerekecek," dedi.

Yasin kalp atışlarını kontrol etmeye çalıştı. Memur, yüzünü kasaya çevirdi. "Ne taşıdığınızı görebilir miyim?"

Yasin ve Turna bir an için donakaldılar. Turna yutkunarak, "Sadece kişisel eşyalarımız... ve bir... bir de kamp malzememiz var," dedi. Cevabının üzerinde durdu ve ekledi: "Bir gece burada kamp yapmayı planlıyorduk."

Polis memuru başını salladı. "Lütfen kasanın kapağını açar mısınız?" dedi.

Herkes bir an dondu. Tam o sırada, kasanın içindeki sürüngen ses çıkarmaya başladı. Bunu duyan Pelin, sanki karın ağrısı varmış gibi bağırmaya başladı, böylece sürüngenin sesini bastırıp polisin onu duymasını engelleyebileceğini düşündü. Tam çareler tükendi derken Yasin aracın kasasını açamadan polisin telsizi cızırdadı ve acil bir ihbar geldi. Memur, Yasin'e bir an baktı, sonra telsizine odaklandı. "Anladım, oraya geliyorum," dedi telsize, sonra tekrar Yasin'e döndü. "Yolunuza devam edin," diyerek başıyla kasanın kapağını işaret etti.

Hepsi derin bir "oh" çekti.

Memur hızla arabasına döndü ve yola koyuldu.

Arabanın içinde bir süre sessizlik hüküm sürdü. Sonra Yasin hafifçe gülerek, "Ucuz atlattık," dedi.

Turna, bir elini gözlerine götürdü. "Evet," dedi, sesi hâlâ titriyordu.

Yasin arabayı sürmeye başladı. Şanslarının onları bir kez daha kurtardığına ancak ne kadar süreceğine dair belirsiz bir bilinçle ilerlemeye devam ettiler.

Yasin, yola devam ederken yolculuk boyunca gerilim ve heyecan dolu atmosferin hafif bir mola bulması gerektiğini düşünen Turna, "Biraz sessizlik iyi olur," dedi, sesinde derin bir ciddiyetle. Arka koltukta oturanlar anladı ve kabul etti, herkes kendi düşüncelerine daldı.

Turna'nın talebi, o anki durumlarını anlamak için bir an durma ihtiyacından doğmuştu. Önceki saatlerde yaşadıkları hızlı olaylar, hepsinin zihnini bulandırmıştı. Aklın, düşüncelerin, kafa karışıklığının yoğun bir sessizlikle yavaşça çözülmesine izin vermek gerekiyordu.

Arabanın motorundan gelen tek düze uğultu, sessizliğin ritmini belirliyordu. Herkes kendi iç dünyasında, kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Belki de her biri gelecekleri hakkında, neler olacağını tahmin etmeye çalışıyordu. Belki de geçmişlerine, daha sakin ve daha az karmaşık olan anılara dönüyordu. Herkes sessizce düşünüyordu, sessizce nefes alıyordu, sessizce yaşadıkları gizemli durumu içselleştiriyordu.

Çölü andıran bomboş bir alanın ortasında gibiydiler. Arabanın farlarının ötesinde uzanan yol çölün üzerinden geçen bir uzay gemisi gibi aydınlanıyordu. Turna, uzakta beliren küçük bir benzin istasyonunu fark etti. Yol kenarındaki bu tek tük yerler, gecenin içinde bir nevi umut ışığıydı. Elektrikli arabanın bataryasının yüzdesi hızla düşerken, Turna, "Tam zamanında," dedi ve Yasin'den aracı istasyonun önünde durdurmasını istedi.

Yasin derin bir nefes alarak direksiyonu kavradı. Yan gözle elektrikli arabanın gösterge paneline baktı, bataryaların enerji düzeyi tehlike sınırına yaklaşıyordu. Yavaşça istasyonun ultramo-

dern, her türlü elektrikli aracı şarj edebilecek duraklarına doğru yanaştı.

Arabanın durmasıyla birlikte Pelin hızla arabadan inerek koşar adımlarla istasyonun marketine daldı. Yasin aracın kasasının kilitli ve güvende olup olmadığını kontrol ederken Turna da arabayı şarja takmakla meşguldü. Özel yapım güneş gözlükleri de ceketinin dış cebine asılmış bir şekilde sallanıyordu. Böylece sürüngenleri teşhis etme yeteceği bulunan bu gözlükler sayesinde şüpheli durumlarda onu kullanabilirdi.

İçinde bulunan tuvaletleri kullanabilmek için markete giren Pelin, kapıdan adımını attığında dışarının sakin ve sessiz atmosferine tezat oluşturacak şekilde marketin içinde, çalmakta olan radyodan kulağa hoş gelen bir melodinin hâkim olduğunu gördü. Farkında olmadan ritmi takip eden Pelin hızla tuvaletin yolunu tuttu. Tuvaletin kapısını itti ve içeriye girdi. Kendisini büyük bir aynanın karşısında buldu. İlk olarak, aynada görünen yüzüne baktı. Saçları düzensizdi, gözlerinin altında hafif morluklar ve yorgun bir ifade vardı.

Cebinden çıkardığı siyah, plastik bir toka ile saçlarını toplamaya karar verdi. Başının arkasına doğru ellerini geçirdi ve saçlarını avuçladı.

Toka, saçlarını sıkıca kavradı ve Pelin, başını hafifçe öne eğerek toka ile saçlarını sabitledi. Saçları, başının tepesinde kontrollü bir şekilde toplanmış, düzensiz dalgalardan sıkı ve düzgün bir topuza dönüşmüştü.

Şimdi tuvalet kabinine girmeye hazırdı fakat bu basit ihtiyaç için bile, son bir adımı daha atması gerekiyordu. Bu dünyada hiçbir şey tamamen özgür değildi ve tuvaleti kullanmak da bunlardan biriydi. Yorgunluğuna rağmen, Pelin kıyafetlerinin cebinden sosyal skor kartını çıkardı. Parlak, beyaz bir karttı ve üzerinde bir

çip bulunuyordu. Bu çip, sahibinin sosyal kredisini takip eder ve gerekli olduğunda bunu doğrulardı.

Tuvalet kabininin hemen yanında, yüksek teknolojiye sahip bir dijital ekran vardı. Bu ekran, bir kişinin sosyal kredisini kontrol eder ve tuvaletin kullanılmasına izin verir ya da vermezdi. Pelin kartını, cihazın okuyucu bölümüne doğru getirdi ve beklemeye başladı.

Dijital ekranın mavi arka ışığı, onun sosyal skorunu taradı. Bu süreç birkaç saniye sürdü, sonra ekran yeşile döndü ve bir onay sesi çaldı. Bu ses, Pelin'in sosyal kredisinin tuvaleti kullanmaya yetecek kadar olduğunu doğruladı.

Bir an için rahat bir nefes aldı. Neyse ki sosyal skoru, böyle basit bir ihtiyacı karşılamaya yetecek kadar yüksekti. Ancak bu sistem, her yerde olduğu gibi burada da vardı ve hayatın her alanında kontrol ve izlemeye tabiydi.

İçeri adımını atıp kapıyı ardından kapatan Pelin'in gerilimin yarattığı basınç ve yolculuğun yorgunluğu nedeniyle tuvaleti kullanma ihtiyacı yoğundu. Konforlu ve temiz bir tuvalet olmamasına rağmen, şu an buna takılacak durumda değildi.

O sırada dışarıda her şey normal gibi görünüyordu. Ta ki Yasin'in yolun ilerisinden yaklaşmakta olan bir polis aracının mavi ve kırmızı ışıklarını fark edene kadar. Arabanın motor sesi giderek yükseldi, sanki fırtına öncesi sessizliği bozan bir gök gürültüsü gibiydi. Polis aracı, geniş istasyonun önündeki boş bir alana yanaştı.

"Pişttt..." Yasin, derin bir sesle Turna'ya fısıldayarak onu uyardı. "Polis..."

Turna'nın gözleri beliren tehdidi doğruladı. Neyse ki polis aracından uzak bir mesafede duruyorlardı.

Polis aracının kapısı açıldı ve içinden yolda onları durduran polis çıktı. "Bir bu eksikti," diye söylenen Yasin, hızla eğilip arabalarının arkasında kendisini gizledi. Turna da eğilerek Yasin'in yanına geldi.

Polisin marketin geniş cam kapılarına doğru yöneldiğini gören Yasin ve Turna birbirlerine bakarak aynı anda, "Pelin!" dediler çaresiz gözlerle.

Yasin, hızla cep telefonuna sarıldı. Pelin'in numarasını buldu ve aramaya başladı. Turna, yanında diz çökerek her an bir müdahale için hazır beklemekteydi.

Bu sırada, istasyon marketinin otomatik kapıları açıldı ve polis içeriye adımını attı. İçeride çalan hafif radyo müziği, bir anda gergin bir sessizliğe dönüştü. Ancak genç kasiyerin kulaklarında kulaklıklar olduğu için bu durumu fark etmedi. Gözlerini kapamış, kulağındaki şarkıyı mırıldanıyordu, bir yandan da elindeki çikolatayı yemekle meşguldü.

Polis, kasiyerin dikkatini çekmek için seslendi ancak kulaklıklar nedeniyle duymadı. Polis, kasanın yanı başındaki sakız paketlerinden birini kasiyerin omuzuna doğru fırlattı ve sonunda genç çocuğun dikkatini çekti. Kasiyer kulaklıklarını indirdi. "Aa, affedersiniz memur bey," dedi.

"Sert bir kahve, lütfen," dedi polis.

Genç kasiyer, "Tabii efendim," diyerek kahve makinesine döndü ve siparişi hazırlamaya başladı. Polisin gözleri, kasiyerin başının üzerindeki televizyon ekranına kaydı. Bu ekranda, güvenlik kameralarından alınan görüntüler oynatılıyordu. Marketin içinde onlardan başkası yoktu.

Tam bu sırada tuvalet kapısı açıldı ve içeriden Pelin çıktı. Polis, güvenlik kamerasından Pelin'i fark etti. Kamera görüntülerinde Pelin'in çıkışı ve rafların arasına doğru ilerleyişi net bir şekilde görünüyordu. Polis, Pelin'i canlı gözlerle incelemeye başladı.

O sırada Pelin de onu fark edince derhâl bir hamleyle rafların arasında eğilip kendini gizlemeye çalıştı. Çaresizce, "Kahretsin," diye mırıldandı. "Boku yedim." Dua ederken sessizce ve dikkatlice rafların arasında ilerlemeye devam etti. Tam bu sırada cebinden telefonun zil sesi acı acı yükselmeye başladı.

Arayan Yasin'di.

Hızla telefonu açan Pelin, "Polis burada," diye fısıldadı. Yasin, "Seni gördü mü?" diye sordu. Pelin, "Emin değilim," diye cevap verdi. Tam o anda birkaç metre ötesinde bir çift ayakkabı önünde dikiliverdi. Ayakkabıları takip eden gözleri yukarı çıktıkça ayakkabılar polis üniformasına dönüştü. Artık hemen karşısında polisle göz göze gelmiş, yani yakalanmıştı.

Polis, ona bakarken konuşmaya başladı, "Seni tanıyorum, genç hanım."

"Şeyy..." diye mırıldandı Pelin eğildiği yerden yavaşça kalkarak. "Sizi tekrar görmek ne güzel, memur bey," dedi ardından pişkin bir yüz ifadesiyle.

Polis ona kuşku dolu gözlerle baktı. "Mideniz nasıl oldu?" diye sordu.

Pelin, ilk başta polisin sorusuna anlam verememişti ama sonra hafızasında bir ışık yandı; otomobillerindeki sürüngenin sesini bastırmak için oynadığı oyunu hatırladı. "Aa, evet, midem! Şimdi daha iyiyim. Teşekkür ederim. Biraz ishal olmuşum," diyerek polisin dikkatini dağıtmaya çalıştı.

Polis, "Anladım," diye yanıtladı. Birkaç saniye sessizlikten sonra, "Benimle arabaya kadar gelip birkaç soruyu daha yanıtlar mısın?" diye sordu. Pelin, ne diyeceğini bilemez bir hâlde, bir çözüm bulmaya çalıştı. Aniden ellerini karnına bastırdı ve ağrıyla, "Çok üzgünüm memur bey, sanırım acilen tuvalete geri dönmem gerek," diyerek arkasını dönüp raflar arasında ilerlemeye başladı.

Ancak polisin de peşinden geldiğini fark edince, tuvalet kapısına yönelmek yerine, mağazanın arka koridorundan bir başka yere açılan bilmediği bir kapıya doğru hızla koşmaya başladı.

Pelin'in kaçmaya çalıştığını gören polis, cebinden hızla silahını çıkartıp, "DUR!" diye bağırdı ve peşinden koşturmaya başladı. Pelin nereye gittiğini bilmiyordu ama bir çıkış yolu bulabileceğini umut ederek marketin arka kısmında ulaştığı bir merdivenden üst kata çıkmayı başarmıştı. Fakat polis peşindeydi. Bu sırada Yasin de hâlâ telefon hattında tüm olan biteni endişeyle dinliyordu. Üst katta bir odaya giren Pelin, kapıyı ardından kaparak kilitledi ve zaman kazanmaya çalıştı. Polisin ulaşması sadece birkaç saniye sürmüştü.

"Aç yoksa kapıyı kırarım!" diye bağırdı. Telefonunu kulağına koyan Pelin, "Ne yapmalıyım?" diye fısıldadı. Yasin ona, "Pencereden dışarıya çık, hemen!" dedi. Pelin korkarak pencereden dışarı çıktı ve Yasin'in, "Atla!" baskısına rağmen, neyse ki bir yangın merdiveni buldu ve hızla oradan aşağıya inmeye başladı. Bu sırada polis de pencerede belirmişti. Pencereden çıkmak yerine, alt kata geri döndü ve dış kapıdan çıkmayı tercih etti.

Fakat hiç beklenmedik bir olay yaşandı. Polis tam marketin kapısına doğru koştururken otomatik kapı açıldı ve gözünde güneş gözlükleri, elinde pompalı tüfeği ve tüm karizmasıyla Turna belirdi. Zaman âdeta yavaş çekimde akıyor gibi olmuştu bir anda. Yavaşça elini yükseltti ve polis memuruna tüfeğini doğrulttu. Bir patlama sesi yankılandı ve mermi, polis memurunu sırtüstü market raflarına doğru fırlattı. Bir saniye sessizlik hüküm sürdü, sonra ise çığlık gibi tıslayan bir sesle doldu her yer. Polis memuru, bir ejderhanın son nefesi gibi acı dolu bir çığlık attı.

O sırada kasiyer genç olan biteni donakalmış gözlerle izlemekteydi. Önce Turna'ya ardından ağır gözlerle yerde yatan polise baktı. Polisten raflara ve etrafa yayılan mavi renkteki kanları

görünce elindeki çikolata parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Sonra tekrar korku içinde Turna'ya dönen kasiyer genç, onunla göz göze geldiğinde Turna tüfeğini indirip kasiyer gence uzaktan bir öpücük attı ve arkasına dönüp arabaya doğru ilerledi.

Arabalarına atlayan dörtlü hızla gaza basarak arkalarına bakmadan istasyondan uzaklaştılar. Yasin, "Sen ne yaptın böyle?" diye çıkıştı Turna'ya.

Turna'nın yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Ağırbaşlı, hâkim bir sessizlik içerisinde, yüzünün hatlarını gizleyen siyah güneş gözlüklerini çıkardı ve gözlerini yola çevirerek ciddi bir tonla cevap verdi. "Merak etme. O polis de onlardandı."

Cesur dörtlü, arabanın içinde hızla ilerlerken arabayı yarı karanlıkta aydınlatan başıboş ışıklar aralarında hızla kayboluyordu. Arka koltuktan Yusuf, gerginlik içinde seslendi. "Polisler peşimize takılacak."

Turna, gözlerinde hâlâ önceki olayın soğuk kararlılığıyla hızla yanan sokak lambalarının altında yanıtladı. "Merak etme, ölen polis bir sürüngendi. Onun cesedini bulduklarında, yaşananlar karşısında şok olacaklar. Muhtemelen diğer sürüngenler devreye girecek, olayı örtbas etmeye çalışacaklar. Belki kasiyer çocuğu susturacaklar. Tüm bunlar bize zaman kazandırır. Onlar bizi bulana kadar işimizi bitirmeliyiz."

Bu sözlerle, arabaya bir sessizlik çöktü. İçlerinde bir rahatlama dalgası yayıldı, bu belirsiz gece yolculuğunda biraz güvende hissettiler.

Her biri kendi düşüncelerine daldı. Ön koltukta Yasin'in elleri direksiyonda sıkıca kavramışken arka koltukta Pelin ve Yusuf ilerleyen saatlerde rahatsız bir uykuya daldılar. Sabahın ilk ışıkları doğarken Mardin'e sadece yüz otuz kilometre kalmıştı. Pelin, gözlerini ovuşturarak ve esnemeyle uyanarak, "Neredeyiz?" diye mırıldandı. "Az kaldı," dedi Yasin sakin bir tonla.

Bir anda Pelin'in telefonunda bir bildirim belirdi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çocuklar, inanmayacaksınız," derken sesi arabayı doldurdu. Telefonu Turna'ya vererek, "Bakmanız gereken bir şey var," dedi. Telefon ekranında, bir sosyal medya sitesine yüklenmiş bir video oynuyordu. Videonun görüntüleri Turna'nın polisi vurduğu anı içeriyordu, video siteye üç saat önce yüklenmişti ve şimdiden yüz binlerce izlenme almıştı. Video yorumlarında, Turna'yı idol olarak yorumlayan insanların olması dikkat çekiyordu. Diğer sosyal platformlarında da Turna'nın konuşuluyor olduğunu fark ettiler.

"Lanet olsun," dedi Turna, sesinde hayal kırıklığı dolu bir ton vardı. Yasin ona dönerek, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Turna birkaç saniye düşündü ve sonra derin bir nefes vererek, "Tamam, Önemli değil," dedi. "Dünya zaten kaosa girmiş durumda. Şimdi daha mühim bir görevimiz var. Zaman daralıyor."

Böylelikle, yolculuklarına hızla devam ettiler ancak artık ana yolları kullanamazlardı. Bilinmeyen, daha az kullanılan yollardan devam etme kararı aldılar. Yolda ilerlerken, sabahın ilk ışıkları ufukta belirirken her biri kendi düşüncelerine daldı. Yolculuklarının belirsizliği onları tedirgin ediyordu ama aynı zamanda bir umut, bir inanç da vardı. Bu, dünyayı kurtarmak adına verdikleri mücadelede yeni bir başlangıçtı ve ne olursa olsun, onlar bu yolculuğa devam edeceklerdi.

Son bir saatlik yolculuk, arabada bir tür sessiz kaos oluşturmuştu. Her biri, onları bekleyen bilinmeyene karşı, kendi içine dalmış, sessiz bir merakla ilerliyordu. "İşte burayız," dedi Turna, sesinde bir çeşit huzur ve belirgin bir kararlılık vardı.

Arabayı kontrol eden Yasin, kasvetli çiftlik evine bakarken onun garip görünümüne dikkat çekti. Turna'nın sözlerini düşünürken Yusuf garip bir şekilde gülümsedi. "Bu evin Mardin top-

raklarına göre tuhaf bir mimarisi var," dedi. Saatler süren yolculuklarını tamamlamış ve Sır Muhafızı'nın evine ulaşmışlardı.

Herkesin kafasında onlarca soru vardı. Ne öğreneceklerdi? Kasadaki sürüngen ne durumdaydı? Muhafız nasıl biriydi? Bu evin içinde nelerle karşılaşacaklardı?

Yasin, arabayı evden yirmi metre kadar uzakta park ederken bir kez daha Turna'ya döndü. "Sağ salim geldik. Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Turna, çantalarını toplarken diğerlerine dönerek, "Beni takip edin," dedi. Sonra eliyle Pelin ve Yusuf'u işaret etti. "Siz ikiniz fazla konuşmasanız iyi olur."

Onların çaresiz görüntüleri üzerine, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Ama merak etmeyin, buradayız. Muhafızın evindeyiz, nihayet," dedi. Şimdilik güvende sayılırlardı. Yasin ona baktı, Turna'nın bu sözlerinde bir çeşit teselli buldu. Onların zorlu yolculuğunun sonu nihayet gelmişti. Şimdi, daha önce hiç karşılaşmadıkları zorluklar ve belirsizliklerle dolu yeni bir bölüm başlıyordu. Bu, sıradaki adımlarını belirleme zamanıydı. Ve bunun, kendilerini bekleyen macerayı belirleyeceğini biliyorlardı.

Onlar sadece Turna'ya bakarak onu izlediler, adımlarında belirgin bir kararlılık vardı. Evet, onlar buradaydı, Sır Muhafızı'nın evinde, Mardin'in bu gizemli topraklarında, yeni bir görevin başında ve birçok bilinmeyenle yüzleşmeye hazırdılar.

SIR MUHAFIZI

29 ARALIK 2029 CUMARTESİ

Sır Muhafızı'nın bahçesinde özel olarak yetiştirilen bir dizi sebze ve meyve vardı. Domates, kabak, mısır, patlıcan, biber ve daha birçokları, hepsi organik ve doğaldı. Tarlada dolaşan tavuklar özgür ve mutlu görünüyordu. Evin önünde dolaşan bir horoz, âdeta sahip olduğu yeri gösterir gibi gururla ötüyordu. Atmosfer, âdeta bir zaman makinesiyle geçmişe gittiğini hissettiriyordu. Etraf, modern dünyanın kaosundan uzakta, basit ama tatmin edici bir yaşamın resmini çiziyordu.

Eve doğru yürüdükçe geneli ahşap, bazı kısımları taştan yapılmış evin ayrıntıları da belirginleşmeye başladı. Elektrik hatları veya modern yapı malzemeleri görünmüyordu. Kendi kendine yeten bu yaşam, onların kendi yaşamlarından çok farklıydı.

Eve yaklaştıkça Pelin ve Yusuf, Sır Muhafızı'nın etrafını nasıl sade ve doğal bir yaşamla düzenlediğini gördü. Sebzeler ve meyveler, taş duvarların ve ahşap çitlerin etrafında serbestçe büyüyordu. Bazıları zaten olgunlaşmıştı, diğerleri hâlâ büyümekteydi. Evin hemen yanında, Sır Muhafızı'nın kendi su ihtiyacını karşıladığı bir kuyu vardı. Bu çekici yaşam alanı, her ne kadar alışılmadık görünse de inanılmaz bir şekilde düzenli ve temizdi. Bu ev ve bahçe, modern dünyanın karmaşasına karşı bir sığınak gibi durmaktaydı.

Evin kapısına vardıklarında, anında dikkat çeken antika detaylar vardı. Kapı, el oyması bir ahşaptan yapılmıştı ve üzerine ne olduğu anlaşılamayan bazı semboller kazınmıştı. Pelin, kapıyı incelerken Yusuf, Sır Muhafızı'nın evindeki bu detayların hikâyesini öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Turna, derin bir nefes aldı ve kapıyı tıklattı. Kapıdan çıkan seslerin yankısı hâlâ havada asılıyken hepsi sessizce beklemeye başladılar. Sır Muhafızı'nın karşısına çıkacakları anı dört gözle bekliyorlardı. Sessizlik, bir süre sonra huzur verici bir durumdan, gergin bir bekleyişin sembolü hâline geldi. Turna, etrafı inceleyerek zaman geçirmeye çalışırken Yusuf ve Pelin birbirlerine gizemli ve endişeli bakışlar atıyordu.

Hepsinin dikkatini çekerek kapı sessizce aralandı, sadece birkaç santimetrelik bir aralıkta, tarih dolu yaşlı bir çift göz, dışarıdaki dörtlüyü aceleyle süzdü. Gözler, biraz korku, biraz merakla bakışlarını âdeta yüzlerine yapıştırdı ve ani bir hareketle kapı, tak sesiyle tekrar kapandı.

Bu alışılmadık karşılama karşısında Pelin, durumun komikliğiyle istemsiz bir kahkaha patlattı. Ancak kahkahaları yarıda kesildi çünkü ağzındaki sakız birden boğazına kaçtı. Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi büyüdü ve öksürüğü bir anlamda yarı panik, yarı boğulmuş bir çığlık hâlini aldı.

Yusuf hemen yanı başındaydı ve bir refleksle Pelin'in sırtına vurdu. Sert bir darbeyle, sakız fırladı ve tehlike böylece bertaraf edildi. Pelin'in öksürüğü kesildi, teşekkür dolu bir bakışla Yusuf'a baktı ve herkes yavaşça normale döndü. Tuhaf bekleyiş yeniden başlamıştı.

Turna ise yüzlerinde hayret ve şaşkınlık ifadesi bulunan diğerlerine dönerek bu garip durum karşısında emin bir sesle, "Bekleyin," dedi. Çok geçmeden, kapı tekrar açıldı...

Gözleriyle süzerek her bir detayı inceleyen yetmişlerindeki o adam belirdi yine kapının ardında. Bu, yaşlanmış bir vücutta barınan asırlık bir bilgelikten başka bir şey değildi. Adamın zamanın ona işlediği kırışıklıklarla örülü bakışları, sahip olduğu yaşlılık evresinin ötesine geçmişti, derin ve manidar bir geçmişin aydınlık yüzü gibi görünüyordu. Kaşlarının altındaki çelik grisi gözleri, onu çevreleyen dünyayı inceleme konusunda hâlâ hünerliydi. Yüzündeki her çizgi, yaşamın izlerini taşıyan birer hikâye gibi duruyordu. Başında eskimiş bir cübbe ve üzerindeki dökümlü ama dikkatle bakıldığında işlemeleriyle belli bir zarafet sergileyen giysisi, onun bu eski ev ve koruyuculuğu arasındaki derin bağı temsil ediyordu.

Herkesi dikkatle süzdükten sonra, adamın gözleri Turna'ya takıldı ve çehresi canlandı.

"Sen!" dedi gülümseyerek. "Uzun zaman oldu."

Ancak hemen ardından, yanındaki diğer üç kişiye yönelen bakışlarındaki kuşkuyla, "Peki onlar güvenli mi?" diye sordu. Turna, yüzünde hafif bir tebessümle cevap verdi. "Merak etme, hepsi benimle."

Adam, bu yanıt üzerine elinde tuttuğu yıpranmış bir alüminyum kaplama kutuyu Turna'ya uzattı. "Herkes üzerindeki cep telefonlarını ve varsa altın takılarını bu kutuya koysun," dedi.

İçlerinden çıkan şaşkınlık dalgası, kutunun nedenini anlamlandırmaya çalışan bakışlarıyla kendini belli etti. Ancak Turna, hızla telefonunu kutuya bırakınca diğerleri de onu taklit ettiler. Son olarak, Pelin aniden hatırladığı ve parmağından çıkardığı yüzüğü de şaşkın bakışlar eşliğinde kutuya bırakınca onu adama geri uzattılar.

Yaşlı adam, kutuyu özenle alıp yanına koydu. Ardından herkesi içeri davet etti. "Hadi, girin içeri." Etrafına son bir kez daha

şüpheli gözlerle bakarken hızla kapıyı kapattı. Böylece herkesin merakla beklediği, gizemli sırların saklandığı bu tarihî evin içine adım attılar. Kapının gıcırtısı ardından meraklı bir sessizlik çöktü.

Yasin, Pelin ve Yusuf, sanki başka bir dünyanın kapılarından içeri adım atmış gibi hissettiler. Ev, düşündüklerinden daha farklıydı. Kütüphanenin zenginliği, antika eşyaların çeşitliliği, duvarları süsleyen çeşitli sanat eserleri ve antikalar, her biri ayrı bir hikâyeye sahip gibiydi.

Evde elektrik kullanılmıyor gibi görünüyordu. Odanın aydınlatması, hemen her köşede bulunan mumlarla sağlanıyordu. Sabah ışığı odayı hafiften aydınlatmaya başlamış olduğundan mumlar yanmıyordu.

Dikkat çeken dik duruşu ve ortalamanın üzerindeki boyu ile Sır Muhafızı, yaşının ona engel olamadığını kanıtlıyordu. Fit ve sağlıklı görüntüsü, herkesin ona olan saygısını daha da arttırmıştı. Konuşurken genellikle direkt göz kontağı kuruyordu, bu da onun karizmasını daha da pekiştiriyordu. Gri renkteki keskin gözleri; Yasin, Pelin ve Yusuf'un dikkatini çekmişti. Gözlerindeki bu derinlik ve ışıltı, Sır Muhafızı'nın yaşının çok ötesinde bir bilgelik ve anlayışı olduğunu kanıtlıyordu.

Eviyle bütünleşmiş gibi duran Sır Muhafızı, tıpkı evi gibi, modern dünyadan tamamen uzaklaşmış bir havadaydı. Kendi yiyeceğini yetiştiriyordu, kendi elbiselerini dikiyordu ve suyunu kendi kuyusundan çıkarıyordu. Telefon, televizyon gibi teknolojik aletlerle arası yoktu. Burası sanki tarih öncesi bir zamanın kapılarını aralıyor gibiydi.

Ev sahibi, konuklarını kısaca süzdü; sonrasında, "Hoş geldiniz," diyerek onları geniş, ahşap bir masa etrafında konumlanmış koltuklara yönlendirdi. "Size bir şeyler hazırlayacağım, oturun,"

diyerek odadan ayrıldı ve kısa bir süre sonra yeni demlenmiş çay ve bir sürahi su ile birlikte geri döndü.

Oturma odasında hafif bir sessizlik hâkimdi. Yorgun dörtlü, rahat koltukların tadını çıkartıyordu. Yusuf sadece Pelin'in duyabileceği bir sesle, "Bu adamın bir ismi yok mu acaba, neden ona gizem muhafızı diyoruz?" diye sordu.

"Gizem değil, Sır Muhafızı," diye düzeltti Pelin yüzünde alaycı bir tavırla.

"Benim adım Erdenay," dedi Sır Muhafızı gülümseyerek. Çayı bardaklara doldururken kulaklarının da ne kadar keskin olduğunu göstermiş oldu. Pelin ve Yusuf utanarak ufak bir gülümsemeyle birbirlerine bakakaldılar.

Odanın ortasında, eski bir gramofon sessizce bir melodi çalıyordu. Antika eşyalar, odun sobası, kütüphane ve etrafta bulunan doğal temizlik malzemeleriyle, bu evin her köşesi özenle düşünülmüş ve yaşayanın özelliklerini yansıtıyordu.

Turna, Erdenay'ın elinden çaydanlığı alarak kendisi devam etti. "Siz oturun lütfen," diyerek Sır Muhafızı'nı koltuğuna yönlendirdi.

Çaydanlık el değiştirirken Erdenay, Yasin'i işaret ederek, "Bu o mu dedi?" diye sordu. "Sonunda getirmişsin." Gözlerinde derin bir anlam vardı. Yaşlı adamı duyan Yasin çok şaşırmıştı. Kendisini nereden tanıyordu ki? Ve neden *bu o mu* diye sordu. Kimdi ki Yasin?

Turna, "Evet! Ta kendisi," dedi Yasin'le göz göze gelerek. Karşısında olup biteni çözmeye çalışan Yasin, yaşlı adamın kendisine doğru yaklaşmakta olan adımlarını görünce bir an irkildi. Adam baştan aşağı Yasin'i inceleme başladı. En son kol bileğindeki izi görünce, "Bu inanılmaz," dedi.

Yasin giderek gerilmeye başlamıştı. "Neymiş o inanılmaz olan?" Ardından yaşlı adam Yasin'in göz bebeklerini incelemeye

başladı. O sırada Yasin, "Biri bana burada ne olduğunu açıklayacak mı?" diye çıkıştı.

Adam Turna'yla göz göze gelerek, "Görünüşe göre konuşulacak çok konu var. Acele etmeyin," dedi ve kendi köşesine oturup bir bardak çay da kendisine aldı.

İçinden gelen şaşkınlığı ve tedirginliği gizlemeye çalışıyordu. Dudaklarının kenarında, bir anlık şaşkınlığı ifade eden hafif bir gülümseme belirdi. "Demek İstanbul'dan buraya kadar dört kişi yolculuk yaptınız. Buraya gelmedeki amacınız nedir?" diye sordu Turna'ya.

Turna, Erdenay'a baktı ve gülümseyerek, "Aslında buraya beş kişi geldik," dedi. Bu açıklama karşısında Erdenay, anlam veremedi. Turna, "Arabada bir sürüngen var," dedi ve bu bilgi karşısında Erdenay'ın yüz ifadesi sertleşti.

"Delirdiniz mi? Evime bir sürüngen mi getirdiniz?" diye çıkıştı.

"Evet," dedi Turna sakin bir tonla. "Yumurtaları bizden çalmaya kalkıştılar. Sanırım bir işin peşindeler."

Yumurtaları duyan Erdenay, gözlerini genişletti. Kendine hâkim olmaya çalıştı ve yavaşça, "Yoksa... yoksa... yumurtaları buldunuz mu?" demek üzereyken Turna hızla, "Evet, üç yumurtanın ikisi bizde, diğeri ise onların eline geçti," dedi ve dikkatlice yerleştirdiği iki çanta içerisinden yumurtaları çıkarıp masanın üzerine yan yana dizdi.

Erdenay, soluğu kesilmiş bir şekilde, "Şu işe bak... Buna inanamıyorum. Demek her şey doğruydu. Kayıp kardeşler!" dedi. Eliyle yumurtalara dokundu ve inanç dolu bir sesle, "*Üç yumurta ortaya çıktığı zaman yaklaşmıştır büyük ayin günü,*" diye mırıldandı kendi kendine.

Bir süre sessiz kaldı ve derin bir düşünceye daldı. Yüzü bir anda bembeyaz kesildi. Koltuğundan kalkıp, odada yürümeye başladı. Bir an durdu, sonra aniden, "Tabii ya," dedi, "Yeni yıl akşamı. 31 Aralık gecesine hazırlanıyorlar," dedi ve sert bir ifadeyle. "Çabuk onu buraya getirin!" dedi, arabanın kasasında bulunan sürüngeni kastederek.

Erdenay'ın uyarısı ile Yasin, Pelin ve Yusuf bir an duraksadılar. Güneşin ilk ışıkları uyanmış, evin antika saatine göre sabahın yedisi olmuştu.

Birlikte, sabahın hafif loşluğunda, pikabın yönüne ilerlediler. Gün ışığı, aracın metalini hafif bir ışıltıyla boyuyordu. Yasin ve Yusuf, birlikte kasanın kilitli kapaklarını açtılar; orada, elleri, ayakları ve ağzı bantla bağlanmış bir sürüngen adam yatıyordu. Bu sırada Turna elinde silahıyla ters bir durum yaşanmasına karşı hazır bekliyordu.

Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, sonra tekrar sürüngene döndüler. Yusuf, sesinde biraz tereddüt varken, "Tamam, hep birlikte onu taşımalıyız. Kasadan çıkarırken dikkatli olmalıyız," dedi.

Sürüngen, onların yardımıyla arabanın kasasından çıkarıldı ve ağır adımlarla eve doğru taşındı. Sürüngenin pullu cildi parmakların arasında kayıyordu. İlk ışıklar onun derisine vurduğunda, derisi hafif yeşil ve altın renklerinde parıldıyordu.

Eve vardıklarında, Erdenay onları kapıda bekliyordu. Sürüngeni eski ahşap zemine dikkatlice yerleştirdiler. Güneş ışığı içeri dökülüyor ve adamın derisinde tuhaf, yarı saydam bir parlaklık oluşturuyordu. Yusuf, Pelin ve Yasin, sürüngenin üzerine eğildiler ve sessizce Erdenay'ı izlediler.

Yaşlı adam, bir ayağıyla sürüngeni dürterek onu kontrol etti. Onun varlığı, evin sessizliğini kırıyor; Yasin, Pelin ve Yusuf'un heyecanını artırıyordu.

Erdenay, bir sandalye çekti ve üzerine dikdörtgen şeklinde katlanmış bantları yerleştirdi. "Onu sandalyeye oturtup sıkıca bantlayın," dedi çelişkili bir tonla. Sözleri odada yankılandı, sanki bir komut vermiş gibiydi. Onları yarı şok yarı merak içinde bırakarak odadan çıktı.

İki dakika sonra geri döndüğünde, elinde cam fanusa benzer bir kutu vardı. Kutunun içinde bir zamanlar muhteşemliğini sergileyen ve şimdi antika bir hâl alıp kozmetik yıpranma belirtileri gösteren özel yapım bir hançer bulunuyordu. Hançerin ucu, bilinmeyen bir yaratığın kemiğinden yapılmış gibi görünen bir iğneye benziyordu.

Kutuyu masanın üzerine hafifçe bıraktı ve hançeri özenle içinden çıkarıp sürüngenin gözlerinin içine baktı. Sessizlik, odadaki her şeyi sarmaladı; dört çift göz de merakla Erdenay'ı izliyordu.

Erdenay'ın gözleri, bu ölümcül bakışmaların ardından masadaki yumurtalara kaydı. Ani bir çelişki, ifadesinde dalgalar oluşturdu; sanki karmaşık bir seçim yapmak zorundaydı. Ancak bu belirsizlik hızla yerini kararlı bir tavra bıraktı.

Beklenmedik bir hızla, Erdenay sürüngenin arkasına geçti. Boynunu ve başını yakalayıp yılan gibi süzülen omuriliğinin tam ortasına hançeri sapladı. Bu ani hareketle, sürüngen bir anda etkisiz hâle geldi ve başı öne düşüp hareketsiz bir şekilde öylece kalakaldı. Çığlık atmak için dahi zaman bulamadı.

Herkesin gözleri kocaman açıldı, çaresizce ve hayretle Erdenay'ı izlediler. İstanbul'dan Mardin'e, onu öldürmek için mi gelmişlerdi?

Erdenay, şaşkınlıkla donmuş gençlerin yüzlerini görünce gecikmeden konuştu.

"Merak etmeyin hâlâ hayatta. Şimdilik ona ihtiyacımız yok. Neyi amaçladıklarını ve neyin peşinde olduklarını zaten biliyo-

rum. Bilmediklerimi anlatmasını sağlamak da imkânsız. Sadece etkisiz hâle getirdim. Şu anda işimize yaramaz ama bu gelecekte değişebilir."

Odayı bir rahatlama kapladı ama belirsizlikle doluydu. Aralarında bilinmeyen, tehlikeli bir canlı yaratık vardı. Ancak Erdenay kararından emin görünüyordu. Onun muhakemesine güvenerek bilinçsiz yaratığın etrafındaki bağları sıkılaştırdı ve uyandıktan sonra kaçmasını veya zarar vermesini engellendi. Sonrasında Turna'nın da yardımıyla yaratığı evin mahzenine taşıdılar. Serin, karanlık oda artık kökeni ve yetenekleri bilinmeyen bir yaratığı barındırıyordu. Yoğun bir karşılaşmanın sonunu işaret ederek kapıyı güvenli bir şekilde kilitlediler.

Sözleri, gençlerin yüzlerindeki şok ifadesini, derin düşüncelere dalan bir ifadeye çevirdi. Bu, "*Acaba Erdenay ne biliyor?*" ifadesiydi. Yeni bir bulmaca, yeni bir merak...

Meraklı bekleyişin ardından geri döndüklerinde, Erdenay odadaki herkesin gözlerine bakarak konuştu: "Şimdi, derin bir nefes alalım," dedi sakin bir tonla. "Evet, zamanımız kısıtlı ve önümüzdeki saatler hayati önem taşıyor. Ancak bu geceyi burada geçireceksiniz. Şu an burada güvendesiniz."

Onun bu sözleri, havadaki gerilimi bir miktar hafifletti. Belki de bu, onların yüzleşmek zorunda oldukları gerçeklere bir an için ara vermek için bir fırsattı. Bu gece, herkesin enerjisini toplaması ve zihinlerini düşüncelerle doldurması için zamanı olacaktı.

Erdenay, odanın etrafında dolaştı ve bu sırada Pelin'den herkesin çaylarını tazelemesini istedi. Bunun, kendi çevresinde bir daire oluşturarak oturmuş olan herkese rahat bir atmosfer sağlamak için yaptığı bir jest olduğu anlaşılıyordu. Kendi çayını alıp oturduğunda, odada bir sessizlik oldu. Herkes, bu bilge adamın söyleyeceklerini bekliyordu.

"Hava kararmaya başlayana kadar rahatız. Karanlıktan önce evi tehlikelere karşı hazırlamamız gerekecek. Şimdilik biraz rahatlamak ve sohbet etmek için biraz zamanımız var," diyerek söze başlayan Erdenay, sonrasında içinde bulundukları durumun ardında yatan hikâyeyi anlatmaya başladı.

"Bu hikâye, binlerce yıl öncesine, Antik Mısır firavunlarına kadar uzanıyor," dedi. Sesinde hafif bir titreme vardı. Belki de bu hikâyenin büyüklüğü ve korkutuculuğu karşısında hissettiği derin bir saygıydı.

"Sürüngenler," diye devam etti. "Geleceklerini o zamandan beri planlıyorlar. İnanması zor gelebilir ancak dünyamız üzerindeki kontrolü sıkıca ellerinde tutmak için inanılmaz bir strateji oluşturdular. Yeni yıl gecesi, belirli bir tarihte bir ritüel düzenlemeyi planlıyorlar. Bu, sıradan bir yeni yıl gecesi değil; bu gece, on bin yılda bir gerçekleşen bir gezegen hizalanmasını temsil ediyor. Bu hizalanma, onların güçlerini en üst düzeye çıkarabilecek bir enerjiyi serbest bırakacak."

Bu bilgiler, onu dinleyen herkesin yüzünde beliren hayranlık ve korkuyla karşılandı. Sürüngenlerin bu büyük planı hakkında daha önce hiçbir şey bilmeyenler, Erdenay'ın anlattıkları karşısında solgun ve şaşkın görünüyordu.

Erdenay'ın ifadesi aniden değişti. Gözlerini yavaşça kapattı ve birkaç saniye boyunca sessizce nefes aldı. Sonra, gözlerini açtığında, onlara bakan gözlerde yeni bir ışıltı vardı. İzleyenler, bu bilge adamın ifadesindeki bu değişikliğin, anlatacağı şeyin önemini vurgulamak için yapıldığını hemen anladılar.

"Binlerce yıl önce sürüngenler, insanların henüz farkında olmadığı bir maddenin gücünü keşfettiler," diye devam etti Erdenay.

Herkesin nefesi kesildi, bu gizemli maddenin ne olduğunu merakla bekliyorlardı.

Erdenay bir an durdu ve ardından, "Monoatomik altın," dedi. Oda sessizleşti. Bu kelimeleri duyan herkes, bu bilgiyi sindirmeye çalışıyordu. Monoatomik altın, insanlık tarihinde henüz tam anlamıyla keşfedilmemiş bir maddeydi. Ancak, Erdenay'ın anlattığına göre, sürüngenler bu maddenin potansiyelini çok önceden anlamışlardı.

"Monoatomik altın," dedi Erdenay. "Şu anda bile teknolojimizle henüz tam anlamıyla anlamadığımız ama maddenin saklı potansiyelini anlamamızı sağlayacak bir anahtar. İnanılması zor gelebilir ancak monoatomik altın, şu anki bilim ve teknolojimizin henüz kapısını aralamadığı birçok imkânı ortaya çıkarabilir."

Erdenay durdu ve derin bir nefes aldı. "Sürüngenler," diye devam etti. "Bu bilgiyi Antik Mısır firavunlarıyla paylaştı. Ve karşılığında, firavunlarla binlerce yıl sürecek bir anlaşma yaptılar."

Yasin, Erdenay'ın sözlerini duyduğunda, kalbindeki ritim birden hızlandı. Pelin ve Yusuf da Yasin Hocalarının konferansında anlattığı konunun tamamen Sır Muhafızı'nın bahsettiğiyle uyuşmasından dolayı heyecanlı gözlerle Yasin Hocalarının nasıl tepki verdiğini kontrol ettiler.

Söz konusu olan altın meselesi, Yasin'in geçmişinde derin izler bırakmış ve hâlâ üzerinde yoğun şekilde çalıştığı bir konuydu. Babasının eski dosyaları, altının bilinmeyen yüzünü ve potansiyelini anlatan belgelerle doluydu. Ve işte şimdi, Erdenay'ın ağzından çıkan kelimeler, babasının çalışmalarının gerçeklik payını kanıtlar nitelikteydi.

Yasin'in gözleri, heyecan ve inanılmaz bir hayranlıkla genişledi. İçinde bir yerlerde, uzun süredir bekleyen bir parça uyanıyordu. Bu bilgiye sahip olması gerektiği hissi, onu tam anlamıyla sardı ve kapladı. O an tüm bedeni âdeta bir enerji dalgasıyla titredi. Elindeki çay fincanı bile titremeye başladı ancak farkında bile olmadı.

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. Bu, karmaşık bir duygu karışımıydı; şaşkınlık, heyecan, korku ve inanılmaz bir merak... Ancak bunların hepsinden daha önemlisi, derin bir rahatlama hissi vardı. Nihayet, babasının araştırmalarının doğrulandığını görmüştü. Babası, hakikate ulaşmıştı ve şimdi o da bu bilgeliği elde etmişti.

Yasin, bu anın tadını çıkarmak ve düşüncelerini toparlamak için birkaç saniye daha sessizce oturdu. Sonra derin bir nefes alıp kendi iç dünyasından dışarı çıktı ve Erdenay'a döndü. Gözlerindeki o ışıltıyı fark eden Erdenay, Yasin'in yaşadığı duygusal değişimi hissetmişti.

Erdenay'ın sözleri, onları dinleyen herkesin kalbine yerleşti. Bu sırada, düşüncelerinden uyanan Yasin, "Anlaşmanın kilit noktası ne?" diye sordu.

Erdenay, cevap verdi. "2030 yılının ilk dakikaları," dedi. "İşte o anda, monoatomik altının en büyük etkisi ortaya çıkacak. Ve bu anın gerçekleşmesine, sadece iki gün kaldı."

Erdenay derin bir nefes alıp söze devam etti. "Bu anlaşmanın yürürlüğe girmesi için tüm hazırlıklar binlerce yıl öncesinde başlamıştı. Sürüngenlerin bilgisi ve insanların elleri, dünyanın dört bir yanına dikili taşlar dikmişti. Bunlar, sadece basit taşlardan oluşmuyordu. Her biri, monoatomik altınla yoğrulmuş ve enerjileri mükemmel bir şekilde hizalanmıştı.

Sürüngenler ve firavunlar, bu taşları, yıldızlarla uyumlu bir düzenle yerleştirdi. Her bir taş, dünyanın enerji hatlarını oluşturan noktalara dikildi. Ve bu taşların her biri, dünyanın enerjisini çekme ve yönlendirme yeteneğine sahip oldu. İnsanlık tarihindeki en büyük enerji transferini gerçekleştirecek olan bu taşlar, yeni yılın ilk dakikalarında işlemeye başlayacak.

Enerji, bu taşlar aracılığıyla dünyanın merkezine yönlendirilecek. Ve orada, sürüngenlerin yüzyıllardır planladığı şekliyle bu enerji birleştirilerek bir çeşit kozmik ateş yakılacak. Bu ateş, sürüngenlerin bir adım öteye geçmesini sağlayacak bir kapı açacak."

Oda sessizdi. Erdenay'ın anlattığı her şey, odayı gizemli bir atmosferle doldurmuştu. Bu, belirsiz bir geleceğe dair korkuyla karışık bir heyecanın atmosferiydi.

"Sürüngenler," diye devam etti Erdenay. "Yeni yılın ilk dakikalarında, onların güçlerini arttıracak bir ritüeli tamamlayacaklar. Ve bu üç yumurta, o ritüelin kritik bir parçası."

Pelin, sert bir nefes alarak söz aldı. "Öyleyse hiçbir sorun yok," dedi enerjik ve sert bir tonla. "Yumurtalar bizim kontrolümüzde. Yeni yılı burada geçirir, yumurtaları güvende tutarız. Gezegen hizalanması tamamlandıktan sonra her şey sona ermiş olur."

Fakat Erdenay, Pelin'in sözlerine karşı sakin bir şekilde başını salladı. "Yumurtalar," dedi hafif bir iç çekişle. "Sadece ritüelin bir parçası. Yumurtalar olsun ya da olmasın, sürüngenler bu ritüeli tamamlayacak ve kendilerini daha yüksek bir seviyeye taşıyacaklar. Bu yumurtalar, sürüngenleri atalarıyla yeniden iletişime geçirmeye yarayacak güçteler. Onlara bu yüzden ihtiyaçları var.

"Atalarıyla mı?" Yusuf'un gözleri şaşkınlıkla genişledi.

"Evet," dedi Erdenay. "Şahmeran efsanesini duymuşsunuzdur. Bu üç yumurta, Şahmeran'ın insanla olan yasak birlikteliğinin meyveleri." Bu sözleri sarf ederken Erdenay'ın bakışları Yasin'e takıldı. Yasin de şaşkınlıkla Erdenay'a baktı, Yasin'e manalı bir bakış atmasının altında yatan sebebi çözmeye çalıştı.

"Bu yumurtalar, bir boyut kapısını açabilecek güçle kaplandılar. Bir çeşit büyü. Şahmeran'a ulaşmanızı sağlayacak kapının anahtarı," dedi Erdenay. Herkes onu şaşkınlıkla dinlerken Yusuf, Pelin'in kulağına doğru eğildi. "Bence bu adam kafayı yemiş,"

diye fısıldadı. Ancak herkesin kalbinde bir yerlerde, Erdenay'ın sözlerinin, bilmedikleri ama hissettikleri bir gerçekliği temsil ettiğini anladılar. Onların bu gizemli dünyaya dair öğrendikleri, şimdiye kadar bildiklerinden daha korkunç ve daha çarpıcıydı.

"İyi de," diye başladı Yusuf, hızla yanan merak ateşi gözlerinden okunabiliyordu. "Şahmeran gerçekten bir efsaneden daha fazlasıysa efsaneye göre Şahmeran'ın öldüğü söylenmiyor mu? Ölen bir varlıkla nasıl iletişim kuracaklar?"

Erdenay, onun bu açık sorusunu memnuniyetle karşıladı. "Doğru noktaya parmak basıyorsun Yusuf," dedi, yüzünde beliren bir tebessümle. "Peki ya sana, bu boyut kapısının aslında bir tür zaman tüneli olduğunu söylesem?"

Bu ifadenin üzerine odanın içinde bir sessizlik hâkim oldu. Erdenay'ın sözleri hava gibi donmuştu, herkesin kafasında tekrar tekrar yankılanıyordu. Yasin'in kalbi ise hızla çarpıyordu. Zaman tüneli... Aniden, babasının dosyalarındaki bilimsel formülleri ve teorileri anlamlandırmaya başlamıştı. Belki de babası, zamanın doğası üzerine düşünerek bunun potansiyel gücünü fark etmişti. Yasin, babasının notlarına daha önce hiç bu kadar mantıklı bir bakış açısıyla bakmamıştı.

Yasin'in düşüncelerinden sıyrılıp bakışlarını Erdenay'a çevirdiğinde, Sır Muhafızı onun içinde oluşan fırtınayı hissetmiş gibiydi. Gözlerinde bir anlam arıyordu, belki de babasının eserlerinin parçalarını birleştirmesine yardımcı olabilecek bir ipucu... Yasin, heyecanla Erdenay'a baktı ve merakla, "Nasıl? Yani, gerçekten bir zaman tüneli mi?" diye sordu. Zaman, sandıklarından daha karmaşık ve gizemliydi. Belki de bu karmaşık durumun ortasında, bir çözüm yatıyordu.

Erdenay, Yasin'in sorusunu yanıtlamadan önce gözleri Turna'ya yöneldi ve uzun, anlamlı bir bakış attı. Derin gri gözlerinde

bir bilmece gizliydi. Yasin bu bakışı yakalayınca kalbi hızlanmaya başladı. Bu ikinci kez oluyordu; Erdenay, bir şeyleri anlatırken tuhaf bir şekilde onlara bakıyordu. Bu seferki bakışlar, Yasin'i daha da meraklandırdı. Neden Turna'ya böyle bakmıştı? Sanki konuştuğu sözlerin altında daha büyük bir sır gizliydi.

Erdenay sonunda konuştu. "Evet Yasin, gerçekten bir zaman tüneli. Fakat bunun tam anlamıyla ne olduğunu açıklamak o kadar da kolay değil. Bu bilgiler, sadece zamanı geldiğinde anlaşılabilir."

Yasin, bir an için Erdenay'ın sözlerine odaklandı fakat aklı hâlâ Turna ve Erdenay'ın gizemli bakış alışverişindeydi. Turna'nın yüz ifadesinde herhangi bir şaşkınlık belirtisi yoktu. Hatta onun yüzünde sanki bir bilginin huzurlu kabullenmişliği vardı. Yasin'in içinde bir his belirdi; Turna, Erdenay'ın bahsettiği bu sırrı biliyordu, belki de ondan daha fazlasını... Sırların labirenti bir kez daha genişlemiş ve karmaşıklığı artmıştı. Ancak Yasin artık bu labirenti çözmek için daha kararlıydı.

"Bu ritüel nerede gerçekleşecek?" Yasin, sesi sessiz odada yankılanırken sordu. Kısa bir sessizliğin ardından Erdenay, gözlerinde dans eden entrika parıltısıyla Yasin'e baktı. "Tam yer hakkında emin değilim," diye itiraf etti. "Ama bir ipucunun bizi doğru yere götüreceğine inanıyorum. Burada bekleyin, size gösterecek bir şeyim var."

Bunun üzerine Erdenay, Yasin ve diğerlerini yüksek bir beklenti içinde bırakarak evin girintilerine doğru gözden kayboldu. Dakikalar geçiyor, her biri uzayıp odanın sessizliğini artırıyordu.

Sonunda Erdenay döndü. Kucağında kollarıyla sıkıca sarmış büyükçe eski, yıpranmış bir kumaş parçasıyla örtülmüş gizemli bir nesne taşıyordu. Yavaşça masanın üzerine koydu, herkes bir beklenti içine girmişti. Erdenay derin bir nefes alarak yavaşça kumaşı açtı ve içindekileri ortaya çıkardı.

Yarı insan yarı yılan dişi bir varlık odanın havasını bir anda değiştirdi. Dikkat çekici bir şekilde korunmuş bir cesetti, derisi ürkütücü ve iyice kararmış bir pul tonu taşıyordu. Manzara hem tüyler ürpertici hem de büyüleyiciydi, insan dünyası ile efsane arasında esrarengiz bir köprü.

Yasin eğilerek ilginç bedeni inceledi. Yüz hatları akıldan çıkmayacak kadar tanıdıktı ve büyüyünce hepsinin dinleyerek büyüdüğü masalların amansız bir kanıtıydı. Önlerinde yatan şeyin sonuçlarını fark ettiklerinde omurgalarından aşağı bir ürperti indi.

Herkesin yüzündeki şaşkınlığı fark eden Erdenay, açıklama yapma vaktinin geldiğine karar verdi. "Bunun nasıl elime geçtiğini size anlatayım," diye söze başladı, açıklamak üzere olduğu şeyin ciddiyetine rağmen sesi kararlıydı. Erdenay, sırlarla örtülü bir geçmişin canlı bir resmini çizerek hikâyesini anlatmaya başladı.

"On dokuzuncu yüzyılın sonlarında," diye söze başladı. "Sultan Abdülhamid, İstanbul Yerebatan Sarnıcı'nın derinliklerinde bir lahitle karşılaştı. Lahit süslüydü, dış yüzeyi eski bir medeniyeti işaret eden girift desenlerle işlenmişti." Erdenay, yarı insan yarı yılan figürünü işaret ederek, "Lahidin içinde bu varlık yatıyordu," diye devam etti. "Padişah manzara karşısında şaşırdı. Bu keşfin önemini hemen anladı ve bunu bir sır olarak saklaması gerektiğini anladı. Çünkü böyle bir yaratık, önüne geçemeyeceği büyük karışıklıklara sebep olabilirdi."

Erdenay duraksadı, bakışları tekrar masanın üzerindeki cansız figüre kaydı. "Padişah, varlığın ne pahasına olursa olsun korunması gerektiğini biliyordu. Sırrı hayatı pahasına koruyacağını bildiği birine emanet etmeye karar verdi. Ve o kişi babamdı, Gizli Muhafız." Yasin, diğerleriyle birlikte her kelimeye dikkat kesiliyordu.

"Ama neden baban?" diye sordu Yasin, odaya çöken sessizliği bozarak. "Padişahın bu kadar önemli bir sorumlulukla ona gü-

venmesine ne sebep oldu?" Erdenay gülümsedi. Yüzünü renklendiren bir gurur ve melankoli karışımı oluştu.

"Babam sadece padişahın yakın bir sırdaşı değil, aynı zamanda eski uygarlıkların âlimiydi. Bilgisi ve dürüstlüğü onu sırların ideal koruyucusu yaptı."

Odayı kaplayan bir sessizliğin altında gözler masada duran tuhaf varlığa kitlenmişti. İnsanların arasında yaşayan sürüngenler olduğunu artık öğrenmişlerdi ama önlerinde duran bu ceset bambaşka bir formdaydı. Sanki dönüşümünü tamamlayamamış bir durumdaydı. Asırlardır saklı tutulan, önemini anlamış bir padişahın Gizli Muhafız'a emanet ettiği bir hazinenin huzurundaydılar.

Erdenay hikâyesini bitirirken salon bir kez daha sessizliğe büründü. Hikâye onlara geçmişe bir bakış sunmuş, yapboza daha fazla parça eklemişti.

Oda hâlâ Erdenay'ın hikâyesinin yankılanan yankılarıyla çevriliyken eliyle nazikçe cesedin boynunu kaldırarak hemen altında bulunan başka bir nesne çıkardı. Yüzeyi zamanla aşınmış ve lekelenmiş eski bir madeni paraydı bu. Erdenay, eski metal parçayı Yasin'e uzatarak, "Sultan Abdülhamid, varlığın yanında bu parayı lahitte bulmuş," dedi. "Bizi ritüel alanına götürebileceğine inanıyorum." Yasin'in gözleri tarihçi içgüdüsü ile elindeki paraya kitlenmişti. Madeni parayı dikkatlice inceledi. Parmakları solmuş yazılarda ve üzerine kazınmış bir otorite figürü olan bir adamın siluetinde geziniyordu.

Madeni paranın üzerindeki yüzü tanıdığında gözleri büyüdü. "Bu Roma İmparatoru Commodus'tur. Bu parayı Tarsus'ta darp ettirdi. Donuktaş adlı antik bir anıtın restorasyonunu anmak için," dedi Yasin, adrenalin patlamasına rağmen sesi sakindi. Diğerlerine döndü, gözleri heyecan ve keşfetmenin verdiği heyecanla parlıyordu. "Donuktaş devasa bir tapınak. Gizemle örtülü

ve efsanelerle dolu bir yapı. Başka bir dünyaya açılan bir kapı, yeraltı dünyasına açılan bir geçit olduğu söyleniyordu hakkındaki efsanelerde."

"Gerçekle bağlantısı olan bir başka efsane daha," diye mırıldandı kendi kendine sessizce. Donuktaş, onlara bir yön duygusu verdi, ritüelin yapılacağı yere olası bir ipucu...

Erdenay, keşif karşısında gözle görülür bir şekilde şaşırdı, yüzüne bir farkındalık ifadesi yayıldı. "Tabii ki," diye kendi kendine söylendi. "Mantıklı. Ayin, Şahmeran, yeraltı... Hepsi Tarsus'a bağlı." Diğerlerine döndü, sesi artık daha telaşlıydı. "Tarsus, binlerce yıl önce Şahmeran krallığının yurduydu. Dünyanın en güçlü yeraltı enerji ağlarından birinin üzerinde yer almakta. Donuktaş, ayin, Şahmeran... Hepsi Tarsus'a çıkıyor." Erdenay konuşurken bir anlayış kapladı üzerlerini. Sadece ipuçlarını takip etmiyor, içinden geçen bir yolu çözüyorlardı. Onları sırlarla dolu eski bir yere götürüyor."

Tarsus, Donuktaş ve Şahmeran krallığı hakkında ortaya çıkan bilgiler, onlara yeni bir bakış açısı oluşturdu. Sadece bir maceraya atılmıyorlardı; zamanda yolculuk ediyor, eski efsaneleri gün yüzüne çıkarıyor ve atalarının kökleriyle yeniden bağlantı kuruyorlardı.

Erdenay, ayinin neden Tarsus'ta yapılması gerektiğini açıklamaya başladı. "Binlerce yıl önce Cemşab adında bir adam Tarsus'ta gizli bir kuyu keşfetmiş. Bu kuyu Şahmeran krallığının gizli girişiymiş. Bu yüzden ritüelin burada, iki dünyanın birleştiği yerde yapılması gerekiyor." Diğerleri dinlerken Erdenay dikkatini Yasin'e verdi. "Dahası da var. Yasin, senin bu yerle ve tarihiyle özel bir bağın var."

Yasin ona baktı, yüzünde şaşkınlık vardı. "Ne demek istiyorsun?" diye sorarken kalp atışları hızlanmıştı.

Erdenay sabır istercesine elini kaldırdı. "Kuyuyu bulan ve boyut geçidini geçen bilinen tek kişi Cemşab'dı. Yılanların şahıyla bizzat karşılaşmış ve onunla duygusal bağ kurmuştu. Şahmeran'la karşılaşan herkesin vücudunda yılan benzeri izler bırakıldığı söylenir."

Son ifşayı vermeden önce bilginin sinmesine izin vererek durakladı.

"Yasin, sen Cemşab'ın soyundansın."

Odayı bir inilti doldurdu. Yasin şok olmuş görünüyordu, bilgiyi kavramaya çalışırken beyni yerinden çıkacak gibi oldu.

Erdenay, Yasin'in kolunu işaret ederek, "Binlerce yıl sonra bile onun soyundan gelenlerin üzerinde izler belirmeye devam ediyor. Bileğindeki garip izler bu yüzden var," diye devam etti. Gerçekten de Yasin, bileğinde hafif bir kızarıklıkla birlikte yılan derisine benzeyen alışılmadık bir desen fark ediyordu.

Yasin önce bileğine baktı, sonra gözlerine inanamayarak Erdenay'a döndü. Ama içten içe bunun doğru olduğunu biliyordu. Yapbozun parçaları yerine oturuyordu. Mirası, eski uygarlıklara olan hayranlığı, vücudundaki tuhaf işaretler... Şimdi her şey anlam kazanıyordu.

Bu bilgi ile derin bir bağlantı kuruldu. Yasin sadece bir tarihçi ya da arkeolog değildi; çözmeye çalıştıkları sırlara kan bağıyla bağlı olan bu eski efsanenin önemli bir parçasıydı.

Yasin'in soyunun açığa çıkması odada sessizliğe sebep olmuştu. Paylaşılan bilgilerin muazzamlığını düşünen herkes, kendi düşüncesinde kaybolmuştu. Sadece tarihi ortaya çıkarmakla kalmıyorlardı, onu yaşıyorlardı âdeta.

Sessizliği ilk bozan Erdenay oldu. "Yumurtalar şu anda burada güvende ancak ekstra güvenlik önlemleri almamız gerekiyor.

Bu gece uyanık kalmalı ve göz kulak olmalıyız," diye tavsiyede bulundu ciddi bir ses tonuyla.

Bununla birlikte, bir faaliyet telaşı başladı ve herkes harekete geçti. Kapılar ve pencereler güçlendirildi, barikatlar kuruldu ve olası her giriş noktası emniyete alındı. Ev, sessiz bir sığınaktan, herhangi bir dış tehdide karşı koymaya hazır, sağlam bir kaleye dönüştü.

Yasin'in aklı ise hâlâ yeni keşfetmiş olduğu soyuyla meşguldü ve zihni başka yerdeyken kendini hazırlıklara yardım ederken buldu. Her çekiç darbesiyle, kurulan her barikatla, geçmişiyle büyüyen bir bağ hissetti. O sadece Cemşab'ın soyundan gelmiyordu, mirasını yaşıyordu.

Erdenay, hazırlıkları denetledi, keskin gözleri hiçbir şeyi kaçırmadı. Gerginliğe rağmen havada bir dostluk havası vardı. Ortak bir amaç için bir araya getirilmiş, görevlerini korumak için zamana karşı çalışan bir ekibe dönüştüler.

Batan güneşin son ışınları ufukta kaybolurken ev sağlam ve güvenli duruyordu. Ana odada toplandılar, yüzleri mumların yumuşak ışığıyla aydınlandı. Eski madeni para ve yarı-insan yarı-yılan varlık masanın üzerinde duruyor, önlerindeki görevi sessizce hatırlatıyordu.

Erdenay, bitkin ama kararlı yüzlere baktı. "Elimizden geleni yaptık. Şimdi bekleyeceğiz ve tetikte olacağız."

Bununla birlikte, her biri kendi düşüncelerinde kaybolarak geceye yerleştiler. Yasin kendini masadaki varlığa bakarken buldu, zihni sorularla doldu. Cemşab'ın torunu olarak yerine getirmesi gereken bir kaderi vardı. Ve gece derinleşirken içinde bir kararlılık hissetti. Yolculuğun getireceği her şeyle yüzleşmeye hazırdı.

Ev sessizdi, herkes kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Herkes sırayla kısa şekerlemeler yapıyor, uyanık kalanlar ise tetikte

bekliyordu. Vücutları bitkin ama zihinleri tamamen uykuya yenik düşemeyecek hâlde kalmaya çalışıyorlardı. Yusuf'un uyku aralıklarından birinde Pelin kendini uyanık buldu, aklı amaçsızca dolaşıyordu.

Loş ışıklı salonda sessizce yerinden kalktı ve tuvalete doğru ilerledi. Kapının hafif aralık olduğunu görünce içeride birinin olduğunu sandı. Geri çekilmeden önce kontrol etmeye karar vererek boşluktan baktı.

Gördüğü manzara onu hayrete düşürdü. İçeride Turna vardı. Elinde bir fotoğraf tutuyordu, parmakları fotoğraftaki yüzü nazikçe takip ediyordu. Pelin fotoğrafa dikkatlice baktığında onun Yasin Hoca'nın fotoğrafı olduğunu fark etti.

Pelin, Turna'nın parmaklarının Yasin'in resmi üzerinde hareket etmesini izledi. Yüz ifadesi ve parmak hareketlerinden bu dokunuşun duygusal bir hareket olduğu anlaşılıyordu. *"Turna'nın Yasin'e karşı hisleri var,"* diye düşünen Pelin, tanık olduğu görüntüden sonra hızla kapıdan geri çekildi, gölgelerin arasına saklandı. Zihni, az önce gördüklerini anlamlandırmaya çalışıyordu. Birkaç dakika sonra, aklında bir sürü düşünceyle oturma odasına geri döndü.

Turna ve Yasin. Daha önce hiçbir belirti fark etmemişti ama Turna'nın Yasin'in fotoğrafıyla görüntüsü zihnine kazınmıştı. Bunu görmezden gelemezdi.

Turna salona döndüğünde Pelin derin düşüncelere dalmıştı. Pelin'in hayalet gibi solgun yüzünü fark eden Turna, bir şeylerin ters gittiğini hissetti ama ne olduğuna ihtimal veremedi. Pelin, şokunu zayıf bir gülümsemeyle gizleyerek hızla kendini toparladı.

ŞAFAK VAKTİ

Gecenin ilerleyen saatlerinde sessizliğin ortasında mahzende bir hareketlenme oldu. Yakaladıkları yaratık, bilincini geri kazanmaya başlıyordu. İlk başta hareketleri zayıftı ama dakikalar geçtikçe gücünü yeniden kazandı.

Bu tür yaratıklarla baş etme konusunda deneyimli olan Erdenay ve Turna, bunu tahmin etmişti. Bu yüzden belli aralıklarla kontrol ediyorlardı. Son kontrol sabah saat dört sularında Erdenay tarafından bizzat yapılmıştı. Yaratığın hâlâ kontrol altında olduğundan emin olduktan sonra yukarı ana odaya geri döndü.

Şafağın ilk ışığı pencerenin çatlaklarından sızdığında, geceyi nöbetleşe uyanık geçiren ev halkı rahat bir nefes aldı. Nöbetleri olaysız geçmişti ve sonunda yeni gün ağarmıştı.

31 Aralık 2029, ayin günü gelmişti. Yorgun ama kararlı görünen Erdenay, mesailerine son verilmesi çağrısında bulundu. Uyuyan Pelin ve Turna'yı uyandırarak gruba seslendi. "Geceyi durumumuzu düşünerek geçirdim. Yumurtaların güvenliği için onları bir ağırlıkla bağlamalı ve Fırat Nehri'nin derinliklerine göndermeliyiz." Öneri tartışıldı. Yasin ve Turna kararsızdı. "Emin misin?" diye sordular.

Ama Erdenay'ın kararlılığı netti. Sırların Koruyucusu olarak Erdenay'ın bilgeliğine ve tecrübesine güvenen Turna, "En iyisi olduğuna inanıyorsan öyle olsun," dedi.

Erdenay, Yasin'e kendisiyle birlikte gelmesi talimatını vererek diğerlerini eve göz kulak olmaya bıraktı. Yumurtaları çantalarına doldurdular ve Turna'nın arabasını alarak evden ayrıldılar. Yasin direksiyon başındaydı. Her ne kadar böyle bir karar almış olsalar bile bu konuda hâlâ şüpheleri vardı. Geride kalan Turna da aynı şekilde huzursuzdu. Evin içinde bir o yana bir bu yana dolaşırken yaşadığı rahatsız edici duygu içini kemirerek mahzendeki yaratığı kontrol etmesine neden oldu. Loş ışıklı alana indiğinde sebebini anlamadığı bir gerginlik vardı içinde.

Mahzenin kilitli kapısını açtığında gördüğü manzara karşısında büyük bir şok geçirdi.

Yaratığın bağlı olması gereken yerde Erdenay duruyordu. Vücudu sımsıkı bağlıydı, çaresiz çığlık atma girişimlerini boğan bir tıkaç ağzını kapatmıştı. Yaratık, kurnaz bir aldatma eylemiyle şekil değiştirerek Erdenay'ın kılığına girmiş ve kaçmıştı.

Turna, Erdenay'ı çılgınca çözerken Sır Muhafızı'nın boğuk bağırışları odayı dolduruyordu. Tıkacı çıkartır çıkartmaz ağzından tek, korkunç bir kelime çıktı:

"Yumurtalar!"

Ama çok geçti. Yumurtalar; sürüngen ve her şeyden habersiz olan Yasin'le çoktan yola çıkmıştı. Üzerlerini soğuk bir korku kapladı. Tek umutları, içinde bulunduğu tehlikeden tamamen habersiz olan Yasin'di.

Yumurtalar kaçırılmıştı. Dünyanın geleceğini tehlikeye atacak bir girişime, büyük sürüngen ayinine sayılı saatler kalmıştı.

Erdenay ve Turna çaresizliklerle içinde bulundukları durumu sindirmeye çalışırken bu yaşananların onları yıldırmamasını ve derhâl harekete geçmeleri gerektiğini biliyorlardı. Gözlerindeki korku ve şaşkınlık yavaş yavaş kararlılıkla yer değiştirdi. Zamanla yarışıyorlardı.

Turna'nın omuzundan destek alarak yerden kalkan Erdenay, "Benim arabayı alın ve onlara yetişmeye çalışın," dedi.

"Sence Tarsus'a mı gidiyorlar?" diye sordu Turna.

"Elbette! Yasin'in bahsettiği Donuktaş Mabedi en mantıklı hedef. Ayin orada yapılacaksa oraya gideceklerdir."

Erdenay'la birlikte oturma odasına geri dönen Turna, yüzünde telaşlı bir ifadeyle Pelin ve Yusuf'a, "Hazırlanın, hemen çıkıyoruz," dedi.

Erdenay'ı karşısında gören Pelin ve Yusuf, "Nasıl yani?" diyerek şaşkınlıklarını belli edince Turna, Yasin'in şu an yanındaki kişinin aslında esir almış oldukları sürüngen olduğunu ve şekil değiştirerek oyun oynadığını söyledi.

"Yumurtalara ve Yasin'e ayinden önce ulaşamazsak İstanbul'daki eski hayatınızı unutun!"

Birden aklına Yasin'in telefonunun kapının girişindeki metal kutunun içinde olduğu geldi. "*Apar topar çıkmışlardı evden. Acaba yanına aldı mı?*" diye düşünerek hızla kutuyu kontrol eden Turna, Yasin'in telefonunun hâlâ kutuda olduğunu fark edince hayal kırıklığına uğradı. Eğer telefonu yanında olsaydı bir ihtimal onu yanındaki tehlikeye karşı uyarabilirlerdi. Şimdi o ihtimal de kaybolmuştu. Yapılacak tek şey, hızla Tarsus'a doğru harekete geçmekti.

İki dakika içinde hazırlanarak evden ayrılan üçlü, Sır Muhafızı'nın arabasına atladı ve altı yüz km mesafedeki Tarsus'a doğru yola koyuldular. "Büyük ihtimalle şimdiye kadar internetteki videonuz her yere yayılmıştır. Tanınmamak için arkada otursanız daha iyi olur," diyen Yusuf, direksiyona geçti.

Araba, şafak vakti başlayan yolculukla hızla uzaklaştı. Önlerinde uzanan yol, belirsiz ve tehlikeliydi ama onlar kararlıydı.

* * *

O sırada Yasin ve Erdenay kendi istikametlerinde yol almaktaydılar. Yasin, direksiyon başında, ne olup bittiğinden habersiz bir şekilde gözlerini yoldan ayırmadan ilerliyordu. Erdenay ise yan koltukta, sessizce oturuyor ve sadece hangi yoldan gitmesi gerektiği konusunda Yasin'e bilgilendirme yaparak önlerindeki yolculuğu dikkatle izliyordu. Yol boyunca, ortamda bir gerginlik hissediliyordu. Yasin, Erdenay'ın belirsiz ve tuhaf davranışlarına fark etti ancak bu durumun nedenini anlayamadı.

Araba hızla ilerlerken Yasin, "Yani şimdi yumurtaların Fırat Nehri'nin dibine gönderme fikrini doğru mu buluyorsun? Sence orada güvende mi olurlar?" diye sordu.

Erdenay, bir süre sessiz kaldı ve sonra başını sallayarak, "Evet," dedi. "Sana bir sır vereyim mi?"

Yasin'in gözleri yoldayken Erdenay'a dikkat kesildi.

"Sürüngenlerin dünya üzerinde asla yaklaşamadıkları birkaç bölge var," dedi Erdenay. "Mekke ve Medine topraklarının da dâhil olduğu bu yerlerden biri de Fırat Nehri'dir. Bu nehrin suyundaki bir sır, sürüngenlerin bu sulara yaklaşmasına izin vermiyor. Yoksa Fırat Nehri altında yatmakta olan altın dağdan haberleri var ama bu altına dokunamıyorlar."

Yasin, "Enteresan," diyerek kısa bir süre sessiz kaldı.

Sır Muhafızı kim bilir daha ne gibi bilgiler gizliyordur içinde, diye düşünüyordu. Erdenay'ın bu sözleri, kafasında bir sürü soru oluşturdu. Ancak o sırada Erdenay, "Arabayı yavaşlatabilir misin?" diye sordu.

"Ne oldu? Bir sorun mu var?" diye soran Yasin'e, Erdenay, "Prostat problemim var. Kısa bir ihtiyaç molası vermek zorundayım," yanıtını verdi. Yasin, ıssız bir yolun kenarına çekti ve aracı durdurdu.

Erdenay arabadan indi ve etrafına bakındıktan sonra, gözden kayboldu. Yasin araçta kaldı ve Erdenay'ın geri dönmesini

bekledi. Ancak dakikalar geçmesine rağmen Erdenay hâlâ geri dönmeyince Yasin, bu kadar uzun sürmesinden rahatsız oldu ve endişeyle etrafına bakındı.

Sonunda merakına yenik düşen Yasin, Erdenay'ı kontrol etmek üzere araçtan indi. Ancak etrafa baktığında, Erdenay'ı göremiyordu. Merak ve endişe içinde, arabayı dolaşıp diğer tarafına geçerken birden karşısında Erdenay'ı buldu. Ancak bu, beklediği görüntüden çok farklıydı.

Erdenay, yarı şekil değiştirmiş olarak karşısında duruyordu. İnsan formu, esir almış oldukları sürüngenin formuna dönüşmüştü ve ona korkunç bir gülümsemeyle bakıyordu. Yasin, bu görüntü karşısında donakaldı ve bir an ne yapacağını bilemedi. Ancak o anda, sürüngen hızla harekete geçti ve Yasin'e saldırdı. Yasin, neye uğradığını anlamadan, sürüngen tarafından etkisiz hâle getirildi ve bilincini yitirdi.

Sürüngen, yere düşen Yasin'i hızla kaldırdı ve tıpkı kendisinin İstanbul'dan Mardin'e kadar getirildiği şekilde Yasin'in ağzını ve vücudunu sıkıca sararak onu aracın kasasına koydu. Ardından üzerinden bir kilit vurdu. Yasin'in çaresiz ve bilinçsiz hâli, kasada sıkışıp kalmıştı. Sürüngen, aracın direksiyonuna geçti ve çantadaki yumurtaları kontrol ettikten sonra, hızla yola çıktı. İstikameti, Tarsus'taki Donuktaş Mabedi'ydi. Yasin ve yumurtalar, sürüngenin elinde rehin kalmıştı.

Bu, Yasin için beklenmedik ve korkunç bir durumdu. Ancak bu durum, onun kaderini ve belki de tüm dünyanın kaderini belirleyecekti. Yol boyunca, Yasin çaresiz bir şekilde aracın kasasında beklerken sürüngen hızla ilerlemeye devam etti. Onun hedefi, Tarsus'taki tapınaktı ve bu saatten sonra karşısına çıkabilecek her türlü engele karşı acımasız ve kararlı bir tavır takınacaktı.

* * *

Yarım saatlik uzaklıkta bir araç onların izini sürüyordu. Yusuf'un elleri direksiyonda titriyor ve bir an önce sağ salim Yasin'e ve yumurtalara ulaşabilmek için dua ediyordu. Son iki gün içinde yaşadıkları olaylar, sıradan bir üniversite öğrencisinin hayatında karşılaşabileceği türden şeyler değildi. Ancak, kendine olan güveni ve arkadaşlarının desteği sayesinde, sakinliğini koruyabiliyordu.

Arabanın radyosuna uzandı ve sessizliği bozmak için düğmeye bastı. "Belki biraz müzik dinleyip bu gerginliği üzerimizden atabiliriz," dedi umutla.

Radyoda, ilk olarak bir haber kanalını açıldı. "Ve beklenen an geldi! Bu gece yepyeni bir yıla ve döneme giriş yapıyoruz. Yılbaşı akşamı neler yapıyorsunuz?" diye coşkulu bir sesle spiker konuşuyordu.

Turna, Pelin ve Yusuf birbirlerine baktılar. Kendileri dışında herkesin eğlence ve sevinç içinde olduğu bu gecede, onlar dünyanın kaderiyle ilgili acı gerçeği biliyorlardı.

Radyoda sesli bir geri sayım başladı. "Pek çok ülkede dijital ekranlarda gerçekleşen on yıllık geri sayım heyecanı doruk noktasına ulaşmış durumda. Bakalım bizleri nasıl bir 2030 yılı bekliyor!"

Bu sözlerin ardından Turna, Pelin ve Yusuf'un yüzlerinde beliren buruk ifade, radyodaki spikerin heyecanlı ve neşeli sesine tam bir tezat oluşturuyordu. Yeni yılda görünüşe göre kimseyi iyi bir yıl beklemiyor gibiydi, özellikle de Tarsus'a zamanında yetişip Yasin'i ve yumurtaları kurtaramazlarsa...

Gözlerindeki endişeyi saklamak için Turna, başını pencereden dışarı çevirdi. Yol boyunca sıralanan ağaçları izlerken düşüncelere daldı. Onları bekleyen zorluğun büyüklüğünü tam olarak kavrayabiliyordu. Her ne kadar bu durumu değiştirmek istese de gerçeklerle yüzleşmek zorundaydılar.

Pelin, Turna'nın yüzündeki ifadeyi fark etti ve elini arkadaşının omzuna koydu. "Başaracağız," dedi kararlı bir sesle. "Yasin'i ve yumurtaları kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağız."

Yusuf, direksiyonu sıkıca tutarken başını salladı.

Saat: 16.35

Turna'nın arabanın yol bilgisayarından kontrol ettiği saat, yolculuğun uzunluğuna rağmen Yusuf'un hâlâ sürdürdüğü dikkatli sürüşün göstergesiydi. Tarsus'un topraklarına yaklaştıkça yolculuk daha da heyecan verici hâle geliyordu. Arka koltukta, Pelin elindeki akıllı telefonu ile bir yandan Yusuf'a hangi yolu takip etmesi gerektiğini söylerken diğer yandan da Donuktaş Mabedi hakkında internetten bilgi topluyordu.

Yusuf, dikkatini yoldan ayırmadan arka koltuktaki Pelin'e sordu. "Donuktaş hakkında neler öğrendin? Bu yerin özelliği neymiş?"

Pelin'in gözleri parladı, Yusuf'un sorusu, onun araştırmalarına olan merakını daha da artırmıştı ve okuduklarını onlarla paylaştı.

"Yani, Donuktaş," dedi, sesi titiz bir öğrencinin aksine daha çok bir hikâye anlatıcısının sesi gibi çınlıyordu. "Tekke Mahallesi'nde, Tarsus'un kalbinde yer alıyormuş. Roma Dönemi'ne ait olduğu düşünülen bir tapınak olduğu kabul ediliyor."

Turna ve Yusuf ona dikkatle bakıyordu, arabada dinlendirici bir sessizlik hâkimdi. Pelin devam etti. "Dikdörtgen şeklinde, iç içe bölümleri olan eski bir yapı. Özellikle dış duvarları oldukça kalın ve boyu yüz on beş metre, genişliği kırk üç metre, yüksekliği yedi metre, kalınlığı ise altı yüz altmış metre."

"Peki, bu tapınak kimin için inşa edildi?" diye sordu Yusuf.

Pelin derin bir nefes aldı ve devam etti. "İşte bu, tam olarak bilinmiyor. Ancak Prof. Nezahat Baydur'un yürüttüğü kazı çalış-

maları, yapının bir tapınak olduğunu açığa çıkarmış. Donuktaş, birçok yerde Jüpiter Mabedi olarak da geçiyor."

"Jüpiter Mabedi mi?" diye sordu Turna. "Roma döneminin en önemli isimlerinden biri." Pelin başıyla onayladı ve konuşmasına devam etti. "Ancak efsaneler daha da ilginç. Bir efsaneye göre Donuktaş bir hükümdarın sarayı olarak kullanılıyormuş. Hükümdar burada kızı ile yaşarmış, zamanın peygamberi bu hükümdara bir sebepten ötürü saraya tekme vurmuş. Saray ters dönerek yuvarlanmış ve bugün bulunduğu yere düşmüş. Zaten tapınağın şekli tamamen ters dönmüş gibi görünüyor."

Yusuf, "O hâlde Donuk değil de Dönüktaş daha anlamlı," diyerek gülümsedi.

Pelin devam etti. "Ancak bu tapınak hakkında bilinenlerin en ciddisi, 1985-92 yılları arasında Tarsus Müzesi ve Prof. Dr. Nezahat Baydur tarafından yapılan araştırmalardır. Bu çalışmalar sırasında tapınak hakkında yeni bilgiler ortaya çıktı. İmparator, kültü ile ilgili olduğu düşünülen tapınağın, MS II. yüzyıla, Hadrian-Septimius Severus dönemine tarihlendiği belirlenmiştir. Ancak yeni buluntulara göre, bu dönemin sonu sayılan, Kommodus zamanına verilmekte ve imparator kültü ile ilgili olduğu düşünülmektedir."

"Bu yapının büyüklüğü ve karmaşıklığı," dedi Pelin. "Tarsus'ta sır dolu bir yer olduğunu gösteriyor."

Turna, Pelin'in sözünün arasına girdi. "Bu hikâye, tarihî kaynakların sunduğu bilgiler," dedi, sesi anlam doluydu. "Ama gerçek hikâye, tarih kitaplarının ötesinde yatıyor." Gözlerini Pelin ve Yusuf'a çevirdi. "Sizler arkeologsunuz, hatırlarsınız, uzun zaman önce Tarsus'ta gizemli bir kazı yapıldığı haberleriyle Türkiye'yi ayağa kalkmıştı."

Yusuf ve Pelin'in başlarını sallamasıyla Turna'nın hikâyesini daha da çekici hâle getirdi. "Bu kazı alanında, yeraltına inen bazı

işçilerin bir daha geri dönmedikleri hakkında zaman zaman çıkan haberler vardı. İşte, gittiğimiz Donuktaş Mabedi, bu kazı alanının sadece iki yüz elli metre uzağında." Yusuf, bir yandan aracı sürerken diğer yandan Turna'nın açıklamalarına karşı bir heyecan duymaya başladı. "Bu Tarsus'un altında gerçekten garip bir şeyler olmalı," dedi.

Turna'nın sözlerinin etkisi, Sır Muhafızı'nın yumurtalar ve yeraltındaki boyut kapısı hakkındaki sözleri, Donuktaş'ın yakın geçmişte yaşanan gizemli kaybolma haberleriyle birleşince, durum daha da garipleşmişti. Yusuf'un şaşkın bakışlarını gören Turna gülümsedi. "Zamanda yolculuktan bahsederken sizi daha da şaşırtacak bir hikâyeyi hatırlatmamı ister misiniz?" dedi. Pelin ve Yusuf, Turna'nın her sözünü dikkatle dinliyordu.

Turna, sözlerine devam etti, "Kur'an-ı Kerim'de bahsedilen Ashab-ı Kehf hikâyesini hatırlıyor musunuz? Bir grup genç ve Kıtmir adındaki köpekleri bir mağaraya girmişler ve uykuya dalmışlar. Uyandıklarında ve mağaradan çıktıklarında, aradan tam üç yüz yıl geçmişti."

Pelin'in gözleri genişledi. "Yok artık!" diye haykırdı. "O yer de mi Tarsus'ta yoksa?" Turna, başını onayla salladı ve gülümsedi. "Tam üstüne bastın. Ashab-ı Kehf, yani Yedi Uyurlar olarak da bilinir. Onların zaman atlaması yaşadığı mağara da Tarsus'ta."

Bu hikâyeler, arabada garip bir atmosfer oluşturdu. Herkes heyecanlanmıştı. Tarsus, gizemleri ile insanı büyülüyordu. Ve sürüngenlerin bu bölgenin sırrını biliyor olmalarına şaşırmamalıydık. Yavaş yavaş, yapbozun tüm parçaları birleşiyordu.

Pelin, şaşkınlıkla etrafına bakarken cep telefonunun birdenbire tuhaf davrandığını fark etti. İnternet bağlantısı aniden kesildi ve ekranı kendi kendine kapanıp açılmaya başladı. "Arkadaşlar, telefonumda bir sorun var," diye uyardı. İşin garip yanı, Turna ve

Yusuf'un da kendi telefonlarını kontrol ettikten sonra aynı durumu yaşadıkları ortaya çıktı.

Turna, başını salladı. "Sebebini biliyorum," derken gözleri ciddiyetle doluydu. "Sağınıza bakın," diyerek yoldaki bir tabelayı işaret etti. Pelin ve Yusuf, yolun kenarında duran "Donuktaş" tabelasına gördüler. Yön tabelası, Donuktaş Mabedi'nin sadece iki km mesafede olduğunu gösteriyordu.

Turna'nın sesi, belirgin bir tedirginlikle doluydu. "Bilinmeyen bir enerji aktivitesi olmalı. Elektronik cihazlarımızı etkiliyor gibi görünüyor," dedi. Ancak belirsizlikler ve zorluklara rağmen, sonunda aradıkları yere ulaşmışlardı.

Beş dakika kadar sonra Yusuf hızını yavaşlatarak arabayı dikkatlice Donuktaş Mabedi'ne doğru yönlendirdi. Uzun ve stresli yolculuklarının sonunda hayatta olmaları, bir nebze olsun umut veriyordu. Mabedin silueti, batmaya hazırlanan güneş ışığının altında tekinsiz bir güzellik sergiliyordu. Sanki gizemlerle dolu bir geçmişi andırıyordu.

"İşte orada. Araba orada. Onları bulduk," dedi Pelin, dudaklarından dökülen kelimeleri zar zor zapt ediyordu. Yusuf, Turna'nın kaçırılan arabasını uzaktan gördü ve hızla dikkat çekmeyecek bir yere park etti.

Turna, arabaya ilk adım atan oldu. Gözleri dikkatlice yaklaştığı arabanın kasasını ve ön tarafını taradı. Ancak ne yazık ki Yasin veya yumurtaların izini bulamadı. Derin bir nefes alıp arkadaşlarına döndü. "Beni takip edin," dedi ve onları Donuktaş Mabedi'ne doğru yönlendirdi.

Tapınağın dışarıdan görüntüsü oldukça tekinsizdi. Büyük, kaba taşlar yıllar boyu hava koşullarına direnmiş, belki de yüzlerce, belki de binlerce yıl önce yerleştirilmişti. Her bir taşın üzerinde zamanın izleri, çatlaklar ve yosunlarla doluydu. Mabedin he-

men önünde paslanmış demir bir kapı vardı, aralandığı ve içeriye davet ettiği görülüyordu.

Kapıyı iterek bir bahçeye girdiler, modern zamanın ortasında antik bir manzara karşıladı onları. Uzamış bitkiler ve otlar arasında kalmışlardı. Her yerde sessizlik vardı, sadece ara sıra esen rüzgârın yaprakları hışırdattığı duyuluyordu.

Pelin, çaresizce çevresine bakarak, "Eee... Nereye gidiyoruz şimdi?" diye sordu. Ancak Turna zaten otların arasında bir şeyler arıyordu. Ve nihayet, yeraltına giden bir geçit buldu. "İşte burası," dedi. "Gelin."

Geçidin girişi yeraltına inen karanlık bir tünele açılıyordu. Turna, el fenerini çıkardı ve içeriye doğru ışığını tuttu. Pelin ve Yusuf da cep telefonlarının fenerlerini açarak onu takip ettiler.

AYİN ZAMANI

Fenerlerin ışığı tünelin derinliklerine doğru ilerledikçe duvarlardaki taşların üzerindeki desenler ve semboller belirginleşiyordu. Antik bir dilin kalıntıları gibi görünen bu işaretler, tünelin gizemini daha da artırıyordu.

Kısa süre sonra, yeraltının sakinleriyle tanıştılar. Tünelin soğuk taş duvarlarından kayan yılanlar, ışığın etrafına dolanıyordu. Pelin, bir an için titredi. Turna ona dönüp, "Korkma, bize zarar vermezler," dedi.

Tüneldeki yolculuklarına devam ederken birdenbire yılanların sessizleştiğini fark ettiler. Bir an için, tüm tünel sessizliğe büründü. Birkaç saniye sonra, tünelin sonunda bir ışık belirdi. Işığın kaynağını takip ettiklerinde, kendilerini büyük bir salonda buldular.

Turna, Pelin ve Yusuf, Donuktaş Mabedi'nin derinliklerinde, gizli bir tünelin sonunda karanlık, nemli ve soğuk bir salonda bulmuşlardı kendilerini. Her bir adımda, ayaklarının altında çıtırdayan taşlar, mağaranın sırlarını koruyan birer bekçi gibiydi.

Birden Pelin, "İşte Yasin Hoca! Yumurtalarla beraber orada!" diye bağırdı, sesi heyecandan titriyordu. Turna, hemen Pelin'in ağzını tıkadı. "Şişt... Sakin ol, burada beklemeliyiz," diyerek hızla gözlerden uzak bir köşeye çekildiler. Gizli bir kuytunun arasından, ritüelin gerçekleştirileceği salonun üst köşelerinden birinde, olan biteni izlemeye başladılar.

Yasin oradaydı, elleri ve kollarından bağlanmış, salonun ortasına sabitlenmiş, yardıma muhtaç bir şekilde duruyordu. Salon, yüzü geçkin katılımcıyla dolup taşmıştı. Her biri keşiş kıyafetlerini andıran uzun kapüşonlu kostümlere bürünmüştü. Salonun ortasında ise dev bir dikili taş dikkat çekiyordu.

Dikili taş, yüzlerce yılın esrarengiz izlerini taşıyan kazınmış sembollerle doluydu. Yıldızlar, hiyeroglifler, belki de binlerce yıl öncesinden kalmış olan işaretler... Her biri, mumların ve meşalelerin ışığında parlıyor, gölgeleri tüm mağaraya yayıyordu.

Salonun havası, beklenen bir fırtınanın öncesindeki sessizliği andırıyordu. Her bir sürüngen, ritüel liderinin yerini almasını bekliyordu, âdeta hipnotize olmuş gibi. Turna, Pelin ve Yusuf, bu gizemli dünyaya daha da derinlemesine daldı.

Her on bin yılda bir gerçekleşen olağanüstü bir gezegen dizilimine sadece saatler kalmıştı. 31 Aralık 2029 gecesi, yıldızların yeryüzüne en yakın olduğu bir andı ve tam da bu anda sürüngenler kozmik bir ritüel için hazırlanıyorlardı.

Yusuf, gergin bir ifadeyle, "İyi de biz yeni yıla girerken batıdaki ülkeler henüz yılbaşına daha girmemiş olacaklar. Bu sürüngenler neyi baz alarak bu ritüeli gerçekleştiriyorlar ki?" diye sorarken gözleri mağaranın duvarlarındaki sembollere daldı.

Turna, düşündüğü cevabı bulmaya çalışırken meşalelerin titrek ışığı yüzünde gölgeler oluşturuyordu. "Eğer bu kadarını biliyor olsaydım, sanırım sürüngenlerden biri olurdum," dedi sonunda, yüzünde karmaşık bir ifadeyle.

Bu düşünceler, mağaradaki atmosferi daha da yoğunlaştırdı. Sürüngenler, zamanın ve mekânın sırlarını bir şekilde çözmüş gibiydi. Bu ritüel, yalnızca onların bildiği, belki de dünya üzerindeki zaman kavramının ötesinde bir anlama sahip olmalıydı.

Tam o anda Yusuf, "Çocuklar, saatime bakın," diye fısıldadı. Heyecanla ve gözleri açılmış bir şekilde bileğindeki kol saatini gösteriyordu. Akrep ve yelkovan âdeta çıldırmış gibiydi, normalden kat kat hızlı dönüyordu.

Turna ve Pelin, saate baktıklarında yüzlerindeki heyecanı gizleyemediler. Bu da neydi şimdi böyle? Saat kafayı yemiş gibiydi. Bu durum ne zamandır böyleydi, fark etmemişlerdi ama daha az önce tünele girerlerken dışarıda akşamüstüydü. Şimdi ise yeni yıla girmeye çok az kalmıştı.

Bu içinde bulundukları mağaranın onlara oynadığı bir tür oyun gibiydi. Mağaranın nemli duvarları, yılların izlerini taşıyan taşlar, ışığın yansımaları; hepsi bir arada, onlara zamanın ne kadar göreceli bir kavram olduğunu fark ettiriyordu.

Yusuf, saatin ekranına bakarken, "Nasıl bu kadar hızlı ilerleyebilir? Bu mağara bize ne yapıyor?" diye mırıldanırken gözleri büyümüştü.

Mağaranın ritüel salonunun tavanı kristallerle süslenmişti. Kristaller, mumların ve meşalelerin ışığını yansıtıyor, yansıyan ışık tüm odanın içinde dans ediyor, odanın içinde gizemli ve büyülü bir atmosfer oluşturuyordu.

Bu sırada ritüel başladı ve odadaki tüm sürüngenler sessizleşti. Her biri farklı bir noktada duruyordu, öyle ki odada karmaşık bir sembol oluşturacak şekilde yerleşmişlerdi. Bu sembol, belki de binlerce yıl öncesinden kalma bir yıldız haritasını temsil ediyordu.

Herkes sessizken lider sürüngen, mağaranın merkezinde, yılların eskitemediği bir taht üzerinde oturmuş bir şekilde elinde bulunan eski ve gizemli kitabı açtı.

Bu kitap, ritüelin başlangıcını işaret ediyordu.

Turna, Pelin ve Yusuf, oldukça uzaktan izliyorlardı, mağaranın karanlık bir köşesine saklanmışlardı. Neyse ki Turna'nın özel

yapım gözlüğü yanındaydı ve bu gözlük sayesinde dürbün gibi uzağı görme yeteneği kazanıyordu. Gözüne taktı ve lider sürüngenin elindeki kitabın ne olduğunu anlamaya çalıştı. Liderin ağzından çıkan her sesin tınısı, etraftaki sürüngenlerin o anda gerçekleştirmeye başladıkları her bir dans adımı, ritüelin gerilimini daha da artırıyordu.

Ve o sırada, Turna'nın gözleri büyüdü, bir heyecan dalgası onu sarstı. "Bu kitap *Şemsül Maarif*'in orijinal nüshaları!" derken sesi inanamayacak kadar şaşkındı.

Pelin, "O nedir?" diye sordu, gözleri Turna'ya çivilenmişti.

Turna, gözlüğü yavaşça çıkarırken, "Eski bir gizli ilimler kitabı. Yanlış ellere geçtiğinde sonuçları felaket olabilecek bilgiler yer alıyor içinde. Başımız gerçekten dertte gibi görünüyor," diye yanıtladı, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Bu kitap, sadece bir kitap değildi; bir anahtardı, bir kapıydı, bir sırdı. *Şemsül Maarif*, zamanın derinliklerinde kaybolmuş, yalnızca birkaç özel kişinin bildiği, dünyanın en tehlikeli ve en güçlü gizli ilimlerini barındırıyordu.

Ritüelin başlamasıyla birlikte, sürüngenler dansa başladılar. Her bir adım, her bir tını, kitabın gücünü daha da artırıyordu. Mağaranın duvarlarında yankılanan sesler, zamanın ve mekânın sırlarını çözmeye çalışan eski bir melodi gibi yükseliyordu.

Turna, Pelin ve Yusuf, bu gizemli dünyanın içinde, zamanın ve mekânın sırlarını, *Şemsül Maarif*'in gücünü, sürüngenlerin koreografilerini izlerken giderek büyüyen bir heyecan dalgası hissetmeye başladılar. Bu ritüel, sadece sürüngenler için değil, onlar için de bir dönüm noktasıydı.

Ritüel sırasında telaffuz edilen kelimeler, tıslama sesleri ve çığlıklarla birleşince ortaya tuhaf ve gergin bir atmosfer çıkıyordu.

Lider, ritüel süresince altın suyu, altın tozu ve beyaz altın kullanıyordu. Bu altınlar, ritüelin önemli bir parçası gibi duruyordu. Başsürüngen altın tozunu hava ile karıştırıyordu. Havadaki monoatomik altın parçaları, mumların ve meşalelerin ışığında parıldıyordu. Bu altın parçaları, liderin özel bir ritüel koreografisiyle havada uçuşurken mağaradaki atmosfer daha da gizemli ve etkileyici bir hâl alıyordu.

Salonun ortasında, büyük bir taş vardı. Bu taş, bir sunak gibiydi. Çalmayı başardıkları üç yumurtayı sunağın üzerinde bulunan özel bölmelere yerleştirmişlerdi.

Gecenin sonunda, liderin söylediği güçlü sözler ve kullanılan garip müzik aletlerinden çıkan sesler bir rezonans oluşturdu.

Ardından lider, *Şemsül Maarif*'i kapatıp onu bir kenara koydu ve daha önce duymadıkları bir dilde birtakım cümleleri haykırmaya başladı.

"SORVAKİ ZENTHURA MALARİN KROVOS. VİNTALU YAROKAN THİRESTA BRENİVON. GHARİVEN ZULMAKAR FERİNTHOS DRAKALUM."

"Bu sürüngen dili," dedi Turna.

Kelimeler, odanın duvarlarından yankılanıyor, eski ve garip bir melodi oluşturuyordu. Tıslamalar, çığlıklar ve kelimeler havada birleşiyor ve etrafı saran gerilimi katbekat artırıyordu. Bu sırada Turna, Pelin ve Yusuf, Yasin'in yardımına koşma planları üzerinde fısıldaşıyorlardı. Ancak salondaki herkes birden kendinden geçmeye başladı. Çevrelerindeki sürüngenlerin gözlerinde birer ışık parıldıyordu. Bu ışığın altında, onların yüzleri daha da korkunç bir hâle bürünmüştü.

Turna, Pelin ve Yusuf, kuytu köşelerinde, ayini izlemeye devam ediyorlardı. Fakat harekete geçmek zorundaydılar. Salonun ortasında, antik dikili taşın etrafında, sürüngenler dairesel bir

düzenle yerleşmişti. Sürüngenler ellerindeki altınları dikili taşın etrafında döndürüyor, antik bir dil kullanarak dünyanın tüm dikili taşlarıyla kozmik ve enerjisel bağlantı kurmaya çalışıyorlardı.

Yusuf saatine tekrar baktığında gece yarısını çoktan geçmiş olduğunu fark etti. İngiltere yeni yıla girmek üzereydi ve bu hızla devam ederse kısa süre sonra New York da yeni yıla girecekti. Zaman, normalden çok daha hızla akıp gidiyordu; her saniye, dünya daha da tehlikeye giriyordu.

Dikili taş, giderek daha fazla parıldamaya başladı. Havada uçuşan monoatomik altın parçacıkları, birleşmeye başladı. Birleştikçe havada gizemli bir boyut kapısının ilk izleri beliriyordu. Bu boyut kapısının açılmasında, taşın üzerinde duran üç yumurtanın da bir bağlantısı olmalıydı ki aynı ışıldama yumurtalara da yansımıştı.

Turna, Pelin ve Yusuf başlarının dönmeye başladığını hissettiler. Zaman ve mekân algısı, giderek yok olmaya başlamıştı.

"Planımızı hızla uygulamamız lazım. Yoksa her şey kaybedilebilir."

Pelin, gözlerinde kararlı bir ifadeyle cevap verdi: "Doğru ama ne yapmalıyız? Ayini bozmalı, Yasin'i kurtarmalı ve bu üç yumurtayı güvence altına almalıyız."

Ne yapacaklarını bilmiyorlardı ama birkaç dakika daha müdahale etmeden beklerlerse sonuçların ağır olacağını biliyorlardı. Daha fazla düşünmeden Turna bulundukları köşeden, "Hey..." diye bağırdı ve ritüelin havası bir anda mağaranın üst köşesinden gelen bu sesle bozuldu. Sesin geldiği yöne doğru ilk bakan kişi lider sürüngen oldu.

Gözleri kızıl bir öfkeyle parladı.

Turna ve arkadaşları, hızla aşağıya inerek gizlice bir köşeden sahneye atladılar. Pelin, dikkat dağıtmaya çalıştı, etraftaki sürün-

genlerin hepsi ona odaklandı. Yusuf, bu fırsattan yararlanarak Yasin'in bağlarını çözmeye başladı.

Turna ise liderle yüzleşmeye kararlıydı. Gözlerini, liderin gözlerine kilitlemişti ve elindeki silahı sıkıca tutuyordu. Lider, yavaşça yürüyerek Turna'ya doğru geldi. Elindeki antik asa, gücünü ve otoritesini simgeliyordu.

"Bak sen şu işe! Kimleri görüyoruz. Leyla Hanım, sizi burada görmek ne büyük bir şeref," dedi lider, soğuk bir sesle. "Ama burada ne başaracağını sanıyorsun? Bunu durdurmaya gücün yetmez."

"Leyla mı?" diye fısıldadı Yasin kendi kendine. Yüzündeki şaşkınlık ifadesini Pelin, metrelerce öteden okuyabilmişti.

Turna, o sırada önce Yasin'le göz göze geldi. Sanki kendisiyle ilgili sakladığı bir sır ortaya çıkmış gibi bakmıştı Yasin'e. Ardından lidere dönerek cesaretle cevap verdi: "Buna izin vermeyeceğiz. Dünyayı mahvetmene, insanları köleleştirmene izin vermeyeceğiz."

Bu sırada boyut kapısı tamamen oluşumunu gerçekleştirmişti.

Açılan bu geçidin önünde duran herkes, onun hipnotize edici güzelliği karşısında nefesini tuttu. Kapı, ışığın ve enerjinin özgün bir dansı gibi, sıradan dünyanın sınırlarını aşan bir görüntü sunuyordu. Mavi tonlarıyla parıltılı dalgaları, iç içe geçmiş halkalar ve yaylar oluşturarak sonsuz bir derinliğe doğru uzanıyordu. Bu renk cümbüşü, bir yandan göz kamaştırıcı bir güzellik sergilerken diğer yandan da insanın içine işleyen, anlaşılmaz bir korku uyandırıyordu. Kapının merkezinde, belirsiz bir odak noktası, başka bir dünyaya, başka bir zaman dilimine açılan bir geçit gibi duruyordu. İnsanı büyüleyen ve aynı zamanda ürküten bir güzelliği vardı. Her kim o kapıya yaklaşırsa kendini içine çeken bir güç hissediyordu; sanki kapı, onu başka bir boyuta, bilinmeyen bir maceraya davet ediyordu.

Lider, o sırada silahını kendisine doğrultmuş olan Turna'ya saldırdı ve salondaki her şey bir anda kaosa dönüştü. Yasin, bağlarından kurtulduğu anda, düşman sürüngenlerin birinin saldırısından kaçarken kontrolünü kaybetti ve boyut kapısına doğru sendeledi.

Turna, bu anı donmuş bir dehşetle izledi. Yasin'in düşüşü, kapının çekim gücünün içine doğru yavaşladı. Turna, arkadaşı için uzanmak istedi ancak çok geçti.

Çevredeki sürüngenlerin engellemeye çalışmasına rağmen lider sürüngenin, "HAYIR!.." çığlığı ve tıslamalarıyla Turna'nın dehşete kapılmış gözleri önünde Yasin, kapının içine çekildi.

Yasin'in arkasında, çaresiz çığlıklar yankılanıyordu. Ancak bu çığlık, boyut kapısının soğuk, mavimsi ışığının içine çekildikçe tuhaf bir şekilde değişiyordu.

"YASİN!.." diye bağırıyorlardı ilk başta, sesleri keskin ve çaresiz. Ancak kapının derinliklerine çekildikçe sesler yavaşça deformasyona uğramaya, bozulmaya başladı.

"Yasii..." diye dönüştü ses, şimdi daha uzak, daha yankılı, sanki başka bir boyuttan geliyormuş gibi. Daha içeriye doğru ilerledikçe bu sesler daha da belirsizleşti.

"Ya..." Ve sonra, bir anda, ses tamamen kesildi. Yasin artık onları duyamıyordu. Sadece boyut kapısının içindeki tuhaf, boş bir sessizlik vardı. Bu sessizlik, Yasin'in yeni dünyaya geçişinin tamamlandığının işaretiydi.

Boyut kapısının ardında bıraktığı her şey, artık geride kalmıştı. Sesler, yüzler, anılar... Hepsi bir anda silinmişti. Aniden ortadan kaybolmasıyla beraber kapı da onunla birlikte kapanıp söndü. Ardından Yasin bilincini yitirdi.

BOYUTLAR ARASINDA

Üzerinden ne kadar zaman geçmişti bilmiyordu. Gözleri kapalı, göz kapaklarının ardında kıpırdamaya başladığı vakit rüya ile gerçek arasında bir yerde, zamanın ötesinde bir başka diyardaydı.

Uyanış, yavaşça geldi. İlk olarak kulaklarına bir tını ulaştı. Önce uzaktan gelen bir rüzgârın esintisi, sonra kum tanelerinin birbirine sürtünmesiyle çıkan hafif bir şırıltı. Bu sesler, Yasin'in bilincinin uyanmasına yavaşça yardımcı oldu.

Gözlerini araladığında, göz alıcı bir parlaklıkla karşılaştı. Gözünü alacak kadar güçlü olan güneş ışığı, onu kör etmek istercesine yüzüne vuruyordu. Elini yüzüne koydu, güneşi kapatmaya çalıştı ama güneşin kavurucu etkisini kolayca engelleyemiyordu.

Yavaşça etrafına odaklandı. Kumların arasında yattığını, vücudunun kum taneleriyle kaplı olduğunu fark etti. Elindeki kumları inceledi, her bir tanesinin ayrı bir dünya olduğunu hissetti.

"Neredeyim ben böyle?"

Tekrar etrafına baktığında etrafında sonsuz kum yığınları, uzakta belirsiz bir serap ve tenha bir gökyüzü vardı.

"Ama... Burası bir çöl," diye söylendi.

Gördükleri, Yasin'in boyut kapısına düştüğünün kesin bir işaretiydi. Kalbinin hızla çarpmaya başladığı o anda, aklına tek bir soru geldi: *"Sırada ne var?"*

Yasin, kumların üzerinde yavaşça kendine geldi. Her bir parmağını hissetmeye başladı, vücudu tekrar hayata dönüyordu. Ayağa kalkmaya çalışırken kumların altında yatan bir enerjiyi hissetti, sanki bu çöl canlıydı, ona fısıldıyordu. Yavaşça doğruldu, etrafına şaşkın bir ifadeyle baktı. Her şey o kadar yabancı ve aynı zamanda o kadar tanıdık geliyordu ki.

Kumları üzerinden silkelemeye çalıştı ama kumlar ısrarla üzerinde kalmaya devam etti, sanki ona yapışmışlardı. Yavaşça kendini toparladı, bu yabancı dünyada ne yapacağını düşünmeye başladı. Acaba bir rüyada mıydı? Güneş, çöl, uzaktaki birkaç canlı hayvan, yanı başındaki bir akrep; hepsi gerçek gibi görünüyordu ama içinde bulunduğu durum o kadar tuhaftı ki...

Yavaşça yürümeye başladı, amaçsızca birilerini ya da bir yerleri bulma umuduyla... Her adımında, kumlar altında bir hareket hissediyordu, bir titreşim, bir yaşam belirtisi. Sonra, az ileride kumların üzerinde bir kuyu gördü. Kuyuya doğru ilerlerken ayağının altındaki kum sarsılmaya başladı.

Yasin, bu tuhaf olayı anlamaya çalıştı, ancak kumlar daha da sarsıldı ve yer ayağının altında kaymaya başladı. Durduramıyor, kontrol edemiyordu. Bir süre sonra, kumun kendi renginde dev bir yılanın ayağının altında kıpırdamaya başladığını fark etti. Yılan süründükçe Yasin'in altındaki zemin, geniş bir alanda sarsılmaya ve yer değiştirmeye başladı.

Kalbi deli gibi atıyordu, adımları durdu, gözleri kuyunun etrafında dolaşan dev yılana çivilendi. Yılan önce yerden birkaç metre yukarıya doğru kendini kaldırdı ve ardından yavaşça şekil değiştirerek akıl almaz güzellikte bir kadına dönüşmeye başladı. Asaleti, dişiliği, gizemiyle Yasin'e doğru yürümeye başladı.

Yasin, bu büyüleyici varlığın karşısında donup kalmıştı.

Kadın çölün ortasında, kumların üzerinde asil bir şekilde Yasin'e doğru yaklaşıyordu. Onun her adımı, bir dansın zarif hareketlerini andırıyordu. Yasin, büyülenmiş bir şekilde ona bakakaldı.

Kadının vücudu, kumların altın rengiyle aynı tonlara sahipti. Zarif bir yapısı vardı. Her bir hareketinde, onun içindeki güç ve asalet hissedilebiliyordu. Vücut dili, öz güven ve gizemle doluydu.

Yüzü, çöl güneşinin altında parlıyordu, gözleri ise derin ve bilgece bakıyordu. Dudaklarında hafif bir tebessüm vardı, sanki Yasin'e bir şeyler anlatmak istiyordu. Saçları, kumların renginde, rüzgârla birlikte dalgalanıyor, güneşin altında parlıyordu.

Çölün doğasına uygun, zarif ve işlemeli kıyafeti hareketlerini daha da zarif kılıyordu. Ayakları, çıplaktı. Kumların üzerinde yürürken her adımda kumlar ona yol veriyor, onu taşıyor gibi görünüyordu.

Yüz ifadesi, sakin ve dingindi ama aynı zamanda içinde bir tutku vardı. Bakışları, Yasin'in ruhuna nüfuz ediyordu.

Bu gizemli kadın, çölün ruhu, zamanın ötesinde bir varlık gibiydi. Yasin, onun karşısında, bu büyüleyici varlığın güzelliği ve asaleti karşısında, kendini kaybetmişti. Her şey, bu anın içinde donmuştu. Sadece kadın vardı, sadece onun güzelliği, sadece onun gizemi... Her şey, bu andaydı ve Yasin, bu anın içinde âdeta sonsuzluğa dalmıştı.

Kadın, Yasin'in yanına ulaştığında, onun etrafında bir tur atmaya başladı. İnsan ayaklarıyla yürüyordu ancak öyle zarif bir hareket kabiliyeti vardı ki sanki bir yılanın sürünmesi gibi görünüyordu. Her adımı, her bakışı, bir şiirin dizesi gibiydi.

Yasin'in etrafında dönerken onu baştan aşağı inceledi, analiz etmeye çalışıyor gibiydi. Yasin, bu tuhaf varlığın gözlerinde, ken-

dini anlamaya çalışan bir merakı görebiliyordu. Kadın, arkasından Yasin'in boynuna yanaştı, onu kokladı.

Sonra kadın, önüne süzülerek Yasin'in gözlerinin içine baktı. Gözleri, derin ve anlamlıydı, içinde bir sır taşıyor gibiydi.

"Tıpkı ona benziyorsun," dedi ama işin garip kısmı, kadın konuşurken ağzı hiç kımıldamamıştı. Sanki Yasin'le telepati yoluyla iletişim kuruyor gibiydi. Sözleri, doğrudan Yasin'in zihninde yankılandı.

Yasin, bu tuhaf durum karşısında şaşkın bir ifadeyle, "Kime benziyorum?" diye sordu. Kadın cevaplamadan Yasin'i incelemeye devam ediyordu.

"Sen Şahmeran olmalısın," dedi Yasin, bu kelime ağzından dökülür dökülmez, kadının gözlerinde bir tanıdıklık belirdi.

Kadın, Yasin'e döndü, hafif gülümseyerek o telepatik ses tonuyla, "Bana dilersen Şahmeran diyebilirsin. Ama şunu bilmelisiniz ki hakkımda duyduğunuz pek çok efsane, anlatılanların çok daha ötesinde gerçekleri barındırıyor içinde. Ve sen Yasin, buraya gelmenin bir sebebi olmalı. Sen, onun soyundan gelenlerdensin."

Yasin, bu sözler karşısında donup kaldı. "Ben... ben neredeyim? Burası hangi zamanda? Ayrıca sen! Senin ölmüş olduğunu sanıyordum."

Şahmeran, o filozof edasıyla yanıtladı: "Ölmek mi?"

Yasin anlatmaya başladı.

"İnsanla yaşadığın duygusal yakınlaşma senin yaşadığın diyarın sırlarını tehlike altına sokacak. Ve bildiğim kadarıyla Tarsus kralının hastalığını iyileştirmek şartıyla sevdiğin insan uğruna kendi canını ortaya koyacaksın."

Şahmeran, "Şişştt..." dedi. "Gelecek hakkında bilgi vermemelisin. Zamana müdahale edemeyiz." Şahmeran gözlerini devirip

gülümsedi. "Ama zaten bir süredir aklımı kurcalayan bir durumdu. Onun beni ele vereceğini biliyordum. Ve ülkemin güvenliği için canımı ortaya koyacağımdan hiç şüphem yoktu."

"Aşk," dedi. "Aşk, bu dünyanın en güzel duygusu olduğu gibi başa gelen bir lanet gibi aynı zamanda."

Şahmeran, aşkın insanlara nasıl hata yaptırabileceğine dair eski zamanlardan, kendi zamanından örnekler vermeye başladı. "Aşk, insanları yanıltabilir, yargılarını bulanıklaştırabilir, büyük hatalar yapmalarına neden olabilir."

Şahmeran, sözlerine bir an duraklayarak devam etti: "Ancak aşkın hata yaptırabileceği en büyük örnek, belki de benim. Bir insanı hayatıma soktum. O, beni anlayan tek varlık gibi geldi. Ona güvendim, ona âşık oldum. Kendi dünyamın sırlarını, güvencelerimi, varlığımı ona adadım. Oysa aşk, beni de yanılttı. O, benim dünyamın sırlarını tehlikeye attı. O, benim duygusal zayıflığımı kullanarak, benim varlığımı tehlikeye soktu."

Yasin, bu itiraf karşısında derin düşüncelere daldı. Şahmeran'ın sözleri, aşkın sadece bir duygu olmadığını, aynı zamanda bir yolculuk, bir öğrenme süreci olduğunu gösteriyordu.

"Bak, Yasin," dedi Şahmeran. "Aşk büyük bir güç, büyük bir enerji. Bizi en yüksek zirvelere çıkarabileceği gibi, en derin çukurlara da sürükleyebilir. Ben de hatamdan ders aldım. Aşkın sadece güzellikleri değil, tehlikeleri de var."

"Evet!" diyen Yasin'in gözleri kızgınlıkla parlıyordu. "Sizin aşkınız yüzünden benim dünyam şu anda tehlike altında."

Bir süre aralarında bir sessizlik hâkim oldu. Yasin zihninde bir şeylerle boğuşuyordu.

Söylemeli mi, söylememeli mi?

Sonunda içindeki şüpheleri ve korkuları yendi ve ağzından çıkıverdi. "Sırrını biliyorum. Yumurtaları."

Bunu duyan Şahmeran'ın gözleri açıldı. Yüzünde tehditkâr bir ifade belirdi ve ani bir hareketle sanki Yasin'e saldıracakmış gibi yükseldi, yılan gibi tısladı. Sonra sakinleşti, sessizce düşünmeye başladı.

"Yeraltının kuytu köşelerinde sakladığın bu sırrın benim dünyamı tehlikeye soktu, Şahmeran," dedi Yasin, sesinde endişe ve kararlılık bir aradaydı. "Yılan soyu insanların dünyasını ele geçirmeye çalışıyor. Bana yardım etmeli ve bunu tersine çevirmelisin," dedi Yasin, gözleri içtenlikle dolu.

"Bunu sadece bana yükleyemezsin. Bu sizin de hatanız," dedi Şahmeran ancak sesinde bir suçlamadan çok, sadece gerçeği söyleme arzusu vardı.

Yasin, içinde büyüyen bir kaygıyla Şahmeran'a döndü. "Ne yapmalıyız?" diye sordu. Bu soruda hem umut hem endişe vardı. Bir yandan cesur, bir yandan da kırılgan.

Şahmeran, Yasin'e dönerek o bilge bakışlarıyla, "Bak," dedi, sesinde öyle bir ciddiyet vardı ki içinde bir sevgi ve saygı da gizliydi. "Biz yılan soyundan geliyoruz, siz ise insansınız. Biz asla sizin gibi olamayız çünkü sizler kâinatta meleklerden bile üstün yaratılmış olan varlıklarsınız. Özelsiniz, benzersizsiniz."

Yasin'in gözlerinde bir merak belirdi, Şahmeran'ın sözlerinde bir büyü vardı, bir çekicilik, bir güzellik.

"Siz," dedi Şahmeran, sesinde bir hayranlık, bir takdir ile. "Aşkın, adaletin, özgürlüğün, anlayışın sembolüsünüz. Sizin içindeki ruh, kâinatın merkezinde, yaratılışın kalbinde. Siz, yaratılışın şaheserisiniz; düşünme yeteneği, vicdan, merhametle donatılmış,

yaratıcının kendisine en yakın varlığısınız. Sizin ellerinizle inşa edilen medeniyetler, üretilen sanatlar, düşünülen felsefeler, hissedilen sevgiler, hepsi yaratılışın en yüce ifadesi."

Yasin, Şahmeran'ın bu sözleri karşısında büyülenmişti. İçinde bir şeyler uyanmıştı, bir anlam, bir kimlik, bir güç.

"Biz ise sadece sürünenlerdeniz," dedi Şahmeran, sesinde bir hüzün, bir alçakgönüllülük ama aynı zamanda bir saygı, bir kabullenme vardı. "Bizler içgüdülerimiz ile hareket ederiz. Hayatta kalmaya çalışmak ve üremek en temel iki duygumuz. Unutmamanız gerekir ki sizin en büyük silahınız, içinizdeki insanlık, içindeki yüce değerler."

Yasin, bu sözlerle içinde bir derinlik hissetti, bir anlayış, bir bilgelik.

Şahmeran, o etkileyici dille devam etti. "Gelecekte başınıza tam olarak ne geldiğini bilmiyorum, Yasin. Geleceği görmem mümkün değil. Ancak geçmiş hakkında çok bilgim var. Çok uzak geçmişlerden bugüne kadar insanoğlunun pek çok yükselişi ve kaybedişi oldu. Belki senin geldiğin zamandaki teknoloji ve bilginin bile ötesine geçmiş olan nice medeniyetler, sırf insan olma özelliklerinden, insan fıtratından uzaklaşmaya başladıklarından dolayı kaybettiler. Ve hayatları sıfırlanarak yeni baştan başlamak zorunda kaldılar."

Şahmeran'ın sözleri, bir hikâyeci edasıyla bir tarihçi gibi, geçmişin derslerini, tarihin en büyük medeniyetlerinin yükselişlerini ve düşüşlerini anlattı. O kadar çok medeniyet biliyordu ki bunlar şimdiye kadar hep aynı döngüde devam etti.

"Sizler de böyle bir döneme girmiş olmalısınız," dedi Şahmeran, sesinde bir uyarı, bir endişe vardı. "Geleceğe ve geçmişe

müdahale edemeyiz ama sana sadece şu gerçek hakkında bir tavsiyede bulunabilirim. Muhtemelen bazı güçler sizin insan olma özelliklerinizden sizi uzaklaştırmaya ve bu yok edici döngünün tekrar yaşanmasına sebep olmaya çalışıyor."

Yasin, bu sözleri duyduğunda içinde bir korku ve tedirginlik hissetti.

"Benim soyumdan gelenleri de bu oyuna alet etmiş olmalılar," dedi Şahmeran, gözlerinde bir üzüntü, bir hayal kırıklığı vardı. "Yoksa biz sürünenlerin insanlarla herhangi bir münasebeti olamaz. Bunu nasıl başarabileceğini bilemem ama yaratılış gayenizi unutmaya başladığınız an yok olma sürecinizin de başladığını biliyorum. Şimdi daha fazla geç olmadan geri dönmelisin. Bu söylediklerimi hatırla."

Bu sözler, Yasin'in içinde derin bir anlam uyandırdı, bir uyanış, bir dönüş. O an anladı ki insan olmanın gerçek değeri, teknolojinin ötesinde, bilimin ötesinde, tarihin ve medeniyetin ötesindeydi. İnsan olmanın değeri, içindeki o yüce değerlerde, o merhamette, o sevgide, o anlayışta, o adalette yatıyordu. İnsan olmanın gücü, içindeki o ruhta, o özde, o kimlikte saklıydı. Ve bu güç, dünyanın en büyük tehlikelerine karşı bile onu koruyabilir, ona zafer getirebilirdi. Bu, sadece bir savaş değil, bir dönüş, bir uyanış, bir yükselişti. Bu, insan olmanın gerçek anlamını bulmak, o yaratılışın en yüce ifadesi olarak var olmaktı.

İnsanın kendini bulma, yaratılış gayesine ulaşma yolculuğu, uçsuz bucaksız bir evrende, kendini aşma, ruhunu yükseltme macerasıydı.

"Unutma, Yasin," dedi Şahmeran, sesinde bir hüzün ve uyarı vardı. "Büyüleyici şeyler ve cazip düşler, sizi o yüce değerlerden, o insanlıktan, o içsel gerçekten uzaklaştırabilir. İnsan olmanın en

büyük zaferi, dış dünyanın çekiciliğine kapılmadan, içindeki gerçek değerleri bulmaktır."

Yasin'in gözleri bu sözlerle doldu. Şahmeran'ın bakışları, o yılan soyunun, o esrarengiz güzelliğinin ötesinde, bir bilgelik, bir derinlik taşıyordu. Bir şeylerin değişmekte olduğunu, dünyanın dengesinin sarsıldığını hissediyordu.

"Nasıl geri döneceğim?" dedi Yasin, gözlerinde bir kararlılık, bir umut ama aynı zamanda bir tedirginlik vardı.

O sırada, Yasin'in arkasında yüz metre kadar ileride boyut kapısı yeniden tüm görkemiyle geri açıldı.

"Senin için esas zorlu macera şimdi başlıyor Yasin," dedi Şahmeran, gözlerinde ciddiyet ve endişe vardı. "Bu diyarda bulunduğun her bir saniye senin dünyanda bir günlük bir süreye eşit. Şimdi daha fazla zaman kaybetmeden geri dön. Çünkü oraya ulaştığında muhtemelen az önce geride bıraktığın dünyadan çok daha farklı bir manzara seni karşılayacaksın."

Yasin bu gerçeği öğrenince tüyleri ürperdi ve geri dönüş için açılan boyut kapısına doğru yürümeye başladı. Arkasına dönüp Şahmeran'ı kontrol etmek istediğinde onun tekrar yılan formuna dönüşmeye başladığını fark etti. Şahmeran sessiz bir şekilde kumların üzerinde sürünmeye ve Yasin'in geride bırakmış olduğu kuyunun içine doğru süzülmeye başladı.

Yasin, boyut kapısının önüne ulaştığında içeri girmeden önce derin bir nefes aldı. Diğer tarafa geçtiğinde onu neyin beklediğini bilmiyordu. Kapı sahip olduğu çekim kuvveti sayesinde Yasin'i zorla içine çekmeye başlamıştı. Yasin tedirgin adımlarını kapının içine doğru attığı anda zihnine ulaşan Şahmeran'ın sesini son bir

kez daha duydu. Şahmeran son kez onunla telepatik bir iletişime geçmiş ve ona şöyle demişti:

"Unutma, âlemde var olan her şey Âdem'de gizli. İçinizdeki insanı geri getirin."

Yasin kapıdan girerken son kez geride bıraktığı diyara bir bakış attı ve ardından kapının çekim kuvvetine daha fazla direnmek yerine kaslarını serbest bırakarak kapının onu içeri çekmesine izin verdi. Çöl rüzgârı ve kumların hışırtısı hızla uzaklaşırken Yasin bir kez daha bilincini kaybetti.

GELECEĞE DÖNÜŞ

Yasin, bilincinin uzağında, bir yerlerden gelen düzenli bir alarm sesi duyuyordu. Bu ses, hapishaneden kaçan bir mahkûmun ikazını yapan siren sesini andırıyordu. Hafif, metalik ve keskin. Uyandırmak için değil, uyarmak için tasarlanmış bir sesti. Yasin'in kulağında yankılanan bu ses, giderek yükseliyordu. Yavaş yavaş bilincine çekiliyordu.

Gözleri yavaşça tekrar açılmaya başladığında her şey bulanık ve garip görünüyordu. Üzerinde, anlayamadığı bir ağırlık hissetti, başı dönüyordu. Birkaç saniye önce çölün kızgın kumları üzerinde yürürken şimdi serin mermer bir zemin üzerinde baygın bir hâlde uzanıyordu. Tüm vücudu uyuşmuş olduğundan hareket kabiliyetini geri kazanmak zaman alıyordu. Fakat çok geçmeden tamamen farklı bir yerde bulunduğunun farkına vardı. Zamanda on bin yıl geriye gittiği boyut kapısının içine daldıktan sonra, şimdi kendini hiç bilmediği bir yerde buldu. Burası bir saat kadar önce boyut kapısına ilk girdiği yer olan sürüngen ritüelinin yapıldığı mağaraya hiç benzemiyordu.

"*Nereye geldim ben böyle?*" dedi zihnindeki ses ona. İlk bakışta, etrafı tamamen kapalı cam bir odanın içindeydi ve oldukça modern, fütüristik bir laboratuvar gibi görünüyordu.

Tam ortada Şahmeran'ın geride bırakmış olduğu binlerce yıllık üç yumurta, yarı saydam bir mekanizmanın üzerine yerleştirilmiş bir şekilde aynı sağlamlığında duruyordu.

Yasin, kendine geldikçe etrafındaki bu yabancı dünyayı daha iyi görmeye başladı. İçinde bulunduğu cam odanın dışında, garip kıyafetli üç kişinin kendisine doğru hızlı adımlarla yürüdüğünü fark etti. Yüzlerinde ciddi bir ifade vardı.

Yasin, tüm bu olanlara anlam vermeye çalışırken görevliler duvardaki bir düğmeye basarak kapıyı açtı. İçlerinden ikisi odaya girerken bir kişi ise kapının dışında bekledi. Gözleri, anlayamadığı bir gerginlik ve heyecanla doluydu. Orta yaşlarda, bir kadın ve bir adam Yasin'in yanına yaklaşıp onu yavaşça ayağa kaldırdılar.

Kendi aralarında Arapça konuştuklarını fark eden Yasin, başta odaklanamadığından ne dediklerini anlayamamıştı. Fakat neyse ki Arapça biliyordu ve dikkatini verince kadının bir sonraki sözlerini anlayabilmişti.

Kadın, "Evet. Bu o," dedi yanındaki diğer görevliye.

Yasin'in bedeni henüz boyut kapısının etkilerinden kurtulmamıştı, bacakları titriyordu. Görevlilerden biri elinde bulunan iğneyi herhangi bir izin istemeden Yasin'in koluna sapladı ve şırınganın içindeki sıvıyı hızla Yasin'in vücuduna enjekte etti. Yasin engel olmak istese de başaramadı. Başına gelenleri anlamak istiyordu ama kelimeler dudaklarından dökülmüyordu. Zar zor açılan gözleri vücuduna yayılan ilacın etkisiyle yeniden kapanmaya başlamıştı ve tekrar bilinci kaybolurken duyduğu son şey görevli kadının, "Merak etme. Güvendesin," sözleri oldu.

* * *

Yasin, gözlerini tekrar açtığında bir hastane yatağında, beyazın hüküm sürdüğü bir odada olduğunu fark etti ve yavaşça etrafına odaklanmaya başladı. Beyaz duvarlar, steril bir ortam, yatağının yanında duran tıbbi aletler... Odaya doktor görünümlü bir kadının girmesiyle yatağında doğrulmaya çalıştı ama vücudu narkoz etkisindeymiş gibi hareket etmekte güçlük çekiyordu. Kadın yüzünde anlayışlı bir ifadeyle, "Demek kendinize geldiniz," dedi yumuşak bir tonla.

Yasin kafasını kaldırdı, gözlerinde korku ve şaşkınlıkla, "Neredeyim ben? Siz kimsiniz?" diye sordu.

Kadın, tatlı bir tebessümle cevap verdi. "Aslında benim kim olduğumdan çok daha önemli konular var bilmeniz gereken. Mesela hangi zamanda olduğumuz gibi."

Yasin, bu tuhaf cevap karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. "En son 2030'da yeni yıl sabahını hatırlıyorum. Bir boyu... Şey bir kapıdan içeriye girmiştim ve..." derken sesinde bir titreme hissediliyordu ve konuşmakta zorlanıyordu.

Kadın, yüzündeki gülümsemeyi sürdürdü. "Evet, hikâyenizin detaylarını çok iyi biliyoruz. Şehrimizde oldukça ünlüsünüz, Yasin Bey."

Yasin, kadının söylediklerini anlamaya çalışıyordu. Şehir? "Kısa süre önce Tarsus'ta bir yeraltı mağarasındaydım," dedi, sesi kırık bir şekilde.

Kadın, elindeki yiyecek tepsisini Yasin'in yatağının kenarına yerleştirdi. İçinde, Yasin'in daha önce hiç görmediği türden yiyecek ve paketler vardı. Eline aldığı bir kumandayla Yasin'in yatağını yavaşça dik konuma getirdi. "Sanırım gerçekle yüzleşmeniz için fazla beklemeye gerek yok," derken sesinde bir ciddiyet

vardı. "Şu an Ürdün ve Mısır'ın sınırlarına yakın bir bölgede, 26.500 kilometrekarelik bir alanda kurulmuş olan bir akıllı şehirdesiniz, Yasin Bey."

Bu duydukları Yasin'in yüzünde yorgun ama meraklı bir ifade oluşturmuştu. Kadın, onu yatağından kaldırarak odanın ucunda bulunan büyük pencereye doğru götürdü. Pencerenin önüne geldiklerinde, "Neom şehrine hoş geldiniz," dedi.

Hava karanlıktı ve ay ışığı etrafı aydınlatıyordu. Yasin dışarıdaki manzaraya bakarak, "Bu inanılmaz," dedi, büyülenmişti. Pencereden görünen manzara, tamamen fütüristik bir şehrin silüetiydi. Bir yanı deniz, diğer yanı ise karanlıkta görebildiği kadarıyla alabildiğine uzanan çölle çevriliydi. Yasin, şaşkınlıkla dışarıyı seyretti. Kadın, kararlı bir sesle, "2040 yılına merhaba deyin," dedi.

Bu inanılmaz manzara karşısında, Yasin'in kafası yeni sorularla dolup taşıyordu. Tam da bunları sıralarken odanın kapısı yavaşça açıldı ve içeriye bir kadın ve erkek girdi. Kadının kucağında masum yüzüyle bir yaşlarında bir bebek uyuyordu. Adamın kolunda ise üç yaşlarında, meraklı gözlerle etrafına bakan bir erkek çocuğu vardı. Onları gören doktor kadın, "Ben sizi yalnız bırakayım," dedi, sesinde sevecen bir ton vardı ve odadan çıktı.

Yasin, bu yabancı simaları tanımaya çalışıyordu. Yüzlerinde bir aşinalık vardı ama kim olduklarını çıkaramıyordu. İçlerinde büyüyen heyecanla iki kişi, Yasin'e doğru atıldılar. "Hocam! Geri döndünüz!" diye haykırdı kadın, gözleri sevinçle parlıyordu.

O anda Yasin, bu iki kişinin Yusuf ve Pelin olduğunu anladı. On yılın izleri taşıyorlardı; yüzlerinde olgun bir çizgi, göz çevrelerinde zamanın bıraktığı kırışıklıklar, değişen saçları ve kıyafetleri.

"Siz!" diyen Yasin'in sesi inanamaz bir tondaydı. "Çocuklar, neler oluyor? Neredeyiz böyle?"

"Hocam, tam on yıl oldu. Döneceğinize olan ümidimizi kaybetmiştik," dedi Pelin, sesinde duygusal bir titreme vardı.

"On yıl mı?" dedi Yasin. "2040 yılında mıyız gerçekten?"

Gözleri, masum yüzleriyle ona bakan çocuklara kaydı. "Yoksa... Bunlar?" diye mırıldandı.

Yusuf, Pelin'in gözlerine gülümseyerek baktı. "Evet, hocam. Bunlar bizim çocuklarımız," derken sesinde gurur vardı.

Yasin, bu duygusal anın etkisinde, kendini bir sandalyeye bıraktı. Yüzünde karışık bir ifade vardı: şaşkınlık, sevinç, endişe, hepsi bir arada. Pelin, "Hocam, lütfen oturun. Anlatacak çok şey var," dedi, sesinde nazik bir ısrar vardı.

Yasin'in soruları bitmek bilmiyordu. Bu on yılda neler olduğunu, neden burada olduklarını, dünyanın ne durumda olduğunu öğrenmek istiyordu. Pelin ve Yusuf, bu soruları yanıtlarken yüzlerinde umut, endişe ve kararlılık bir aradaydı.

Yasin, gözlerinde beliren kararlı bir ışıkla, Pelin ve Yusuf'a döndü. "Peki, çocuklar, anlatın... Neyle karşı karşıyayız?" derken sesi endişe ve merakla doluydu.

Pelin, yüzünde yorgun bir ifadeyle, "Hocam, ritüelin yapıldığı mağaradan sonra her şey değişti," derken sesinde bir üzüntü vardı. "Siz boyut kapısına düştükten sonra bizi esir aldılar. Hedeflerine ulaşmak için planlarını sürdürdüler."

Yusuf, Pelin'in sözlerine devam etti: "O sabah tüm dünya, büyük bir karanlığa uyandı. Elektronikler çalışmıyordu, şehirler durmuştu. İnsanlık, hiçbir teknolojinin çalışmadığı bir hayatla tanıştı."

Yasin, bu sözler karşısında donup kalmıştı. "Peki ya sonra?" diye sordu kısık sesle.

Yusuf'un yüzünde düşündürücü bir ifade vardı. "Kaos başladı, hocam. Şehirler, ülkeler darmadağın oldu. Nüfusun bir milyara düşmesi sadece bir yıl sürdü. Geri kalan insanlar da açlık ve hastalıklar yüzünden hızla azaldı.

Arabistan topraklarında, burada çok uzun zamandır üzerinde çalıştıkları bu akıllı şehir varmış. Burası, insanlığın son umudu oldu. Dünyanın önde gelen bilim insanları, sanatçılar, din adamları ve sporcuları bu şehirde topladılar."

Yasin, bu dehşet verici bilgileri sindirmeye çalışıyordu. "Peki ya siz? Siz nasıl kurtuldunuz?" diye sordu, gözlerinde bir merakla. Pelin, "Sürüngenlerden kaçmayı başardık. Sadece seçilmiş kişilerden oluşan bir topluluk kurulduğunu duyunca uzun ve zorlu bir yolculuğun ardından buraya ulaşmayı başardık. Kim olduğumuzu ve sizinle olan bağlantımızı öğrendiklerinde bizi şehre kabul ettiler. Burada, yüz bin kişiyle birlikte uzun zamandır yaşıyoruz," dedi.

Yasin, bu bilgiler karşısında şaşkınlığını gizleyemiyordu. "Peki ya dünyanın geri kalanı? Orada ne oluyor? Sürüngenler ne yapıyorlar?" diye sorarken sesi endişeliydi.

Yusuf, yüzünde bir üzüntüyle, "Dünya için pek umut yok, hocam. Yetkililer, hayatta kalan pek fazla insan olmadığını düşünüyorlar. Sürüngenler, dünyayı ele geçirdiler," derken sesi boğuktu.

"Kalan insanlar, açlık ve sonrasında yaşanan savaşlarla şehirleri yaşanılamaz hâle getirdiler. "Hocam," dedi Yusuf, sesinde bir yorgunluk hissiyle. "Sürüngenler ise sadece izlediler, insanların kendi kendilerini yok ettiklerini gözlüyorlardı. Tuhaf bir sessizlik ve bekleyiş içindeydiler."

Yasin, bu karanlık tabloyu dinlerken içi ürperiyordu. Pelin, yüzünde hüzünlü bir ifadeyle devam etti: "Nüfuslar yeterince azalmaya başladığında, sürüngenler yüzeyde insana dair izleri silme girişimlerine başladılar. Kalan şehirleri yakıp yıkmaya başladılar. Biz o sırada çoktan Neom şehrine kabul edilmiştik."

Yasin, gözlerinde bir merakla, "Peki, bu şehirde nasıl yaşıyorsunuz? Dışarıyla bağlantınız var mı?" diye sordu.

Pelin, başını sallayarak, "Buraya yerleştikten sonra yeryüzünde neler olduğunu sadece yetkililerin öğrendikleri kadarıyla bilebiliyoruz. Şehirden dışarıya çıkmak yasak ve tehlikeli. Bizlere ne söylerlerse ancak o kadar fikir sahibi olabiliyoruz," derken sesinde bir endişe vardı.

Yusuf, "Anlatılanlara göre 2038 yılında tüm sürüngenler bir gecede yeraltının derinliklerindeki ülkelerine çekilerek ortadan kaybolmuşlar. O günden beri bir tek sürüngen bile görülmemiş. Son iki senedir yetkililer yavaşça Neom şehrinden uzak bölgeleri araştırmaya ve güvenli başka bölgeler üzerinde çalışmaya başladılar. Sürüngenlerin böylesine bir anda ortadan kaybolmalarına ise kimse bir anlam veremiyor," dedi, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Bunları duyan Yasin, bir an sessizliğe büründü. Aniden aklına gelenle, "Turnaa!" diye haykırdı. "Turna nerede?" derken sesi telaşlıydı.

Bu soru üzerine Pelin ve Yusuf yüzlerinde donuk bir ifadeyle birbirlerine baktılar.

"Hocam, Turna'yı en son Tarsus'ta yaşanan olaylardan bir hafta kadar sonra gördük. Yani tam on yıl önce," dedi Yusuf, sesi titriyordu. "O günden sonra ne olduğu hakkında hiçbir bilgimiz yok. Hayatta olup olmadığını da bilmiyoruz."

Yasin'in yüzündeki ifade, bir an için umutsuzluğa döndü. Ancak Yusuf ve Pelin birbirlerine anlamlı bir bakış attılar ve Yu-

suf, Pelin'e bir göz işareti yaptı. Pelin, pantolonunun cebinden ufak bir zarf çıkardı ve Yasin'e uzattı.

"Bunu o zaman bize verdi ve bir gün geri dönerseniz diye size vermemiz için canımız pahasına saklamamızı istedi," derken Pelin'in sesi titriyordu.

Yasin, merakla Pelin'in uzattığı zarfı aldı ve onu açmaya başladı. Pelin, yüzünde utanç ifadesiyle, "Şey, aslında sizden ümidi kestiğimiz zaman merak edip zarfı açmıştık. Kusura bakmayın," dedi. "Ama yazan nottan bir şey anlamadık maalesef."

Yasin, zarfı açıp içindeki kâğıdı inceledi. Bomboş kâğıdın tam ortasında, ufacık bir not vardı: "4:16."

"4:16 nedir, hocam?" dedi Yusuf, üzerinde çok düşünmüş olmalarına rağmen ne olduğunu çözememiş oldukları belliydi.

Yasin, kâğıdı birkaç saniye inceledi, sonra yüzünde anlayışla beliren bir gülümsemeyle, *"4:16... Karanlıkta oturanlar gerçek ışığı görürler,"* diye mırıldandı kendi kendine. Söylediklerini ancak kendisi duyabilecek bir sesle fısıldamıştı. Ardından, "Merak etmeyin çocuklar, önemli bir şey yok," diyerek kâğıdı kıvırıp cebine koydu.

Tam o sırada odaya bir görevli girdi. "Şimdilik ziyarete ara vermeliyiz," dedi.

Pelin, "Hocam, daha sonra tekrar görüşeceğiz. Şimdi biraz dinlenin," diyerek ailesiyle birlikte yetkililerin gözetimi altında odadan ayrıldı.

Yasin, odada yalnız kalmıştı. Bir yandan aklı cebindeki nottaydı, bir yandan da tavandaki ışığı düşünüyordu. *Görünüşe göre bu şehirde teknolojiyi yeniden üretmeye başlamışlar*, diye düşündü ve kimsenin olmadığına emin olunca, duvardaki tuşa basıp ışığı kapatarak pencerenin yanına doğru yürüdü. Cebindeki notu çıkarırken, "Karanlıkta oturanlar," diye mırıldanıyordu.

Turna'dan kendisine bırakılmış olan kâğıdı karanlıkta ayı ışığıyla temas ettirdiğinde üzerindeki mesajlar yavaş yavaş belirginleşmeye başladı. Sonunda kâğıda ustaca gizlenmiş tüm yazılar belirginleştiğinde Yasin okumaya başladı.

"Sevgili Yasin, dünyanın kaosa sürüklenmeye başladığı şu günlerde sen hepimizden ve her şeyden çok uzaklardasın, başka bir zaman dilimindesin. Ama eminim ki bir gün mutlaka geri döneceksin. Senin için belki de kısacık geçecek bir maceradan geri döndüğünde buradaki zamanının çok ötesinde olduğunu keşfedeceksin."

Yasin'in gözleri genişledi, korku ve heyecanla karışık pek çok duygu tüm vücudunu sarıyordu. Turna devam ediyordu.

"Yaşayacağın şok tüm vücudunu saracak ama endişelenme, bu duyguyu yaşamış tek kişi sen değilsin. Zaman kırılmasından kendine düşen payı alanlardan biri de benim. Babanla ben, kimsenin bilmemesi gereken sırların peşine düştüğümüzde sen daha hayat hakkında hiçbir şey bilmeyen ufak bir çocuktun. Bir gün boyutlar arası zamanda yolculuk beni de içine aldı ve sadece birkaç saat sonra geriye döndüğümde sen çoktan yetişkin bir arkeolog, profesör olmuştun bile."

Yasin, bu sözlerle yüzleştiğinde, dünyası sarsıldı:

"Ben ise senin annen olmama rağmen artık senden daha genç görünen bir kadındım. Karşına Turna olarak çıktığımda, beni en son üç yaşındayken görmüş bir çocuk olarak hatırlayamamış olman çok doğal."

Zamanın açığa çıkardığı bu kırılma, onun zihninde yankılanan bir çığlık gibiydi. Mektup, daha da derine iniyordu:

"Kaybettiğimiz zamanı geri getiremeyiz artık ama zaten bundan çok daha önemli bir konu var. Umarım vakit dolmadan önce gittiğin yerden geri dönmeyi başarabilirsin. Şayet bu mektup eline geçtiğinde sürüngenler yeryüzünü bırakıp yeraltına çekilmişlerse çok daha büyük bir tehlikenin ortaya çıkışı yakın demektir."

Yasin'in kalbi göğsünde deli gibi atıyordu. Son cümleler, içini dondurdu.

"Yeraltında açığa çıkmayı bekleyen büyük bir tehdit var. Ben babana ulaşabilmek için ve sürüngenlerin sıradaki büyük planlarını tersine çevirebilmek için yeraltına, onların yaşadığı iç dünyaya gidiyorum. Her şey için çok geç olmadan bizi bul...

Annen Leyla...

Senin bildiğin ismimle TURNA..."

DEVAM EDECEK...

"Kaybolan her şey bir gün mutlaka bulunur."

İşte bu kitapta tarihin tozlu raflarında kaybolan kadim sırların gün yüzüne çıkışına tanıklık edip insanlık tarihinin ve yaratılışımızın ardında yatan [illegible] yüzün sırılsıklam ol[illegible]

Atlantis Türkiye'de mi? Yerin 7 [illegible]or?
Allah'ın (c.c.) sayılara ve renkle[illegible]r?
Bu dünyaya nasıl geldik ve ölüm[illegible]or?
Hayatî önemdeki su ve bitkiler[illegible]ıp
bizi bazı konularda uya[illegible]

Dünyanın en gizemli yerlerinde[illegible]nen sırlardan ahir zamandaki kıyamet alametlerine kadar kâinatı keşfetmeye hazırsanız başlayalım!

Önce milyonları ekran başına kilitleyen, şimdi de onları kitap sayfaları arasında muhteşem bir yolculuğa çıkarmaya hazırlanan, gizemli olayların başarılı anlatıcısı Tuncer Gizem Avcısı, mutlaka rafınızda bulunması gereken ilk kitabıyla karşınızda...

YEDİVEREN | *Okuma alışkanlığınız...*

"YERİN KULAĞI VARDIR" DEDİKLERİNDE, KİM BİLEBİLİRDİ Kİ GERÇEKTEN DE YER ALTINDAN BİZİ DİNLİYOR OLDUKLARINI?

Binlerce yıl önce, bir yılanın insana duyduğu aşkla başlayan intikam savaşı dünyayı kökünden sarsmaya hazırlanıyor. Bu kadim sırrın anahtarı, akıl hastanesinde ortadan kaybolan babasının izini süren arkeolog Yasin'in elindedir.

Babasının yarım bıraktığı araştırma dosyalarında altın elementinin üzerinde fazlaca durulduğunu fark eden Yasin, bu gizemi çözmeye çalışırken kendini daha da derin bir sırrın eşiğine getirir: Aramızda yaşayan yarı insan yarı yılan varlıkların gerçekliğine!

İstanbul'un tarihi sokaklarından Tayland'ın büyülü ormanlarına, Antik Mısır Piramitlerinden Tarsus'un gizemli yer altı mağaralarına uzanan nefes kesici bir macera Yasin'i bekliyordur.

Takvim yaprakları 31 Aralık 2029'u gösterdiğinde ise dünyanın dört bir yanındaki metropollerin gökdelenlerinde yer alan dijital panolar, on yıllık büyük geri sayımın son saatlerini işaret ediyordur. "Daha İyi Bir Geleceğe Kalan Süre" sloganıyla başlatılan bu geri sayım, umut ve beklentilerle doludur. Ancak beklenilenin tam aksine, bu anın aslında kaosun korkunç bir başlangıcı olacağını kimse tahmin etmemiştir.

1 Ocak 2030 Salı:

ONLARIN DÖNEMİ BAŞLIYOR!

169,00₺

/yediverenyayinlar
/yediverenyayinlari
/yediverenyayin
/yediveren.com.tr

ISBN: 978-605-269-386-5
9 786052 693865